

Chương 1

Vũ Trần Như Thủy - Đang đắm mắt nhìn đám mây trắng treo lơ lửng giữa vòm trời xanh ngăn ngắt, để so sánh xem cuộc sống hiện tại của mình có đơn độc như đám mây trắng ấy .. Như Thủy giật mình, bởi tiếng gọi của thầy Hùng vang lên . Cô cầm cuốn tập, ngần ngừ, rên nhỏ:

- Chúa ơi ! Chết con - Thanh Trà lo lắng:

- Mà không thuộc bài sao ?

- Hôm qua tao .. ngủ quên - Nhỏ này hôm nay thật lạ . Cứ dàu dàu buồn bã từ khi vào lớp đến giờ . Khác hẳn tính quậy phá nhộn nhạo thường ngày của nó . Chắc chắn, điều gì đã xảy ra với nó rồi ?

- Thanh Trà nhìn theo bạn, nghĩ thầm:

- Trên bảng, Như Thủy lễ phép đặt cuốn tập trước mặt thầy, ngập ngừng:

- Thưa thầy ! Em xin lỗi - Thầy Hùng ngạc nhiên:

Về chuyện gì ?

- Dạ, thưa thầy, em chưa học bài - Thầy Hùng gờ cặp kiếng khỏi mắt, nhìn cô như ngạc nhiên . Cả lớp bốn mươi ba đứa đều chung cảm giác ngỡ ngàng như thầy . Chữ không ư ? Lần đầu tiên trong suốt ba năm học, Như Thủy cất lời nói chưa học bài . Khác gì sự kiện lạ ? Như Thủy vốn học giỏi, nhiều khi không cần học, nó vẫn trả lời được bài, bởi nó rất nghiêm túc khi thầy giảng bài - Vậy mà ?...

- Như Thủy cúi đầu, biết lỗi:

- Tối qua, em bị đau đầu nên ngủ sớm . Em hứa không để có lần sau, thưa thầy - Thầy Hùng thở dài:

- Thôi được, em về chỗ . Bài này vốn khó và năm nào thì tốt nghiệp, Bộ cũng cho một bài tập ở định lý bài học theo mỗi cách giải khác nhau . Năm học khỜng còn bao nhiêu ngày, bỏ quên một bài, rồi ngày thi trúng nhằm bài đó, chúng ta sẽ ân hận - Suốt giờ học, Như Thủy chẳng hề tiếp thu được chữ nào . Những công thức, cách giải hình cứ như múa trước mặt cô - Thanh Trà lo lắng:

- Mà đau nhiều không ? Để tao xin phép đưa mày về - Như Thủy lắc đầu:

- Tao bớt rồi . Chỉ còn hai tiết nữa - Thanh Trà cắn môi:

- Hình như, mày có chuyện buồn, chứ không phải đau như mày nói với thầy ? "đúng là không chuyện gì lọt qua khỏi cặp mắt "viễn thông" đen nháy của Thanh Trà!"

- Như thủy nghĩ thầm, giả vờ chột chét:

- Không những đau đầu, tao còn đang đau răng và bao tử nữa Tưởng thật, Thanh Trà kêu hoảng:

- Ôi Trời ! Bệnh tật gì mà tùm lum thế . Mà đã đi khám bác sĩ chưa ?

- Như thủy tỉnh bơ:

- Rồi - Họ nói sao ? Sưng mọng răng hay loét bao tử ? Khở nữa, thi cử sắp đến, lỡ phải nằm viện thì sao ?

- Như Thủy tùm tùm:

- Bác sĩ biểu: Tại sáng tao mới uống một. hộp sữa tươi, chưa đủ năng lượng cung cấp cho cơ thể trong 5 giờ học . Muốn hết đau, phải ăn thêm một tô phở gà, một châu lem Bạch Đằng - Thanh Trà chưng hửng:

- Con khỉ, làm tao hết cả hồn . Ăn gì như heo vậy, coi chừng hết mống thi người mẫu, lại nhè - Như Thủy cong môi:

- Tao nhớ, chưa hề nói sẽ thi người mẫu bao giờ . Mày tài lanh ghê nời - Thanh Trà cười cười:

- Dáng đẹp nứt mắt người ta của mày không thi người mẫu uống lắm . Mai Huệ lớp A3 chưa đủ gang tấc, còn dám nộp đơn dự thi đấy - Như Thủy bấu môi:

- Tao không ham đâu . Cái chuyện mặc hết đồ nọ đồ kia, lấp lửng nửa kín nửa hở, ông a, ông ọ trước mắt thiên hạ tao chịu, không làm được - Thanh Trà bắt. cười:

- Khiếp, con gái khắp bàn dân thiên hạ, ai cũng mơ được chói sáng . Chỉ một mình mày, nói toàn những từ kinh dị . Mà thôi, mày vui trở lại, tao mừng rồi - Như Thủy hất mặt:

- Xời ời ! Chớ bộ sáng giờ, tao ủ rũ như mèo mắc mưa hả ?

- Còn phải hỏi . Nguyên việc mày không học bài, đã khiến cả lớp hoang mang - Đừng đưa tao lên mây quá, tao te không có người đỡ tội lắm - Thanh Trà nheo mắt:

- Tao té mới sợ đau . Chớ mày, tên Huy o bế trọn vẹn . Hôm nay mày làm hẩn học bài không vô đấy Như Thủy ré lên:

- Con khỉ, ăn nói bậy bạ không à . Mẹ Huy khó tính kinh khủng . Là bạn của hẩn, tới nhà còn hòng bà ấy cho ly trà đá . Lén phéng đầu mày cuối mắt, sẽ bị bà ấy lấy chổi lông gà xua thẳng tay đấy . Tao cóc thích bị người ta bầm xẻ bằng mắt đâu - Vừa dứt câu, cô dạy Anh Văn bước vào lớp . Cả hai im re . Cô Nguyệt luôn nổi tiếng nghiêm khắc trong giờ học . Như Thủy được cô cưng nhất lớp . Nhưng không vì thế Thủy dám lơ mơ các giờ của cô - Cuối cùng, hai tiết học cũng hết . Học sinh đổ xuống cầu thang ồn ào, huyền nao - Như Thủy ôm cặp, băng quơ nhìn xuống sân trường . Mặt cô lại buồn xo - Thanh Trà kéo tay Thủy:

- Về Thủy, hôm nay tao bao mày ăn bún thịt nướng - Như Thủy châm rãi:

Tự nhiên tao không đói nữa - Thanh Trà gắt khế:

- Mày lạ ghê Thủy . Đừng để tao thắc thỏm tính nết bất thường khác hẩn mọi ngày của mày - Như Thủy giả lả:

- Khác đâu nào . Tại tao mệt trong người nên không muốn ăn thôi . Mọi ngày, mày cũng biết, tao kết nhất món bún thịt nướng mà - Thanh Trà cương quyết:

- Chỉ một tô thôi . Ăn xong, tao hộ tống mày về tận nhà . Vậy ngen - Biết không thể từ chối . Như Thủy đành lững thững ôm cặp đi sau Thanh Trà - "Nhỏ này đúng là có vấn đề rồi . Mà chuyện gì nhỉ ? Ba mẹ nó luôn lo lắng đủ đầy cho nó . Bà nội ở tận ngoài Hà Nội cũng một tháng đôi lần, gọi vô cho nó hàng hực phong bánh đậu xanh, bánh cốm . Mùa nhãn, vải, nó được ăn toàn loại ngon nhất, hết ở vườn . Cuộc sống của nó, có gì để phải buồn chán đâu ? Chả lẽ, quỷ nhỏ có vấn đề khác ? Tim nó bị đau hay sao ? Đau tim thường dẫn đến đau đầu nữa - Ôi trời ! Tên con trai nào nhỉ, làm đau tim vốn hồn nhiên nhậy cảm của Như Thủy ? Huy chắc không phải rồi . Bởi mẹ Huy khinh người như rác, ấy là tụi Thanh Trà, Như Thủy cũng thuộc dạng có ăn có để, bà Uyên còn khinh khảng . Nếu nghèo như Hương An, chắc khó đến ngõ nhà Huy lần thứ hai

Chương 2

- Thanh Trà vừa ăn vừa suy nghĩ về Như Thủy mãi . Rốt cuộc cũng không thể hiểu được lý do vui buồn thoát đến thoát đi của Như Thủy - Chia Tay Thanh Trà đầu ngã tư, Như Thủy không chạy xe về nhà như cô vừa nói . Quay đầu xe, Thủy chạy lòng vòng ra bến sông - Mệt và buồn ngủ kinh khủng . Nhưng cô không muốn về nhà chút nào - Cứ nghĩ đến sự thật tàn nhẫn ghê tởm mà sáng qua cô vô tình chứng kiến . Như Thủy lại muốn khóc, muốn đập phá ..

- Hụt hẫng và đau xót ! Cô không thể tin nổi ? Dù tận mắt, cô vô tình chứng kiến . Mẹ cô đang ngã ngửa trong vòng tay người đàn ông khác . Kinh tởm quá . Cô đã đập vào cửa rầm rầm và bỏ lên phòng - Tại sao cô không đi lang thang như mọi lần trống tiết ? Huy năn nỉ cả chục lần cô vẫn chạy xe về nhà . Để rồi phải nhìn cảnh mẹ cô phản bội cha ?

- Phải chăng ông trời muốn cho cô nhìn thấy sự thật về mẹ ! Mé khéo che giấu quá, ngay cả cô và nhóc Thạch mỗi ngày cận kề bên mẹ, còn không biết . Thì ba đi làm liên miên, ba làm sao biết mẹ đang lừa dối ba ?

- Một lần ? Hay đã hàng trăm lần như thế ? Mẹ thật. khéo chọn giờ, để thoa? mảnh dục vọng của mình Tội cho ba cô . Suốt đời cứ lo vợ con khổ, tiền bao nhiêu mang về, ba cũng nghĩ chưa đủ !

- Két ! két...

Vừa chạy xe, Như Thủy vừa suy nghĩ miên man . Cô quên mất mình đã chạy xe giữa lòng đường - Tiếng thắng xe rít mạnh xuống mặt đường, khiến cho Như Thủy giật mình, đạp thắng theo phản xạ . Chưa kịp nhìn lên, cô đã bị mảng té tát:

- Đồ con gái chết tiết, muốn tự tử gì đó thì đến bến sông mà nhảy xuống . Hoặc giả dùng dây mà treo cổ trong nhà . Chứ đừng kéo thêm mạng sống của người khác - Như Thủy tức điên người, vì giọng nói của gã đàn ông thật độc ác . Nhưng, cô không có cách nào để biện minh, khi xe cô chỉ còn vài tấc là lao gọn vào đầu xe hấn ta . Ác nổi, hấn đi đúng đường . Còn cô thì... y như kẻ muốn chết . Nền đường của mình không chạy, lại đâm sang đầu xe người ta . Còn chưa biết nói sao, bởi đám người hiếu kỳ bắt đầu bu tới - Như Thủy lại nghe hấn ra lệnh:

- Còn chưa chịu dất xe lên lề . Muốn cảnh sát phạt nữa à ?

- Thật quá quái . Dù đang buồn nẫu ruột, đang chán đời . Cô cũng đâu .. điên đến mức tự tử chứ . Nhất là lao đầu vào xe, đau đớn lắm . Lỡ không chết được, chỉ què cụt thôi, còn khốn khổ tệ hại hơn cả chết - Như Thủy cáu lên:

- Ông độc miệng vừa thôi . Mặt mũi không đến nỗi, mở miệng ra là chửi người ta . Tôi có lỗi đã khiến ông sợ . Chỉ do vừa rồi tôi chóng mặt, chệch tay lái . Nếu không may rủi ro xảy ra . Tôi hay ông thiệt. mạng ?

- Tự nhiên Thủy nói láo như thật - Hấn thoáng ngẩn người, giọng dịu một chút:

- Chuyện xe cộ, không thể lơ mơ được . Nếu thấy choáng, cô phải dừng xe lại . May đường cũng vắng, tôi kịp thắng xe . Chớ gặp giờ cao điểm, liệu cô còn đứng đây để ân hận không ?

- Như Thủy chớp mắt:

- Tôi xin lỗi - Dứt lời, Như Thủy trở lại xe đạp máy - Lại trở chứng nữa . Như Thủy làm bầm loại xe Trung Quốc này, nhóc Thạch cứ thích chạy, chớ cô chúa ghét . Bởi nó hay chết máy, hỏng bất tử cô bị ít nhất dấn làn rồi . Nên đã đổi chiếc future này cho Thạch . Chạy Dream cho nhẹ nỗi lo hơn . Sáng nay, chẳng hiểu vô tình hay cố ý Nhóc Thạch lượm chìa khóa xe cô , Và bỏ xe nó lại . Để bây giờ, vừa bị mắng trước bao nhiêu cặp mắt . Chiếc xe lại cứ ì ra không chịu nổi Thiệt bức - Mặt xụ xuống mt "đồng" nặng trĩu

không biết tức ai, Như Thủy khom người dắt xe - Hấn lại ra lệnh . Giọng đã hoàn toàn dễ chịu hơn - Để tôi coi dùm cho - Như Thủy ngằn ngừ:

- Cám ơn ông . Tôi tự lo được, đứng đây mãi tôi không có tiền nộp phạt - Hấn tỉnh bơ, như không nghe câu "móc họng" của Thủy, giữ chiếc xe lại bằng động tác nhanh và dứt khoát - Như Thủy vẫn chông chênh bên cạnh hấn thản nhiên cúi xuống ngó nghiêng mặt rồi đứng lên đạp số xe - Như Thủy cuống lên, buông chi đông xe, không phải vì tiếng máy nổ giòn giã của xe, mà vì... hơi thở của hấn sát mặt bên tai cô - Hấn tươi cười:

- Cô chưa trả hết số đã đạp, nên xe không nổ máy thôi . Lần sau nhớ bình tĩnh, cẩn trọng hơn . Chào nhen !

- Chết tiệt cái lần sau của hấn . Cùng nụ cười rất ư quyến rũ của hấn, mà tới tận lúc này cô mới nhận ra - Như Thủy chưa kịp nói câu "cám ơn" xã giao . Hấn đã lên xe . Nụ cười làm đau tim con gái và cái nháy mắt tinh quái, thoáng chốc đã mất hút cuối con đường - Như Thủy chép miệng . Nếu còn lần sau, không biết cô nên nói lại lời cám ơn với hấn không nhỉ ? Bây giờ định thần lại . Cô biết hấn nói đúng trăm phần trăm - Vừa rồi, không là xe hấn ? mà xe của một tên nhóc cỡ "Như Thạch", lên xe là rú ga bạt mạng . Chắc gì cô sống để mà chán đời !...

Chương 3

- Như Thủy hoàn toàn hụt hẫng Mẹ bỏ đi biệt tăm với toàn bộ số tiền và vàng vòng trong túi - Và đau đớn hơn cả, buổi sáng thứ hai vừa rồi, cảnh sát cùng tranh tra kinh tế và ngân hàng, đã tới nhà cô, đọc lệnh thu biên tài sản - Họ cho chị em cô một tuần để thu xe ở chỗ ở?

- Hôm nay là ngày cuối - Như Thạch uất ức:

- Em không thể tin được, mẹ nhẫn tâm bỏ rơi chúng ta - Như Thủy nhếch môi:

- Bây giờ, em tin vẫn còn kịp đẩy hình như chị đang giấu em điều gì về mẹ đó ?

- Như Thủy chua chát:

- Chúng ta vô tư quá. Lớn cỡ này rồi, cứ mãi trong vòng tay người lớn . Nên thấy hụt hẫng khi bỗng mất tất cả trong một lúc . Chị đã từng gặp mẹ với người đàn ông khác - Như Thạch hét lên:

- Tại sao chị chiu đựng ? Tại sao chị không vạch mặt lão ta . Mẹ chỉ là con bài, cho họ lợi dụng chứ yêu thương gì - Như Thủy nói như mơ:

- Phận làm con, chúng ta chỉ được nghe, thậm chí phải nhìn . Nhưng không được quyền nói . Biết đâu mẹ không hạnh phúc, bởi ba cứ đi liên miên . Người lớn họ khác mình - Như Thạch bậm môi:

- Thế nào nữa mới là hạnh phúc ? Khi mẹ có tất cả những thứ mà hàng ngàn người chỉ ước trong mơ . Em ước gì được gặp mẹ lúc này ?

- Chị vậy ? Không phải cầu xin ở bà lòng mẫu tử chứ ?

- Không ! Chỉ để hỏi mẹ một câu - Như Thủy lạnh lùng:

- Với bà, bây giờ duy nhất chỉ có lão già kia . Mọi lời nói của chúng ta chẳng có tác động gì đâu . Chuyện gì rồi cũng đến hồi kết thúc . Chị tin rằng ba sẽ không bị tù tội . Dầu nghèo khổ, chúng ta còn ba là được . Thôi, dọn dẹp cho xong - Như Thạch nói như khóc:

Em chẳng muốn đi chút nào . suốt tuổi thơ, chúng ta đã lớn ở đây . Bây giờ, Phải giao kỷ niệm về tay người khác, em xót xa quá - Như Thủy cố cứng rắn:

- Chị cũng như em thôi . Nhưng phải cố gắng chấp nhận em ạ . Ba không có lỗi trong chuyện này - Chúng ta sẽ làm gì để duy trì cuộc sống hả chị ?

- Như Thủy cắn môi:

- Tạm thời chị chưa biết . Nếu cần, chị sẽ tìm việc làm, để lo cho em - Như Thạch kêu lên:

- Không đâu . Nếu phải làm việc . thì em là con trai, em phải cáng đáng, như ba đã lo cho chúng ta - Thủy dịu dàng:

- Muốn được vươn lên, giành lại những gì mình bị mất hôm nay thì em phải cố gắng học tập . Em phải học cho đến cùng . Đừng nhưng nhĩ gì nữa - Hai chị em chột rơi vào im lặng . Cũng may, người ta chỉ lấy căn nhà, còn đồ đạc chị em Như Thủy được toàn quyền bán lại hay đem đi - Bà Nội không vô được vì đang lo luật sư cho ba - Nhưng nội đã gởi gắm chị em cô cho một người bạn của nội . Ông Lập Hưng là một nhà kinh doanh dịch vụ thương mại nổi tiếng mấy chục năm nay ở miền Nam . Ông Lập Hưng đã tìm mua cho chị em cô một căn nhà nhỏ khiêm tốn nằm trong một con hẻm yên tĩnh - Với số lượng đồ đạc trong nhà Như Thủy chuyển sang ngôi nhà mới, sẽ khiến ngôi nhà chật chội và đầy tiện nghi quá mức Như Thủy biết vậy . Nhưng không muốn bán bất cứ vật gì . Tất cả đều mang dấu ấn đẹp của một thời gia đình hạnh phúc , Không vì số lượng đồ đạc kèn càng, có lẽ chị em Như Thủy đã về Hà Nội ở rồi - Cuối cùng rồi tất cả cũng đâu vào đấy . Nhìn ngôi nhà, Thanh Trà phải thốt lên:

- Tao xin lỗi nha giống một nhà kho chứa đồ cổ quá . Không ngờ nhà mày có nhiều đồ quý đến vậy - Như Thạch đang cằm cúi kê lại chiếc tủ ti vi, xen vào:

- Đều do ba em thu gom từ mọi miền đất nước sau mỗi chuyến đi đấy - Như Thủy thờ dãi:

- Như những kỷ vật gia đình . Chị em cố gắng giữ - Thanh Hằng dưới bếp đi lên, cười tươi:

- Mọi người nghỉ tay, ăn cơm . Em đã nấu nướng xong cả rồi - Như Thủy mỉm cười:

- Hằng khéo ghê . Sau này chàng nào có phước lắm mới lấy được em - Thanh Hằng bẽn lễn:

- Chị khen làm em mắc cỡ quá . Em học từ Thạch cả đó chi.

- Thủy lại cười:

- Như Thạch mà biết nấu ăn sao ? em đùa luôn chị hả nhỏ > Thanh Hằng lắc đầu:

- Em không đùa chị đâu , Chính Thạch dạy em nấu các món ăn . Trước đây, thi thoảng tới chơi nhằm lúc chị và bác gái không có nhà em đều thấy Thạch làm đồ ăn . Rất ngon và khéo nữa . Vậy là em vừa phụ Thạch vụ8` học. cách nấu nướng của Thạch - Như Thủy chớp mắt, xúc động:

- Thì ra, em trai chị giỏi hơn chị nhiều . Bây giờ chị mới hiểu, những lúc mẹ không có ở nhà, đi học về, chị vẫn có cơm nóng canh ngọt để ăn . Chị kém em và vô tâm quá - Như Thạch từ tốn:

- Chị Hai à, người ta nói, con trai không nên biết những việc của phụ nữ . Nhưng em không muốn chị buồn, nên đã học cách nấu ăn của mẹ, để khi không có mẹ, chúng ta vẫn không bị hực hắng . Chị cần thời gian học . Em phụ xoong cơm . có gì nặng nhọc

đâu . Chúng ta vô ăn cơm đi chị . Hôm nay, tất cả do Thanh Hằng và chị Khả Tâm nấu đồ -Bữa cơm tuy đơn giản chỉ có món tôm rang thịt ba chỉ, đậu va xào thịt bò và tô canh chua cá lóc . Nhưng ai ăn cũng thật sự ngon miệng - Thanh Trà chót chét:

- Không ngờ đá nha . Ut cứng của nhà doanh nghiệp sản xuất hàng công nghệ lớn nhất thành phố, lại biết nấu cơm . Quả là tuyệt vời - Khả Tâm cũng nói:

- Thanh Hằng khéo tay và thành thạo như một nhà đầu bếp giỏi . Nhóc Thạch lo mà giữ báu vật, kẻo không thôi lại tiếc dài đấy - Thạch tự tin:

- Hằng trước sau như một . Em cũng biết "Nam nữ bình đẳng". Việc nội trợ sau này tụi em chia theo công việc và hoàn cảnh mỗi người - Huy cười cười:

- Dù sao, đàn ông sự nghiệp cũng là trên hết - Thạch bình thản:

- Bây giờ đã thế kỷ hai mươi mốt . Phụ nữ nhiều người giỏi hơn phái mạnh . Sự độc đoán đã bị tẩy chay khỏi cuộc sống gia đình trí thức - Khả Tâm kêu lên:

- Nhóc tuyệt lắm . Nhất định sau này cô bé làm thợ nhóc, sẽ không bị suốt ngày nấu cơm đi chợ, đón con và tỉ tỉ việc không tên khác - Bữa cơm diễn ra thật vui vẻ, đầm ấm . Như Thủy chột ước, ngày nào mái nhà bé nhỏ của cô cũng đông vui như thế này - Vừa cơm nước xong, thoát cái Thanh Trà đã rủ Khả Tâm đi đâu mất tiêu - Như Thạch đưa Thanh hằng trở về bên nhà Hằng - Huy ngắm nghía căn phòng khách, cười khê:

- Hơi bị chật. Thủy à.

- Như Thủy tự lự:

- Đành vậy, chứ biết sao được ? Phòng của Thạch chật. ních đồ đạc . Nó chấp nhận ngủ dưới đất . Học. bài ngoài phòng khách - Học bài phòng khách dễ bị phân tâm, khó thuộc. bài lắm - Trước đây, có thể đúng . Chứ bây giờ chị em Thủy ngoài bạn bè ra, có khách như hồi trước còn ba mẹ đâu - Huy cầm tay Thủy:

- Cố gắng học cho xong chương trình nghe Thủy, chúng ta đã từng hứa sẽ học chung nhau đại học . Sau đó là một. gia đình - Như Thủy cười buồn:

- Xa vời quá . Bây giờ Thủy sống theo từng ngày từng giờ . Tới đâu hay tới đó . Chủ yếu phải lo cho Như Thạch - Tại sao Thủy lại bi quan thế ? Huy nhớ Thủy rất thích học điện toán và ngoại ngữ, ước mơ của Thủy là được ngồi trong phòng điều khiển các chương trình viễn thông kia mà - Thủy ậm ừ:

- Bây giờ . Thủy không có quyền ước mơ cao xa nữa - Nội của Thủy, bà vẫn bảo bọc Thủy và Thạch kia mà - Điều đó Thủy đâu phủ nhận . Nội già rồi, không tự tay làm ra tiền như trước, Nội còn chú út Thủy . Thím ấy tuy hiền đấy, nhưng ai không xót của, khi cứ bị rút dần đi - Huy sôi nổi:

- Thủy cho anh được chia sẻ cùng em chứ Như Thủy lắc đầu:

- Thủy không muốn mắc nợ Huy ạ . Tiền bạc và tình cảm phải rạch ròi - Nhưng...

- Thủy rất cảm ơn lòng tốt của Huy . Bây giờ Thủy chưa cần gì cả Điều Thủy khao khát nhất là mái ấm gia đình như xưa thì không ai giúp Thủy có được nữa . Thủy hứa nhất định sẽ nhớ đến Huy trước, khi Thủy không còn cách tự lực - Cả hai rơi vào im lặng một lúc khá lâu . Mãi sau Thủy mới điềm điềm:

- Thủy mệt quá, xin lỗi Huy, Thủy muốn nghỉ một chút - Huy cố giấu nỗi buồn vào giọng nói rất ảm:

- Ừ ! Anh về cho Thủy nghỉ . Tối anh tới chờ em đi ăn . Đừng nấu nướng một bữa Thủy nha - Như Thủy do dự:

- Còn nhóc Thạch . Thủy...

- Anh sẽ mời cả Thạch và Thanh Hằng . Vậy nhen - Huy về rồi . Còn một. mình Như Thủy gieo mình xuống chiếc giường nhỏ . Cô buồn ngủ riu mắt . Nhưng không sao dễ được giấc ngủ . Những kỷ niệm về căn nhà cứ ùa về, chất ngất nỗi niềm trong tim cô.

Chương 4

- Đang lúi húi nấu cơm sau bếp, nghe chuông cửa kêu bình bong, bình bong, Như Thủy vội lau tay vào chiếc khăn, và chạy lên nhà . Mắt Thủy sáng lên mừng rỡ - Ôi ! bà Nội - Chỉ kêu được có thế, Như Thủy nhào tới ôm chầm lấy bà Hiền, cô mếu máo:

- Con nhớ nội quá hà . Nội vô, sao không báo tin để chị em con ra đón - Bà Hiền mừng rỡ:

- Coi kìa, con gái sắp lấy được chồng, còn mít ướt . Mời khách vào nhà chớ con - Đang giọt ngấn giọt dài, nghe nội nhắc, Như Thủy vội rời vai nội, cô chớp mắt, làm rơi những giọt lệ chưa kịp lau . Một đôi mắt rất sáng trên gương mặt kh hoàn hảo đang nhìn cô đầy tình quái - Như Thủy quệt nhanh những giọt nước mắt:

- Xin lỗi anh . Tôi sơ ý quá . Mời anh vào nhà - Bà Hiền mau mắn:

- Cậu Cường là luật sư bào chữa cho ba con nay mai - Thủy càng rối hơn, khi ánh mắt Cường nhìn cô hom hỉnh, tình quái, vừa ấm áp - Ôi ! quý hoá quá . Anh thật tốt với gia đình tôi - Tự nhiên Thủy nói một. câu chẳng "Giống ai cả" Thật. tề.

- Cường nhìn căn nhà, tủm tỉm:

- Em là Như Thủy phải không ? Chú Tài có cô con gái dễ thương ghê . Đã vậy còn khép thu xếp căn nhà của mình nữa - Như Thủy hơi bối rối:

- Tôi không dám nhận lời khen của anh đâu . Con gái phải biết chút chút nữa công gia chánh để gia đình ngăn nắp thôi - Ngã người xuống ghế, bà Hiền hỏi Thủy:

- Như Thạch đâu con ?

- Nó đi học nội ạ . Chắc cũng sắp về - Nó có biểu hiện buồn bã, chán chường không khi phải thay đổi nếp sống ?

- Như Thủy từ tốn:

- Nội yên tâm . Như Thạch được lắm . Nó biết nấu nướng lo lắng cả bữa cơm trong nhà . Học vẫn giỏi nội ạ.

- Bà Hiền chép miệng:

- Được vậy nội cũng yên tâm . Vì cuộc sống bây giờ xô bồ phức tạp . Nội sợ nhất nó bị hút hăng đâm ra thất vọng, lao vào hút chích thì chết con ạ.

- Như Thủy hiền hoà:

- Thạch không dễ bị lôi kéo vào các tệ hại xã hội đâu nội ạ . Bản tính nó xưa nay vốn trầm tĩnh, làm gì cũng tính toán kỹ - Bà Hiền gật. gù:

- Được vậy, nội mừng cho hai chị em . Con nói chuyện với cậu Cường . Nội muốn tắm rửa một. chút - Như Thủy ân cần:

- Nội để con pha cho nội chút nước nóng - Không cần đâu . Nội đang nóng muốn chết - Còn lại hai người . Như Thủy đóng vai cô chủ nhà hiếu khách:

- Anh Cường có hay vô Thành phố không ? Anh uống nước đi, nước chanh đá, Thủy tự làm đấy - Cao Cường vui vẻ:

- Đây là lần thứ ba anh vô đây . Hai lần trước anh đi chung bạn bè thăm thành phố . Lần này, bà nội Thủy muốn anh vô đây, tìm nhân chứng vật chứng cho việc làm của ba Thủy . Có thể, mới dễ gỡ tội cho bác - Như Thủy cần môi:

- Mong anh hết lòng giúp đỡ . Thủy không tin ba Thủy lại dính dáng tới chuyện làm ăn phi pháp . Công ty có hàng đồng công việc cần làm, ba Thủy đâu dễ bỏ tâm huyết mình, chạy theo lợi nhuận gian dối, không phải là điều ba em phạm vào - Cao Cường đứng đĩnh:

- Cũng bởi nhận xét ban đầu của tôi về ba Thủy như Thế . Nên tôi không muốn phạm sai lầm khi bào chữa cho bác Tài . Tôi xin bà nội em vô đây, cũng không ngoài mục đích tìm hiểu thêm về công ty của bác, các nguồn hàng do công ty xuất nhập ra - Như Thủy cần môi:

- Cám ơn anh đã vì ba Thủy mà vất vả?

- Tôi vì sự thật trong sạch của mỗi cuộc đời trước xã hội thì đúng hơn - Cao Cường nháy mắt:

- Nghe bà nội em kể về con gái lớn bác Tài, tôi hình dung Như Thủy rất...

- Như Thủy hiếu kỳ:

- Rất sao kia, anh Luật sư ?

- Cao Cường rồn rảng; - Thủy có cách nói chuyện tếu ghê . Cũng đơn giản, tôi nghĩ Thủy phải rất hiền lành, có phần yếu đuối nữa . Con gái nhà giàu mà, Vậy mà...

- Như Thủy cao giọng:

- Sao anh không nói tiếp . Tôi đã khiến anh thất vọng phải không ?

- Cường nheo nheo đôi mắt rất sáng:

- Trên cả sự tưởng tượng của tôi . Như Thủy xinh đẹp và bản lĩnh lắm - Như Thủy chua lè:

- Tôi không thích lên mây đâu . Anh chưa biết gì về tôi, đã khen tôi là không thật. lòng - Cường tỉnh bơ; - Không cần phải nhìn trông rộng, căn nhà này, cách sắp xếp của thủy, hoàn toàn nói lên tính cách của em . Mạnh mẽ và tự tin đấy - Đúng là mồm mép của Luật. Sư . Như Thủy tủm tỉm cười- Cường nhăn trán:

- Em cười tôi, vì nghĩ tôi đang nịnh em à ?

- Như Thủy lắc đầu:

-Không dám nghĩ xấu về anh đâu . Thủy nhớ tới lời một. người bạn - Họ nói gì ?

- Khác hẳn nhận xét của anh . Thủy là đứa con gái mít ướt số một . Và yếu đuối hơn cả những cô gái mới mười bốn mười lăm tuổi - Chắc họ muốn làm vệ sĩ cho em - Như Thủy ngạc nhiên:

- Sao anh đoán hay vậy ?

- Cường tủm tỉm:

- Đơn giản vì đàn ông luôn thích làm người hùng che chở cho phái nữ - Anh giống họ chứ ?

- Tùy đối tượng - Nói câu ấy, cường cứ cười cười . Nụ cười khiến Thủy bối rối và đề phòng - Vừa lúc ấy bà hiền bước ra . bà vui vẻ bảo cường:

- Cháu vô trong ấy tắm rửa cho khỏe . Tối nay và những ngày cháu ở trong này, cháu cứ ở luôn đây cho tiện - Cường từ tốn:

- Cháu xin lỗi bà .Cháu muốn ở nhà bạn để tr anh sự dị nghị của dư luận - Bà Hiền tự lự:

- Bà muốn cháu được gần gũi chị em Như Thủy để tụi nhỏ có gì khúc mắc, hỏi thêm cháu . Nhưng thôi, cháu nghĩ thế cũng phải . Công việc của cháu, tránh được nhiều dư luận là tốt nhất - Bà Hiền hỏi Thủy, khi Cường đã vào trong:

- Cháu thấy cậu Cường như thế nào ?

- Như Thủy chớp mắt:

- Cháu chưa rõ ý nội ?

- Ờ thì, tính nết, hình thức bề ngoài ấy . Bất giác Thủy nhìn bà Nội đắm đắm . Hình như ngoài mục đích đưa Cường vô đây vì việc của ba cô . Bà nội còn ý định gì đó . Nhất thời cô chưa đoán ra - Thủy từ tốn:

- Vừa gặp nhau vài phút . Cháu không thể nhận xét nội ạ . Cháu không phủ nhận anh Cường có bề ngoài rất dễ coi - Bà Hiền thủng thảng:

- Cao Cường có ý chí lắm. dù bề ngoài cậu ấy rất thư sinh . Ba mắt sớm, ở với mẹ . Bà mẹ cũng không khá giả gì . Vậy mà vẫn lo lắng cho cậu ấy ăn học đến nơi đến chốn - Như Thủy chợt buồn:

- Mẹ con tẻ hơn họ rất nhiều - Vừa lúc ấy, có tiếng chuông cổng reo - Như Thủy đứng lên:

- Chắc nhóc Thạch về nội a.

- Bà Hiền nhìn theo Như Thủy mà xót xa . Phải chi mẹ nó đang hoàng, có lẽ chị em con bé đầu phải khô?

- Như Thạch ủa vô, ôm cứng cổ bà nội:

- Nội vô hồi nào ? Sao không báo cho chị em con đi rước ?

- Bà Hiền nạt đùa:

- Mồ tổ cha mi . Đi học về chi trễ vậy ? Có ghé hàng quán không đó con - Như Thạch lùa tay lên mái tóc bạc của nội bẻm mép:

- Con mà về quá giờ quy định . Chị Hai có nước bỏ con đói và phạt quỳ nữa . Hôm nay tiết cuối, thầy dạy quá giờ tới mười lăm phút . Nội khỏe không nội ?

- Bà Hiền cười vui:

- Phải quỳ nữa à ? Mà con có chịu nghe lời chị Hai không ? Hay cãi lời nó nữa - Con hồng dấm đầu nội . Không nghe lời, chị Hai khóc muốn lức thành phố, ai dỗ cho nổi . Tốt nhất cứ đi về đúng giờ cho vui vẻ nội ời - Như Thủy lờm em:

-Nhóc đúng là xạo . Ai thèm khóc vì nhóc chứ > Thạch vênh mặt:

- Còn cái ? Hồi sáng qua, em bảo không cần ăn sáng nữa . Chị ép em ăn không được . Chị không khóc là gì ?

- Thủy gầm gừ:

- Còn nhắc nữa . Nội biết không, buổi sáng đi học trước đây, tụi con mỗi ngày một tô phở, đĩa mì xào thêm ly sữa . Bây giờ hai chị em tiết kiệm, nấu mì hoặc ăn cơm sáng tại nhà . Vậy đã là thiếu thốn, nhóc Thạch còn khẳng khăng không ăn đồ nội - Bà hiền chớp mắt giấu vẻ xúc động:

- Sao vậy Thạch ? Không ăn sáng, làm sao đủ sức học bài ?

- Thạch nói bừa:

- Nội ơi, ngày trước cứ cầm tiền ra quán là xong . Bây giờ, bắt chị Hai lui cui trong bếp, con thấy tội lắm . Vội lại, sức trai "mười bảy" nhịn sáng đâu nhằm nhò gì nội - Bà hiền lắc đầu:

- Không được . Nội không đồng ý để con nhịn ăn đi học . Nội sẽ bàn chuyện này với chị em con sau - Như Thủy từ tốn:

- Sáng con dậy sớm học bài . Cắm nồi cơm điện khoảng 15 phút, là được ăn . Nội đừng nghe lời nhóc Thạch . Chung quy tại nó sợ con không có tiền đó thôi - Bà hiền thở dài:

- Con đừng lo chuyện tiền bạc . Nội đủ sức nuôi chị em con đến khi trưởng thành . Hiểu không Thạch ?

- Như Thạch ôm vai nội:

- Con nhớ . Ủa ! Hình như nội không về một mình . Nhật Ánh hả nội ?

- Như Thạch ngheh cổ nhìn vô trong nhà - Bà Hiền cười cười:

- Cái thằng, Nhật Ánh đang học như con sao bỏ ngang đi chơi được - Thế ai ?

- Anh luật sư nội cậy nhờ bào chữa cho ba con đấy , Thủy coi dọn cơm cho anh cường ăn luôn nha - Như Thạch vui vẻ:

-Ồi ! Vui quá rồi . NGay bây giờ con phải học cách lập luận một vụ án từ anh ấy . Chị Hai, liệu đủ cơm không, để em mua thêm đồ ăn nha - Như Thủy lườm em trai:

- Dẻo mép . Miệng lúc nào cũng leo leo . Bây giờ lại đòi làm luật sư . Rõ con nít, chưa biết gì đến tương lai sự nghiệp đã viễn vông . Không giờ giọng Grăng Đê nữa à ?

- Thạch tỉnh bơ:

- Khách quý phải đãi bia bọt . Tiếc nỗi chị là con gái, em chưa được uống bia . Nên mua con vịt quay, bún thang về đãi nội và anh luật sư . Nội nhỉ?

- Cao Cường đi ra, anh cười cười:

- Em đừng bận tâm chuyện ăn uống . Hồi nãy xuống tàu, nội của em đã tranh thủ mua đồ ăn cả rồi - Thạch ngẩn ngơ:

- Nội, vậy mà...

- Bà Hiền cười:

- Chứ, vô bất ngờ, không chuẩn bị trước lỡ hai đứa cũng không nấu cơm nước, nội nhịn đói hay sao ? Nào, Thạch vô phụ chị Hai dọn cơm. Nội đói hoa cả mắt rồi nè - Bữa cơm diễn ra thật. Ấm cúng . Thạch chả biết nghĩ gì không ? còn Thủy cô chợt thấy khát khao được trở lại mái gia đình hạnh phúc ngày xưa . Dù nghèo nhưng bên cô có mẹ, có ba,

có nhóc Thạch "chứa trùm" ăn bốc khi đồ ăn còn trên bếp, mẹ rầy chỉ là cái cớ cho cu cậu mè nheo ! Đơn giản vô cùng . Nhưng với chị em Thủy, là cả một ước muốn xa thật xa...

Chương 5

- Thái Tuấn ! Con lại đi đâu giờ này ?

- Vừa định giơ tay xoay nắm đấm cửa, Thái Tuấn khựng người khi nghe tiếng bà Tâm An, mẹ anh hỏi bằng giọng nghiêm lạnh:

- Quay người, bước chậm về phía mẹ, Thái Tuấn cười cười:

- Con có hẹn với khách . mẹ cần gì ở con à ?

- Bà Tâm An chau mày:

- Chủ nhật con cũng làm việc sao ? Việc này mẹ thấy lạ đó . Phải, con muốn tránh mặt Vân Phụng không ?

- Thái Tuấn bình thản:

- Tại sao con phải tránh cô ấy . Công ty dệt của con dạo này ký hợp đồng sản xuất hàng với nước ngoài . Muốn đạt được uy tín, chất lượng, phải cố gắng thôi . Con không tin, mẹ lại không thích con phát triển được công ty lớn mạnh hơn - Bà Tâm An nhìn con:

- Nhưng, trưa nay, mẹ mời cơm Vân Phụng, con đã đồng ý - Thái Tuấn giả là:

- Thôi chết . Công việc lu bu khiến con quên mất . Trưa nay mẹ tiếp đãi cô ấy chu đáo là được . Con không thể vắng mặt trong buổi chiêu đãi . Doanh nghiệp ngày nay, sau bàn tiệc là những bản hợp đồng kinh tế . Chính vì thế, con phải tập uống rượu nữa . Mẹ cần thông cảm cho con - Buổi tiệc chiêu đãi, con nhờ Đặng không được sao ? cậu ta cũng giữ vai trò phó giám đốc - Thái Tuấn lắc đầu:

- Không được mẹ ạ . Bởi khách của con là ngoại kiều . Đâu dễ dàng ký được hợp đồng với nước ngoài hả mẹ . Đến giờ rồi, con phải đi mẹ ạ.

- Bà Tâm An dần dỗi:

- Con cũng phải nghĩ đến bản thân con . Ba chục tuổi rồi, còn chưa chịu lấy vợ . lần này, mẹ nhất định chọn Vân Phụng cho con đó - Thái Tuấn kêu lên:

- Kia mẹ, đừng ép con điều đó . Con không yêu Phụng . Cũng chưa muốn lấy vợ bây giờ . Con muốn sự nghiệp ổn định đã - Trời đất ! Hai đứa quen thân nhau cả năm năm trời . Con bé vì con mà từ chối mấy đám tử tế . Đừng phụ lòng người ta con ạ . Đàn ông sự nghiệp muốn vững vàng, trước hết phải có vợ con . Ý mẹ nhất định rồi . Con đừng cãi - Thái Tuấn làm thinh . Anh rất bức mình chuyện này - Đã hàng trăm lần có dư, anh thường nói với mẹ, anh và Phụng chỉ là bạn tốt của nhau thì được . Còn trở thành vợ chồng anh không thể . Vân Phụng giàu tham vọng, thích làm giàu, dù thực tế gia đình cô rất giàu, thích những đổi thay về áo quần, thời trang mỗi ngày . Thêm nữa, Vân Phụng kiêu ngạo, khinh người . Tuấn rất ghét tính kiêu kỳ này của cô - Nhìn bề ngoài, người ta thường nghĩ anh cao ngạo lạnh lùng nhất . Thế mà anh lại không chấp nhận tính cách đó ở bạn gái của mình, thật. kỳ cục - Thật ra, anh chẳng có cuộc hẹn hò, chiêu đãi nào cả . Mẹ anh đã nói đúng, anh không muốn gặp Phụng . Chỉ mới nghĩ đến phải ngồi cạnh cô, nhìn cô chảnh chệe từng món ăn, thái độ nhu mì yếu điệu, anh đã ngán tận... cổ.

Ba mươi sáu chước, Anh chọn chước .. đi lang thang ngoài đường - Mãi mê nghĩ đến những chuyện mẹ và Vân Phượng vừa ăn cơm vừa ca tụng nhau . Anh tìm tìm cười một mình - Mà coi kìa . Một gã tâm thần - Trời đất, người ta đi Suzuki trăm năm mươi phân khối, mà dám nói họ tâm thần - Chứ không tâm thần, cũng man man sao đó, chẳng ai khi không lại cười một mình ca?

- Thái Tuấn nhìn kiếng xe, anh nhận ra hai cô bé đang chờ nhau trên chiếc Max màu trắng, đang nhìn anh bình phẩm - Giảm ga, anh cho xe chạy chậm lại - Chết !

- Tiếng cô gái điều khiển xe vang lên . Thái Tuấn chưa kịp hiểu nguyên nhân đã thấy xe anh bị va chạm từ phía sau, khiến anh loạng choạng tay lái - Chiếc Max đổ nghiêng xuống đường - Thái Tuấn vội thắng xe, và dừng lại - Hai cô, có sao không ?

- Cô gái cầm lái nổi quạu:

- Ông điên vừa thôi, đang chạy ngon lành thẳng gấp chi vậy . Bộ Ông muốn tui chết hay sao ?

- Thái Tuấn từ tốn:

- Tôi chỉ giảm bớt tốc độ . Lỗi do cô chạy nhanh quá đấy thôi - Thấy cô gái ngồi sau rên nhỏ . Thái Tuấn vội cúi xuống:

- Cô bé, bị đau ở đâu vậy ?

- Có lẽ, tôi bị phồng pô rồi . Rát quá - Hà . Phồng pô ư . Trời ơi, ông sao còn đứng đó, mau kéo bạn tôi đứng lên dùm - Cô gái cầm lái quỳnh quáng hét - Thanh Trà, người ta đâu có lỗi, mà sao kỳ quạ vậy - Thanh trà (là cô gái chạy xe) gân cổ:

- Nhưng đàn ông, con trai, thấy phụ nữ gặp nạn phải biết cứu giúp . Có đâu cứ đứng như trời trồng vậy . Mà đâu nhiều không Thủy - Thủy lí nhí:

- Rát lắm - Thái Tuấn đỡ cô gái tên Thủy lên, anh không kịp nhìn cô gái, để thấy nét ngỡ ngàng trong mắt cô . Ngồi thụp xuống cạnh Thủy, anh nhẹ nhàng xem xét vết bầm ở chân cô:

- Phải đem cô ấy đến phòng khám, rửa vết thương và đắp thuốc . Nếu không đau nhức lắm - Thanh Trà cong môi:

- Vậy, ông giúp tôi chở nó đến phòng khám đi . Tự nhiên tôi run quá à - Thủy cuống lên:

- Mà... tao không muốn phiền người ta đâu . Ghé chỗ quầy thuốc tây, về nhà tự tao chăm sóc cho tao được - Đừng cãi tao , về nhà với cái chân đỏ hỏn, sưng rộp này để nội mà thêm lo lắng nữa à . Anh gì ơi, anh làm ơn...

- Thái Tuấn cười cười:

- Tôi sẵn lòng giúp hai cô . Nào cô bé để tôi dìu... ủa ?...

- Như Thủy bối rối:

- Tôi... không cần đâu - Thái Tuấn kêu lên:

- Không cần là sao . Tôi và cô đúng là có duyên thật . hai lần gặp cô, cả hai lần cô đều gặp sự cố - Thanh Trà nhướn mắt:

- Nè ! Hai người quen nhau à ? Mà ghê thiệt, giấu cả tao Như Thủy khổ sở:

- Quen hồi nào đâu - Không quen, mà anh ta nói - Khổ quá,lần trước tao bị chóng mặt suýt đâm vào xe anh ấy . nên biết Thái Tuấn nháy mắt:

- Bạn cô nói đúng đấy . mà thôi, cô bé lên xe, tôi chở đến phòng mạch để rửa vết thương . Để lâu nhiễm trùng thì khô?

- Như Thủy còn lưỡng lự, Thanh Trà đã tỉnh bơ vỗ má:

- Lần trước Ồc lạ, bây giờ quen rồi, mày lên xe cho anh ấy chở . Chứ tao, tự nhiên tay lái run quá à . Chết hay bị đau đớn thương tật lúc này, không hay ho đâu Thủy . Lên đi mà

- Dứt câu, Thanh Trà đã đề máy cho xe lao đi - Như Thủy tức phát khóc, con bạn quái quỷ . Nhưng cô không còn cách nào hơn, đành phải ngập ngừng:

- Phiên anh lần nữa - Thái Tuấn cười cười:

- Tôi mong hoài những lần sau, như thế này . Bám chắc nha . Tôi có tính hay chạy nhanh . Coi chừng té nữa - Chiếc xe chồm tới, lao vút, khiến Như Thủy bị đẩy ập vô lưng Tuấn - cảm giác kỳ lạ khi lần đầu chạm phải bờ lưng rắn chắc của người đàn ông, làm Thủy bần thần ngơ ngẩn mất mấy giây - Giọng Thái Tuấn vang lên tinh quái:

- Cứ tựa vào tôi, cô bé sẽ thấy thoải mái mà vững tin hơn ấy - Thủy nóng bừng mặt . Gã chết tiệt y như đi guốc trong bụng cô vậy - Bất chợt Thủy nổi quạu:

- Dừng xe, cho tôi xuống đi . Tôi chưa muốn thí mạng lúc này - Nhưng, tôi vẫn chạy bình thường thôi mà - Thủy tức giận đâm mạnh vào lưng Thái Tuấn:

- Chạy xe như ăn cướp, còn bẻm mép . Anh không dừng lại, tôi nhảy xuống đây - Thái Tuấn giảm tốc độ, anh dịu giọng:

- Thôi nào cô bé, đừng nổi đóa lên thế . Con gái giận dữ sẽ nổi mụn nhiều, không tốt đâu , Còn vết bỏng nữa, cô không muốn nó nhiễm trùng chứ . Tôi chỉ đùa chút xíu để cô quên đau thôi mà - Nghe Thái Tuấn nhắc, Như Thủy mới nhớ đến vết đau . Quả là nhức và rát kinh khủng - Dừng xe trước một phòng mạch tư, Thái Tuấn đỡ Như Thủy xuống - Anh ân cần:

- Bác sĩ Nhân là bạn thân của tôi . Cô bé có thể yên tâm - Như Thủy nhón nhác nhìn quanh . Trời ạ, nhỏ Thanh Trà biến đâu mất tiêu . Lát nữa làm sao cô về chứ - Nhìn nét mặt Thủy, Thái Tuấn từ tốn:

- Tại bạn em chạy xe nhanh quá, anh theo không kịp . Chốc, anh đưa về luôn - Hấn đổi cách xưng hô thật ngọt và tỉnh bơ - Dù tức, nhưng Thủy đành chịu . Nhỏ Thanh Trà đúng là đáng bị nhai nát nuốt trôi . Bạn bè gì đâu !

- Rửa xong vết thương cho Thủy, Bác sĩ Nhân dặn dò:

- Cô bé nhớ uống hết số thuốc này . Chỉ ba ngày thôi, đừng vứt thuốc vào sọt rác, nếu không sẽ nhức lắm đấy . Khi nào vết phỏng bắt đầu ngứa, em mua nghệ bôi vò nhẹ sau này có vết sẹo, mặc đầm hơi bị xấu chút chút - Như Thủy cúi đầu lí nhí:

- Dạ ! Cảm ơn bác sĩ . Dù rất ghét uống thuốc, tôi cũng phải cố vậy . Tôi sợ đau hơn sợ vết sẹo - Bác Sĩ Nhân kéo Thái Tuấn vào phòng riêng, anh tinh quái:

- Khai mau, thằng quỷ . Ở đâu ra một em "nai" quá vậy ?

- Thái Tuấn lấp lửng:

- trên trời rớt xuống xe tao . Mày kết rồi phải không ?

- Nhân nhún vai:

- Em ngây thơ và trong trắng quá . Nếu chỉ là đùa vui như vạn mối tình khác, mày nên để em cho tao . Cô bé nhìn mong manh dễ vỡ . Tao sợ tính lẳng nhăng của mày - Thái Tuấn điệu dàng:

- Mày cứ việc . Tao cũng mới quen cô bé thôi . Nhưng cô bé không dễ vỡ như mày nghĩ đâu . Bây giờ tao về . Quên nữa, hết bao nhiêu tao gửi tiền - Nhân đẩy mạnh Tuấn, gắt khế:

- Tiền bạc gì, thằng quỷ, mày không bịp tao chứ . Tao chấp nhận làm cây si theo em . Nói tên và nhà cô bé đi - Thái Tuấn thất. thà:

- Tao chưa biết - Hà ?

- Tao không xạo mày đâu . Dù gặp cô bé vài lần rồi . Lần nào cũng có sự cố, tên cô ấy tao mù tịt - Thái Tuấn nhăn nhó phân bua . Nhìn Tuấn, Nhân biết nó không đùa - Anh đi ra cửa trước Thái Tuấn . Và bước đến chỗ Như Thủy, giọng có vẻ đang làm nhiệm vụ bác sĩ - Em cho anh biết tên để anh vô số?

- Như Thủy chớp mắt:

- Phải vô số nữa sao bác sĩ ? Tôi có nằm điều trị đâu , Bác sĩ cứ tính tiền thuốc, tôi trả được rồi - Nhân chậm rãi:

- Ghi số, để biết số lượng thuốc mỗi ngày bán ra . Nguyên tắc thông thường thôi mà - Như Thủy lưỡng lự:

- Như Thủy, học sinh 12A Trường Nguyễn Thị Minh Khai - Nhân Tum tím:

- Tên Cô bé dễ thương lắm . Tên và người trong vắt như nhau vậy . Sao Thủy không ghi nơi ở?

- Như Thủy láu lỉnh:

- Nhà tôi có tới ba lần "sọc" tìm được cũng tốn vài lít xăng . nếu bác sĩ cần truy tìm bệnh nhân, tốt nhất cứ tới trường tôi là dễ hơn ca?

- Thủy lại hỏi:

- Xin bác sĩ cho tôi gửi tiền - Thái Tuấn thản nhiên:

- Hôm nay bác sĩ Nhân có niềm vui đặc biệt, nên khám và cho thuốc miễn phí trong... 3 giờ . Thủy là bệnh nhân may mắn ấy - Như Thủy tròn mắt:

- Phải vậy không bác sĩ - "chết tiệt cái miệng thẳng bạn trời đánh nói cứ như Thật"

Chửi thầm Thái Tuấn, bác sĩ Nhân vẫn cười tươi:

- Đúng đó Thủy . Hôm nào khỏi chân, tôi sẽ mời Thủy uống nước dừa . Con gái thích uống loại nước này lắm - Thái Tuấn nghe Nhân nói . Anh muốn cười phá lên . Trời ạ ! Nó có bình thường không trước một cô nhóc tí, mà nói năng chẳng giống ai - Nghĩ thì vậy, nhưng Tuấn lại nói:

- Phải đấy, bữa nào rảnh tui tui ghé rủ Thủy đi uống nước nha . Tôi hư"a không dành trả tiền đâu . Vì Thủy không muốn mắc nợ ai đúng không ?

- Hần đúng là đáng sợ . Mồm mép kinh khủng - Nhân dặn Tuấn:

- Mày nhớ dặn Thủy uống đủ thuốc mỗi ngày nghe Thái Tuấn Như Thủy ngơ ngẩn . "Thái Tuấn" hình như cô đã nghe ai đó nhắc đến tên này ? Không phải chỉ một lần - Vẫn vợ nghĩ, Như Thủy định nhón chân leo lên xe Thái Tuấn, sau khi đã lịch sự chào bác sĩ Nhân, cô bỗng giật mình, bởi giọng chua như sơ ri của Thanh Trà:

- Như Thủy, này giờ tao kiểm mày đổ con mắt . Còn đau không ?

- Như Thủy hét nhỏ:

- Con khỉ, bỏ người ta chạy mất tiêu . Còn bẻm mép quá . Tao không đau chân, đảm bảo mày còn khuya mới chạy được . Ghét - Thanh Trà tỉnh bơ:

- Tại đen` đỏ chứ bộ . Tao vượt qua ngã tư quay lại đã không thấy chiếc xe và mày đâu
- Cám ơn anh đã giúp bạn tôi - Thái Tuấn cười cười:

- Lỗi một phần do tôi . Bây giờ cô bé đã quay lại, tôi xin trao trả bạn cho cô, chứ không, tôi chẳng biết phải làm sao đưa được Như Thủy về nhà - Thanh Trà ngạc nhiên rồi rít:

- Nó đau nhiều vậy sao ? Trời ạ, Tao thật có lỗi với mày - Miệng nói, Thanh Trà rời khỏi xe thật. nhanh - Thái Tuấn lắc đầu:

- Ý tôi muốn nói . Như Thủy đang ghét tôi nhất thế gian này . Cổ sẽ không chịu để tôi chở về đâu . Còn vết thương vài ba ngày là ổn thôi - Thanh trà thở phào:

- Vậy mà làm tôi hết hồn . Bây giờ chúng ta về nha Thủy - Quay sang Tuấn, Thanh Trà láu lỉnh:

- Cám ơn anh đã giúp đỡ bạn tôi . Anh biết tên nó chưa ?

- Như Thủy dậm chân:

- Con chuột. nhắc lăm điều , Có về không hả ? coi chừng tao đi xích lô về Mày sẽ không được ăn cơm sườn nữa đâu - Thanh Trà cong môi:

- Quân tử nhất ngôn . Mày luôn giữ chữ tín , Tao không tin mày kéo một bữa cơm với tao đâu - Thái Tuấn nổi hứng:

- Tôi đói bụng này giờ . Nếu vậy, hai cô bé cho tôi tháp tùng được không ?

- Như Thủy chối phắt:

- Thanh Trà muốn, anh và nó nên đi chung một lần cho vui . Tôi phải về, kéo ở nhà nội tôi mong - Thanh Trà vô tình:

- Khỉ ạ, hồi này mày mới rủ tao đi ăn bún ốc hoặc cơm sườn . sao bây giờ lại thay đổi chứ - Như Thủy tỉnh queo:

- T.ại tao quên nhà có khách, bà nội sẽ buồn . Với lại, ăn cơm hàng quán, ít tiền trong túi, tao sợ.

- Thái Tuấn dè dặt:

- Tôi xin phép được mời cơm hai cô bé - Thanh Trà vui vẻ:

- Vậy cũng được . Lần này anh trả, lần sau tôi . Như Thủy nó không th ch mắc nợ ai, dù chỉ một. ly cà phê đá . Mày gọi điện về cho nội, nói lý do . Tao nghĩ bà nội sẽ thông cảm thôi - Như Thủy lưỡng lự:

- Tao .. ai lại như Thế . Nội vì tao mà vô đây - Trời ạ ! Nội sẽ không trách mày đâu . vì bà hiểu mày cũng cần bạn bè chứ bộ . nếu mày ngại, để tao gọi cho - Thái Tuấn thấy Thanh Trà đưa mắt tìm quầy điện thoại . Anh mỉm cười:

- Tôi có máy di động, em gọi luôn cho tiện -Thanh Trà nắc nỏm khi cầm máy:

- dùng máy xịn thế này, chắc anh phải làm công việc gì đó ngon lành lắm . Còn không thì anh thuộc. dạng công tử nhà giàu - Chờ Thanh Trà gọi điện xong, và nói:

- OK ! Được rồi đó . Bà Nội không trách mày đâu - Thái Tuấn vui vẻ:

- Chúng ta đi thôi . Trưa quá rồi - Như Thủy bậm môi:

- Thanh Trà chờ tao nghe - Sao vậy ? Anh Tuấn trở mày tốt hơn - Mày nói nhiều quá, tao đổi ý, đói bụng ráng chịu đấy - Thái Tuấn nháy mắt với Thanh Trà:

Em chờ thủy đi . Tại hồi nãy, anh lái xe nhanh quá . Thủy ghét anh - Thanh Trà nhún vai:

- Xời ời ! Mọi ngày nó hưng, để cướp thời gian cần có, mày vẫn chạy nhanh hơn cả tụi tao kia mà . Đừng nói với tao, vì mày ghét anh Tuấn, chứ không phải ghét kiểu chạy xe bạt mạng đáng tội của anh ấy nghe Thủy - Như Thủy làm lơ, ngồi tót lên sau xe Thanh Trà - Rốt cuộc cả ba có với nhau một bữa cơm thật vui vẻ ở ngoại ô - Khi rời bàn ăn, Như Thủy no muốn bể bụng . Mất thì mở không lên . Chẳng phải tại bia bọt gì . Chỉ do, bằng giờ này mọi ngày Thủy đã ngon lành ngủ một giấc thật say . Nhịn đói được , Chứ không được ngủ trưa, Thủy thật khó chịu . Con người thật khó đoán trước được tính cách của mình.

Chương 6

Thái Tuấn không hề biết, khi anh đang ngẩn ngơ nhìn theo dáng Thủy chạy xe vào con hẻm nhỏ . Vân Phượng vô tình nhìn thấy anh qua kiếng của tiệm uốn tóc đối diện hẻm nhà Thủy . Vì đang ngồi để thợ sửa tóc . Nên Vân Phượng đành nén giận vào lòng - Con nhóc đó là ai ? Mà Thái Tuấn dám qua mặt mẹ để không ở nhà ăn cơm cùng cô ! Hợp đồng sản xuất hàng vải mềm như nhung của Thái Tuấn đấy ư ? Hai con nhóc chưa hết bụi phấn, chưa hết nét ngáo ộp học đường ?

Là ai, trong hai con nhóc ấy, đủ sức nặng hất cô ra khỏi tim anh - Mím môi, Vân Phượng hăm hè:

- Đừng hòng đưa nào cướp được Thái Tuấn . Bây giờ và mãi mãi, Thái Tuấn chỉ duy nhất của cô thôi - Hối cô thợ làm tóc thật nhanh . Vân Phượng đứng dậy, không cả lấy lại tiền dư . một. biểu hiện lạ lùng, khiến các cô thợ tóc ngạc nhiên:

- Hôm nay, chị ta trúng số chắc ? Ngày thường, dư năm trăm đồng chị ta cũng lấy cho bằng được - Ngỡ con gái nhà giàu đồng đánh ấy, có bao giờ chịu nhìn đến tờ vé, chị ta đang sợ mất bỏ thì có - Bỏ ở đâu mà mất - Thì, anh chàng đẹp trai như diễn viên điện ảnh, đã một lần chở Vân phượng tới đây nè . Khi nãy, tở đứng ngoài cửa, vô tình thấy anh ta dừng xe bên hẻm đối diện cửa hàng mình . Có hai cô bé đi chung rất xinh . Sau đó chàng chở một cô bé về - Hèn chi, hôm nay chị ta không cả bắt bẻ tụi mình, sảy tóc phải thế này thế nọ . Cầu trời lúc nào Vân Phượng tới đây, cũng có cảnh như Thế xảy ra - Mấy cô thợ tóc cười khúc khích . Trong lúc ấy, Thái Tuấn trở Thanh Trà quay về nhà của cô - Anh dọn dấm:

- Như Thủy học chung với em hả ?

- Thanh Trà gật đầu:

- Lớp trường lớp em đấy . Học siêu lăm - Chắc Thủy không có cuộc sống như em ?

- Thanh Trà lăm rồi . Ngược lại, nó thuộc dạng tiểu thư nhà giàu . Hơn em vài bậc đấy - Vậy sao ?...

- Anh ngạc nhiên khi Thủy ở trong con hẻm chập chội đó chứ gì ? Ba nó vừa gặp rắc rối, nhà bị tịch biên tạm thời . Mà thôi, anh đừng hỏi gì nữa . Em không muốn nhiều chuyện đâu , Thủy biết được nó giận em lút mùa . Em không thể thiếu nó được - Anh không nói, làm sao Thủy biết . Em trả lời anh một câu nữa thôi . Ba Thủy kinh doanh mặt hàng gì ?

- Sản xuất chế tạo phụ tùng xe ô tô các loại, chủ yếu công ty bác ấy phục vụ cho ngành sản xuất sửa chữa ô tô ở phía Bắc . Bác ấy hay đi ra Hà Nội là vậy - Thái Tuấn nhăn trán:

- Phải công ty "Minh Tài .. " không ?

- Thanh trà kêu lên:

- Đúng rồi ! Anh cũng biết bác Tài hả ?

- Thái Tuấn giả là:

- Cùng giới kinh doanh làm ăn, mặt hàng công ty Minh Tài trực thuộc nhà nước quản lý, sao lại có chuyện kê biên tài sản tư nhân . Chả lẽ...

- Thanh Trà chót chết:

- Em không rành lắm . Nghe nhỏ Thủy nói ba nó chẳng bao giờ làm ăn phi pháp cả . Tới nhà em rồi . Anh cho Trà xuống - Thái Tuấn mỉm cười:

- Hẹn gặp lại - Thanh Trà hóm hỉnh:

- Em hay Như Thủy ?

- Thái Tuấn tỉnh bơ:

- Bước đầu, tất nhiên là cả hai . Anh rất thích nói chuyện với tụi em - Hồng dám có Trà đâu . Nhỏ Thủy khó tính lắm đó . Anh muốn Trà làm "chim xanh" phải chịu khó hối lộ à nghe - OK ! Anh đồng ý mọi điều kiện của em - Em không đòi hỏi cao đâu . Tính tụi em khoái ăn hàng . Mỗi ngày anh mỗi ghé đưa tụi em đi ăn là đủ rồi - Thái Tuấn cười cười:

- Miễn em hứa giúp anh là được - Hứ Tuấn một cái thất. dài . Thanh Trà nhún nhảy bước về cổng nhà mình - Một chút băng khuâng chợt đến . Tại sao không là cô nhĩ ? Về hình thức, tụi con trai ở trường gọi cô và Như Thủy là hai bông hồng có gai . Như Thủy được ví là hồng bạch, đơn giản, mong manh và tinh khiết - Còn cô, hồng vàng kiêu sa, rực rỡ, thêm chút chua ngọt của Thanh Trà cộng lại . Rõ ràng hai đứa chẳng ai hơn ai . Bây giờ Như Thủy đang thất thế về cuộc sống . Cô hơn Thủy là chắc . Mơ màng Thanh Trà mãi mê với những ý nghĩ vừa chợt đến - Trời ạ ! Cô là bạn Như Thủy kia mà, tại sao lại manh n ha những ý nghĩ sanh nạnh với Thủy chứ - Nhưng Thủy đâu để ý đến tụi con trai . Nó có vẻ ghét Thái Tuấn nữa . Trong tình cảm đơn phương Thái Tuấn dành cho Thủy, rõ ràng nó chẳng cảm nhận được - Thanh Trà tự nhủ, mình không hề có lỗi trong chuyện này - Thái Tuấn về đến nhà . Anh vẫn thấy chiếc Wave màu đỏ của Vân Phượng dựng trong sân - Thoáng ngán ngẫm, anh muốn quay xe ra đường . Anh không thích chút nào khi ép lòng nói chuyện với Phượng - Ngày trước đã có lúc, anh định dừng bước chân hoang đường ở cô . Cũng may anh chưa ngỏ lời . Phượng đã đổi thay như cơn lốc thị trường thời mở cửa - Từ một. cô gái dễ thương, học khá . Vân Phượng bắt đầu thích ăn diện . Cô sưu tầm các mốt áo từ phim ảnh, và bằng mọi giá phải may cho được . Nhà giàu con một . Vân Phượng thích thứ gì là ba mẹ cô đáp ứng ngay . Rồi phấn son mỹ viện, cô ghé liên tục - Thái Tuấn nổi tiếng đào hoa, thay bồ như Thay áo . nhưng bạn bè anh đều chung nhận xét: Tuấn không thích sự màu mè, ghét các cô gái bôi phấn trét son nhiều - Vân Phượng hời hợt, không nhận ra điều này . Mỗi khi gặp Tuấn, cô đều trang điểm rất kỹ, dùng loại nước hoa đắt tiền nhất - vậy là Tuấn cứ tìm cách tránh - Anh Tuấn, về nhà sao chưa vô ? Đừng nói là anh lại muốn đi nha - Vân Phượng từ chiếc xích đu gần đó nhún nhảy bước đến, choàng vai Tuấn Thái Tuấn khẽ nhích người ra, lịch sự:

- vân Phượng, em đến lâu chưa ? Em thông minh ghê . Quả thật, anh định quay trở lại nhà Xuân Thiện . Anh quên chưa dặn Thiện một. việc - Mặt Vân Phượng xụ xuống:

- Anh thất. vô tình . Hôm nay bác mời ba mẹ em và em sang ăn cơm trưa tại nhà anh . Anh không ở nhà thì chớ . Bây giờ về lại định đi nữa . Phải anh tránh em không ?

- Thái Tuấn tỉnh tuồng:

- Tại sao anh phải tránh em nhỉ . Tại mẹ anh không báo trước . Mà anh lỡ hẹn khách chuyện làm ăn không thể thất tín - Vân Phượng ầm ức:

- Chả lẽ khách làm ăn của anh... nhí vậy ?

Thái Tuấn đề phòng:

- Em nói cái gì nhí ?

- Vân Phượng mím môi:

- Thì hai con bé lúc nãy - Thái Tuấn cười cười:

- Ra vậy . Em gặp anh ở đâu ? sao không gọi để anh giới thiệu làm thân cùng họ ?

- VânPhượng xanh xẹ:

- Em mà thềm kết thân với hai con nhóc nhà quê ấy à . Anh Tuấn, không ngờ bây giờ anh lại thay đổi quan niệm sống - Thái Tuấn nhếch môi:

- Thời kinh tế thị trường, phải thay đổi để bắt kịp sự đổi mới chứ . Em đã nói với anh cả chục lần điều ấy . Em quên rồi sao ?

- Em không quên . Nhưng cũng thật bất ngờ khi anh đi tìm hương con gái ở những con nhóc tí ấy . Anh đáng sợ hơn em nghĩ - Thái Tuấn lạnh lùng:

- Tôi cấm em không được nói với tôi như thế về họ . Các cô ấy, không phải là em - Vân Phượng nhếch môi:

- Em sao chứ ?

- Cái đó tự em biết . Anh không có thời gian để tranh cãi với em - vân Phượng bỗng nói:

- Nhưng mẹ anh đã đồng ý . Hồi trưa bác đã rủ mẹ em chủ nhật tới đi coi thầy chọn ngày tốt để chúng mình đính hôn . Anh Tuấn, anh cũng biết, bao nhiêu năm nay, em yêu anh thế nào Thái Tuấn lựa lời:

- Vân Phượng ! Chuyện hôn nhân là chuyện hệ trọng một đời người . Chúng ta không thể để người lớn quyết định cho mình . Cha mẹ già đi, ai chịu trách nhiệm khi chúng ta không hạnh phúc - em yêu anh . Và em biết anh cũng rất quý mến em . Chúng ta đã có với nhau khoảng thời gian 5 năm dài kỷ niệm . Chả lẽ ngần ấy thời gian chưa đủ để anh hiểu em - Thái Tuấn từ tốn:

- Hiểu em, thì anh hiểu em rất rõ đấy, nhưng chúng ta hoàn toàn không thể hòa hợp . Vì tính nết của chúng ta chẳng có gì giống nhau cả . Mà anh thì rất ít thời gian thậm chí cả mẹ anh còn gọi anh là kẻ lạnh lùng nhất hành tinh - Vân Phượng khịt mũi:

- Em hứa sẽ thay đổi, để hoà đồng với anh - Thái Tuấn nhếch môi:

- Nói thì dễ . Nhưng thay đổi một thói quen, một sở thích thật không dễ dàng đâu em . Tốt nhất, em cứ là em như từ trước tới nay Em nghĩ mình làm được . Anh cho em thời gian, cơ hội nha . Em muốn được ở bên anh, suốt đời Tuấn a.

- Thái Tuấn chột chạnh lòng:

- Vân Phượng, anh xin lỗi . Anh không yêu em . Anh không thể ép lòng - Vân Phượng chết lặng, một lúc sau cô mới tức tưởi:

- Anh nói dối . Có phải vì con bé ấy ?

- Thái Tuấn cúi kính:

- Em phải biết tự tôn trọng tư cách của mình . Anh không hiểu em muốn nói đến ai, và anh không hề nói dối em . Bao lâu nay anh chưa làm điều gì khiến lương tâm anh day dứt và hổ thẹn với em . Anh luôn coi em như một đứa em gái . Chỉ vậy thôi . Chính điều đó đã giúp anh không đi xa quá giới hạn cho phép - Nhưng .. mọi người, ai cũng nghĩ chúng ta sẽ cưới nhau . Ba mẹ em vẫn sẵn sàng cho em nữa gia tài, nếu em là vợ anh . Mẹ anh cũng muốn thế - Anh lấy vợ cho anh, chứ không phải cho ai khác . Em đừng hy vọng nữa - Thái Tuấn ! Con không được đối xử với Vân Phượng như vậy . Mẹ nhất định không chấp nhận ai ngoài Vân Phượng làm dâu của mẹ đâu - Thái Tuấn nhếch môi:

- Mẹ ! Tùy mẹ thôi . Những gì cần nói con đã nói hết với Vân Phượng . Mọi người đừng ép con . Sẽ không tốt đẹp đâu - Bà Tâm An giận dữ:

- Con dám nói với mẹ như Thế à ?

- Thừa mẹ, con chỉ nói sự thật của lòng con . Mẹ muốn con có một gia đình hạnh phúc . Hay mẹ muốn con sống trong địa ngục, mà ác quỷ là một hình người - Tuấn ! Con... con khiến ta tức chết được - Không lạ gì tính độc đoán của mẹ . Thái Tuấn lảng lạng bỏ vào nhà - Nhìn Thái Tuấn qua màn nước mắt tủi hổ uất ức . Vân Phượng rũ ra:

Cháu làm sao để giữ được anh ấy hả bác ?

- Bà Tâm An mím môi:

- Cháu bình tĩnh đi nào . Bác là người lớn lời hứa không thể nuốt . Bằng mọi cách bác sẽ trói buộc được Thái Tuấn cho cháu - Vân Phượng chột nói:

- Tuấn ghét cháu, rốt cuộc cháu có lấy được anh ấy, cũng chỉ là thể xác . Còn tâm hồn của anh ấy, đã trao cho người con gái khác Bà Tâm An cười gằn:

- Bác không cho phép kẻ nào trái ý bác, dù đó chính là con trai bác . Cháu vừa nói, Thái Tuấn quan người khác à ? cháu biết nó không ?

- Vân Phượng ậm ừ:

Cháu mới nhìn thấy một lần, chưa chắc lắm . Bác để cháu theo dõi thêm - Được rồi . Cháu nhớ bí mật, đừng để thái Tuấn biết . Bác sẽ giúp cháu loại con bé kia - Vân Phượng gật đầu:

- Cháu xin phép bác, cháu về . Bác cũng đừng nói gì anh Tuấn nhiều . tính anh bất cần . Cháu không muốn anh ghét cháu - Bà Tâm An tư lự:

- B ac biết việc gì nên hay không nên làm . Cháu về nghĩ đi . Bác không bao giờ chấp nhận ai ngoài cháu đâu - Quay trở vào nhà, Bà Tâm An cao giọng:

- Thái Tuấn, xuống me biểu - Dù rất bức bối trong lòng, Thái Tuấn vẫn dần được nổi bất mãn, không để lộ ra mặt . Anh hỏi, khi ngồi đối diện mẹ:

- Chuyện gì nữa mẹ ? Con mệt. quá . Chỉ muốn ngủ?

- Bà Tâm An chỉ tay:

- Chiếc xe vài chục triệu, con định bỏ ngoài sân hay saohả ?

- Thái Tuấn vỗ trán:

- Mẹ không nhắc, con quên thật - Anh vội vã bước xuống sân, dẫn xe vào phòng khách - Vân phượng về rồi hả mẹ ?

- Tự nhiên lại hỏi một câu, mà lẽ ra anh không nên hỏi . Ngốc không tưởng . Tự rủa thầm mình ngu, Thái Tuấn đành trăn mình chịu đựng ánh mắt sắc như dao của mẹ.

- Bà Tâm An trầm giọng:

- Con cũng còn nhớ tới nó hay sao ?

- Thái Tuấn giả lả:

- dù sao, con vẫn luôn coi VânPhượng như em gái của con mà mẹ.

- Nó đâu cần thứ tình cảm bá vớ của con . Tại sao vậy Tuấn ? Nếu không yêu thương được con bé sao con không nói thẳng từ lúc đầu . Để con bé nuôi hy vọng, từ chối những người đàn ông khác . Con không thấy mình có lỗi với Vân Phượng hay sao ?

- Thái Tuấn gãi đầu:

- Con đã nói với mẹ hàng trăm lần, chứ đâu phải mới hôm nay . Rằng con không hề có chút rung cảm trước Phượng . Rằng mẹ đừng nhận bất cứ thứ quà cáp biếu xén nào của gia đình Vân Phượng . Con không thể cư Ỗi cô ấy, khi con và VP co hai lối sống hoàn toàn khác nhau . Mẹ, tại sao mẹ lại ép con ? Mẹ vẫn thường nói, con dâu mẹ sau này phải giản dị, ngoan hiền, hiếu đễ . VP không phải tuýp con gái dễ tuân theo lời người khác - Bà Tâm An dịu giọng:

- Nó là người có học, lại yêu con tha thiết, con phải hiểu, đưỖc người đàn bà yêu thương hết mình chính là hạnh phúc nhất cuộc đời . Tính nó quả có se sua, chững chạc . Cũng không thể trách nó đưỖc . Xã hội ngày một tiến hóa, gia đình nó có điều kiện . Con gái phải biết cách trang điểm làm đẹp con ạ . Sau này thành vợ chồng con uốn nắn dần tính nết nó . Yêu con, VP chắc chắn sẽ vất bỏ hết tật xấu , để đưỖc yên ổn với con thôi Thái Tuấn hờ hững:

- Ý con đã quyết . mẹ đừng thuyết phục con nữa . Con xin phép mẹ.

- Vừa dợm đứng lên, Tuấn đã phải chau mày bởi giọng nói giận dữ của mẹ:

- Con ngồi lại đã . Mẹ muốn biết, con chê Vp, là do con đã có bạn gái phải không ? Nếu có, hãy đưa về đây gặp mẹ.

- Thái Tuấn bật cười:

- Mẹ Ỗi là mẹ, khổ con quá . COn chưa có ai cả . Nhưng không phải vì chưa yêu ai mà con ép lòng lấy Phượng . Trước sau gì con sẽ tìm đưỖc người con gái của con, và cô ấy phải thật. sự hiền thực đoan trang - Bà Tâm An cười nhạt; - Con có quá tin tưởng ở mình không ? Đời bây giờ đót đưỖc tìm đưỖc cô gái hội đủ tiêu chuẩn "Công dung ngôn hạnh" e khó đó con - Thái Tuấn tự tin:

- Khó chứ không phải không có . Con tin mình sẽ gặp đưỖc người con gái ấy Dứt lời, anh bước thật nhanh về phía cầu thang . khuôn mặt đẹp trai, cương nghị của anh như kín bưng, lạnh lùng, khép kín mọi suy nghĩ của anh vào sâu trong tâm hồn mình.

Chương 7

Như Thạch nhìn chị tằm tằm:

- Hồi trưa, chị đi đâu vậy chị Hai ?

Như Thủy vẫn dáng mắt vào cuốn đề cương ôn tập hoá học, lầu bầu:

-Mệt mảy quáđi . Biết rồi còn hỏi chi vậy ?

Như Thạch thủng thẳng:

- Tại em thấy lạ . Anh chàng chờ chị ngó bộ đẹp trai, phong độ lắm . Anh ta là ai vậy ?
Hình như em chưa gặp bao giờ - Ờ nhóc, ở đâu mà nhìn thấy tao vậy hả ?

Vô tình em về ngang quán cơm, nên thấy - Thủy bắt bẻ:

- Mà chỉ xạo . Khi không mà đi đâu ra ngoài ô vậy ? Chả lẽ trốn học đi chơi ?

- Như thạch tỉnh bơ:

- Em trai chị không hề biết cúp cua giờ học là gì . Hôm nay tụi em có giờ thể dục ngoài khóa, phải xuống sân tập Phú Lâm tập chạy và ném lựu đạn . Nên em...

- Như Thủy xua tay:

- Tao hiểu rồi . thật ra chị Hai mà hôm nay sém chết đây nè . Đành phải mang ơn người ta đó nhóc - Giờ một chân bị phỏng cho Thạch thấy Thủy đưa tay lên miệng:

- xuyt ! Cầm la ! Nội biết lại rầy tao nữa - Như Thạch lo lắng:

- Chị đi thế nào, để đến nỗi bị phỏng ?

- Thủy chép miệng:

- Thanh Trà khi không tông đầu xe vô đích người ta . Xe đổ đè lên chân tao . Hên không bị vào bệnh viện . Hồi trưa, anh Cường về ăn cơm không nhóc ?

- Như Thạch gật đầu:

- Ngày mai anh bay về Hà Nội, để hoàn tất hồ sơ của ba . Em nghe nói, ba bị người ta cài hàng vào lô hàng đã có giấy xuất khẩu của ba . Xe hàng lên biên giới không phải một chiếc, mà 6 chiếc xe được Bộ Điện và Than cấp giấy trao đổi hàng với phía Trung Quốc . Xe bị chặn ở Lạng Sơn . Và ba bị kết tội oan - Như Thủy trầm giọng:

- Tội cho ba quá. Bao nhiêu năm sống liêm khiết, trung thực . Một chốc bỗng mất tất cả, chỉ do quatin bạn bè . Chả biết ở trại tạm giam, ba có bị bọn đầu gấu gì đó đánh không ?

- Thạch trấn an chị:

- Chắc không có chuyện ấy đâu . Bởi khu tạm giam được quy định rõ từng thanh`h phạm tội . Chị đừng lo . Chị phải uống thuốc cho vết thương mau lành, chứ em sợ chị lên vết thuốc đi quá Như Thủy bị Thạch lật tẩy, cười nhỏ:

- trước khác, giờ khác chứ bô.

- Hứ ! Mới đây thôi, chứ xa xôi gì - Nhưng, lúc ấy chúng ta còn cha mẹ để nhờ vả nhóc ạ . Bây giờ chị quăng thuốc đi, đau mãi không khỏi, chị vùi vĩnh ai chứ - Giọng Như Thủy như ghen lại Thạch thờ dài:

- Chị biết vậy là tốt . Bây giờ em đi học . Em sẽ cố gắng về sớm để phụ chị nấu cơm - Thủy nhìn em triu mến:

- Đừng lo cho chị nhiều vậy nhóc ơi . Chị vẫn ăn ngủ bình thường, thì nồi cơm đâu nặng nề đến nỗi chị không tự nấu được chứ - Như Thạch đi một lúc, thì bà nội vào nhìn cháu gái đang chăm chú học bài, nội thờ dài:

- Học gì thì học, phải giữ gìn sức khỏe nha Thủy - Như Thủy buông tập, nhoeo cười:

- Nội ! Nội không ngủ trưa à ?

- Cha cô, giờ còn ngủ trưa gì nữa - Mới một giờ mà nội - Nhưng, người già ít ngủ trưa, chỉ nằm ngả lưng cho thư giãn xương cốt thôi . Thế, hồi chưa cháu ăn cơm ở nhà Thanh Trà à ? Lý do mời cơm đột xuất là gì vậy cháu ?

- Như Thủy cong môi:

- Trưa nay, mẹ Thanh Trà đổ bánh xèo nội ạ . Lâu lắm rồi con không được ăn bánh xèo và sống trong khung cảnh đầm ấm của gia đình . Con muốn có ít phút trở về quá khứ hôm nào nội ạ . Nội không phiền trách cứ con chứ ?

Bà Hiền chậm rãi:

- Nội sao cũng được . Chỉ tội cho Cao Cường, nó trông cháu mãi Thủy cúi đầu:

- Nội cho con xin lỗi Bà Hiền cười nhỏ:

- Sao lại xin lỗi nội ? Thủy này, Cao Cường rất nhiệt tình với việc bào chữa cho ba cháu . Cậu ấy đã trình bày chi tiết với ông dự thẩm toàn án thành phố (Tất nhiên là tư cách gia đình thôi . Vì ông ta là chú của Cường). Ông ấy đồng ý và khuyến khích Cao Cường đấu tranh cho vụ án thắng lợi đấy - Thủy vui mừng:

- Con không ước gì hơn, ba con được tự do - Bà hiền chột nói:

- Ngày mai, con phải đi với nội và Cao Cường đến công ty của ba con - Chi vậy nội ?

- Đất nước một ngày không thể vắng chủ tịch . Thì công ty một ngày cũng không thể vắng giám đốc - Như Thủy tròn mắt:

- Ý nội muốn... cháu thay ba ấy hả ?

- Bà Hiền thủng thảng:

- Có gì là không được ? con thay cha là lẽ đương nhiên . Bao đời nay ông bà ta vẫn làm như Thế - Như Thủy khổ sở:

- Nội ơi, con như thế này, chưa tròn 18 tuổi, làm gì nói ai nghe - Bà Hiền vẫn chắc nịch:

- khối người còn thấp bé hơn cháu, phải dùng đến đôi giày cao 10 tấc, tăng chiều cao cho bằng thiên hạ . Họ vẫn làm tốt tất cả công việc - Cháu không thể giống họ . Vì cháu vẫn là con nít thứ thiệt . Máy móc cháu mù tịt . Biết gì mà làm hả nội - cháu không phải làm gì cả . Mọi việc đã có máy vi tính và ban giám đốc công t, Trưởng phó phòng các ban ngành sản xuất lo tất cả . cháu chỉ đến như một. giám đốc đương nhiệm, tạo cho cán bộ công nhân niềm tin vào lãnh đạo công ty họ đang làm - Nhưng...

- Bà Hiền buông gọn:

- Đừng cãi lời bà . Cao Cường sẽ giúp cháu . Nội tin rằng cháu sẽ làm rất tốt đấy . Như Thủy - Bà Hiền chột hạ giọng:

- Nội muốn, cháu nên quan tâm nhiều hơn tới Cao Cường - Thủy ngạc nhiên:

- Ảnh lớn hơn cháu, cũng rành rẽ mọi điều đầu cần cháu phải tốn công nhiều hả nội - Bà Hiền thủng tha thủng thảng phán:

- Cao Cường mến cháu lắm ! Cậu ấy cứ khen cháu hiền lành giỏi giang, con gái Hà Nội còn thua xa . Cháu nghĩ sao hả Thủy ?

Dù đoán được ý nội muốn gì . Thủy vẫn tỉnh như không ?

- Nội toàn hỏi khó cháu thôi . Anh Cường đẹp trai, địa vị thế . Thiếu gì cô gái ảnh kết . Cháu còn nhỏ, nội hỏi vậy, kỳ quá nội à - Con bé này, tại sao cứ chối đây đây thế ? Hay cháu đã có đám nào ?

- Thủy Cường trừ:

- Cháu xấu như ma lem, lại đang hồi gia đình xuống dốc . Ai họ dám quen với một cô bé như cháu chứ - Thật vậy, để nội thu xếp . Cái chính là cháu thấy cậu Cường tốt hay xấu kìa - Như Thủy la khẽ:

- Cháu không biết . Cháu còn nhỏ . Cháu không nghe lời nội chuyện này đâu . ghê thấy mồ - Bà Hiền cười:

- Con bé này, thiệt thà quá . chờ xem bà già này sắp đặt - Bà tùm tùm cười, neho mắt với Như Thủy thật tinh quái . Rồi bà nhẹ nhàng bước ra . Như Thủy muốn hực hơi trước cái neho mắt giống một lời tuyên chiến, sẽ tìm được cho cô một tình yêu theo kiểu của nội.

Chương 8

Buổi tối, ăn cơm xong, nội kêu Như Thạch lấy xe chở nội đi công Chuyện - Như Thủy ôm sách ra phòng khách vừa làm bài tập vừa trông chừng nhà - Đang mải mê với bài toán hình, khá rắc rối . Loại hình học . Như Thủy thích nhất trong tất cả các loại bài toán cô đã học . Thanh Trà thường bảo, cô khủng . Con gái chẳng mấy người mê toán học, nhất là hình học với cơ man mặt phẳng, trung điểm, hình góc cạnh phải chứng minh . Đau cả đầu . Thủy chỉ cười Vẽ đường tròn qua ba điểm A, B, C, là giao của mặt cầu 9S) ngoại tiếp tứ diện ABCD với mặt phẳng ta viết phương trình mặt phẳng . Ta có:

Như Thủy xoay xoay cán bút, làm sao rút gọn nhất phương trình tổng quát đây ?

- Như Thủy ! Muốn được phương trình tổng quát của (ABC) Thủy phải chọn vectơ pháp tuyến của mặt phẳng ABC mới được - Một giọng nói thất. ầm vang sát bên tai khiến Như Thủy giật mình - Ngược mắt nhìn lên, cô bối rối:

- Anh Cường ! Sao anh vào được. nhà em hay vậy ?

Cao Cường bình thản:

- Anh gọi cổng đến hai ba lượt, không nghe em trả lời . Anh sợ em đau ốm gì, nên sẵn chìa khóa bà đưa hồi nãy, anh mở cổng vào . Ai dè, cô bé siêng học ghê - Như Thủy cười cười:

- Sắp thi đến nơi, còn một số bài tập luyện thi, em phải cố gắng giải . Cũng đang cán bút đây anh - Cần anh gọi ý không ?

- Thủy lả cầu:

- Em muốn tự mình làm . chứ không sau này vào phòng thi, em biết nhờ ai - Xếp lại tập vở . Như Thủy dịu dàng:

- Anh Cường ngồi chơi, để em đi lấy nước - Cao Cường cầm tay cô, tự nhiên:

- Để anh tự nhiên đi Thủy . Em làm tiếp bài tập đi - Thủy cười lém lỉnh:

- Em có tật xấu, khi đang làm việc gì, có người nhìn là hết làm được . Cũng chưa vội lắm . Thử Thả em giải cũng được mà . Em nghe nội nói, mai anh về Hà Nội phải không ?

- cao Cường gât. đầu:

- Anh muốn vụ án của ba em nhanh chóng được kết thúc . Bác già rồi, bao năm vất vả cực khổ, kho6gn thể bị trả một giá đắt như thế này Như Thủy xúc động:

- Thủy thương ba thật. nhiều . Nhưng không có cách gì giúp ba được . Thủy nhờ anh tắt cả . Thủy muốn ba được tự do anh a.

- Cao Cường cười nhẹ:

- Anh hiểu điều ấy, và đang cố gắng để dành được điê/m với em đây - Thủy chớp mắt:

Anh nói gì, Thủy không hiểu ?

Cao Cường nhìn như Thủy đăm đăm, ánh mắt anh thật. nồng nàn, say đắm . Như Thủy bối rối, cúi xuống tìm cảm giác bình yên cho tâm hồn, bằng những vòng tròn chồng chéo lên tờ giấy trắng - Cao Cường thở dài , Thủy vẫn còn quá ngây thơ . Anh chưa thể đường đột bưỚc chân vào trái tim cô - Nhưng . Hà Nội và ở đây là cả khoảng đường dài xa vời vợi . Thủy dễ thương thế kia . Ai biết được cô sẽ gửi cuộc đời mình vào vòng tay ai ?

- Nén tiếng thở dài, Cao Cường từ tốn:

- Anh nghe bà em nói, sáng mai muốn em tới công ty của ba em, đúng không ?

- Như Thủy trùng giọng:

- Dạ ! Nội vừa nói với em như Thế . Em rất hoang mang anh Cường a.

- Em nói cụ thể hơn - Theo em, ba em là tổng giám đốc công ty liên doanh thật . Nhưng ba em làm việc trực thuộc sự chỉ đạo của Bộ Điện lực . Nếu ba em có vấn đề, ảnh hưởng tới uy tín liên doanh, chắc chắn bộ phải cử người đương nhiệm đang nằm trong ban giám đốc lên thay ba em . Có đâu nội lại muốn em thay cho được - Cao Cường gật đầu:

- Em nói đúng . Nhưng thực tế, công ty liên doanh sửa chữa, lắp ráp trang thiết bị các loại ô tô vận tải, xe hơi, máy kéo, máy đào đất Minh Tài có hai phần ba vốn của bác Tài chiếm đến phân nửa . Giới kinh doanh luôn rạch ròi, sòng phẳng . Chỉ cần anh hơn em một phần trăm cổ phần . Anh vẫn được đề cử nắm quyền chính ở công ty . Vì thế, bà nội em muốn em đến công ty liên doanh là đúng - Em nhí nhóc thế này . Ai người ta chấp nhận 18 tuổi, em đủ quyền công dân, đủ quyền tự quyết định đời mình . Em cũng có quyền làm những việc người lớn làm . Miễn sao em có tài năng - Như Thủy rụt vai:

- Ôi trời ! Em nghĩ mình chỉ có nước phá phách giỏi . Ba em vẫn thường nói thế -người lớn thích chứng tỏ quyền hạn của mình, khi còn khả năng . Dù ba em biết em thông minh và giỏi - Em không có tiền lẻ đâu đấy - Như Thủy bỗng cười và nói một. câu thật ngô.

- Cao Cường ngơ ngác"

- Anh đâu nói mình cần tiền - Như Thủy rụt vai:

- Tại anh quá khen em . Em sẽ có lỗi nhận lời khen của anh, mà không biết cảm tạ . Tiếc rằng, lúc nãy nhóc Thạch đã moi túi em lấy sạch tiền để đồ xăng, nên em...

- Cao Cường bật cườI:

- Em đáo để và lém lỉnh hơn anh nghĩ đấy . Thủy này, em dự định gì cho tưỚng lai chưa ?

Như Thủy lại lắc đầu:

- Em chưa nghĩ gì cả . Chỉ muốn được học tiếp - Ý anh muốn hỏi, em ghi danh thi vào trường nào, sau khi tốt nghiệp phổ thông - Như Thủy chớp mắt:

Việc này, em làm từ cuối học kỳ 1 cơ. Em thích học hóa, hoặc kiến trúc sư - Cao Cường kinh ngạc:

-Ồi ! Một bát ngờ nằm ngoài suy nghĩ của anh đấy. Nhìn em mảnh mai dịu dàng, anh nghĩ em sẽ chọn ngành du lịch hay sư phạm - Thủy mơ màng:

Mọi người đều nghĩ như anh vậy. Em không có khiếu ngoại ngữ, học sinh ngữ chậm và dờ ẹt. Sư phạm thật ra không phải nghề nhẹ nhàng chút nào, nếu ta yêu nghề, yêu học sinh. Một ngày với hai buổi lên lớp khoảng năm sáu tiết học, em nghĩ, em chẳng trụ nổi - Nhưng học hóa hoặc kiến trúc, đòi hỏi sự sáng tạo, kiên trì rất lớn - Em hiểu, cái chính là em thích được tự tay mình thiết kế một ngôi nhà, một cao ốc, một khu giải trí .. Hoặc ngồi trong phòng thí nghiệm điều chế một y dược nào đó để cứu mạng sống con người. Thế nhưng !...

- Đang mơ màng, Như Thủy chợt buồn giọng cô nhỏ hẫng lại - Cao Cường vội hỏi:

- Nhưng sao ?

- Như Thủy buông thõng:

- Mẹ em bắt em học kinh tế. Phải khoa quản trị kinh doanh. Khi ấy gia đình em vẫn êm ấm ở bên ngoài. Ba em động viên em nghe mẹ.

- Mẹ em có giải thích không ?

- Đơn giản, mẹ em bảo, kinh doanh là nghiệp sống còn của gia đình. Em là con phải học để sau này thay cha mẹ.

Như Thạch có thể làm điều này thay em mà - Nó không thích kinh doanh. Mê làm bác sĩ hơn. Cả nhà đồng ý với dự tính của Thạch. Thêm vào đó, mẹ em nói con gái làm kinh tế, dễ giàu và dễ mở rộng các quan hệ làm ăn hơn - và em chấp nhận à ?

- Như Thủy bậm môi:

- Là con, em đâu dám cãi lời cha mẹ. Coi điều, em lên làm thêm hồ sơ thi đại học kiến trúc - Cao Cường nheo mắt:

- Em khá thật. Mong rằng em thành công trong dự tính tương lai Như Thủy xụ mặt:

- Còn em thì nghĩ, số mệnh bắt đầu sắp đặt em vào vòng quay "cha truyền con nối" rồi - Cao Cường sôi nổi:

- Em vẫn có thể vừa làm kinh doanh vừa vẽ những dự án công trình - Ôi trời ! Em chỉ là đứa con gái, mảnh mai yếu đuối. Không thể đứng núi này ngó núi nọ để vươn cả tay đòi bắt lấy. Anh Cường này, ngày trước anh học giỏi môn gì nhất - Các môn tự nhiên. Vậy sao anh lại chọn nghề luật sư mà không là kỹ sư điện tử, máy móc vi tính ?

- Anh cũng giống Thủy, nghe lời người lớn sắp đặt. Bên ngoài anh phần lớn làm việc trong ngành tư pháp, công an nữa. Vậy là anh phải đi theo vòng quay "Cha truyền con nối"

- Như Thủy bật cười:

- Bây giờ thành đạt rồi, anh có tiếc những gì ngày trước không ?

- Cao Cường chậm rãi:

- Công việc hiện tại cuốn hút anh. Bởi nó cũng có nhiều lý thú riêng, nhiều mảnh cuộc đời cần anh giúp họ. Nên thật sự anh không còn thời gian nghĩ đến việc khác - Như Thủy hồn nhiên:

- Nghĩa là, anh bằng lòng với hiện tại, và cuộc sống sẽ có ý nghĩa đẹp hơn, khi anh có một người bạn gái lý tưởng ở bên cạnh, đúng không ?

- "Trời đất, tại sao mình lại nói luyên thuyên Chuyện ngoài lề vậy nè . Khác gì bắc cầu cho anh ta bước tới ! Ngốc ời là ngốc " Như Thủy rửa thềm và khấn trời, Cao Cường dừng quan tâm tới câu nói của cô Nhưng, cô đã phải thót tim, khi mắt long lanh cười, chạm tia nhìn như ánh lửa của Cao Cường:

Anh cũng đang muốn tìm cho mình nửa mảnh đời còn lại . Nhưng khó quá - Như Thủy chót chết (lỡ rồi, phải cuốn theo đề tài này, không thể tránh né, bởi tại cô gây lên sóng mà) - Anh khiêm tốn thì có . Hà Nội là trung tâm của sự thanh lịch, các hoa hậu, á hậu phần đông đều sáng chói lên từ mảnh đất cổ đô ấy - Anh đâu phủ nhận, Hà Nội đúng là có nhiều cô gái đẹp . Khổ nỗi tìm cho ra một người bạn hợp với mình trong ngàn vạn lớp áo đẹp ấy, là điều rất khó . Xã hội bây giờ, con gái thích có chồng làm giám đốc doanh nghiệp, hoặc có tề tề cũng phải kỹ sư điện toán tin học, kỹ sư xây dựng với mức lương khiêm tốn dăm triệu một tháng . Thứ lương luật sư tui anh, các cô chê ít, và nghề "luật sư" có vẻ đạo mạo, già già thế nào - Như Thủy kêu lên:

- Chả lẽ họ yêu và lấy chồng cũng theo kinh tế thị trường ?

- Cao Cường nhếch môi:

- Sự thật. đúng như vậy Thủy le lưỡi:

- Trời đất ! Nếu thế, không thể có hạnh phúc và những cuộc kết hôn nhất định giống đĩa. ngục - Cao Cường nháy mắt:

- Thủy giúp anh nha - Như Thủy đề phòng:

- Chuyện gì chứ ? Thủy còn con nít, đâu biết giúp những việc lớn - Cao Cường chậm rãi:

- Anh thích con gái miền trung . Muốn Thủy giới thiệu bạn bè em - Thủy chối phắt:

- Chuyện này, em chịu thôi . Em không quen ai ngoài mấy nhỏ bạn học chung lớp . Mà bạn em đều loi chơi, lóc chóc như em, đã biết yêu là gì đâu . Anh quen vào thêm tốn tiền, vì mỗi ngày phải dắt "các nhóc" đi ăn - Cao Cường nhìn về mặt Như Thủy, một. lần nữa, anh lại dằn lòng, hãy từ từ và biết chờ đợi . Như Thủy còn vô tư lắm . Dù cuộc sống đang chực chờ em với bao toan tính độc ác, nhẩn tâm của những người lớn đã "thành tinh" cộp.

Chương 9

Đang chăm chú theo dõi tập phim "nỗi lòng thấu trời xanh" của Trung Quốc, được chiếu trên tivi . bà Tâm An vội bấm volume và đứng lên mở cửa phòng khách - Bà ngạc nhiên đến sững người:

- Chú... út ! Chú từ đâu về đây vậy ?

Ông Bảy Hoàn cười lớn:

- Tưởng chị không còn nhận ra thằng em này nữa chứ - Bà Tâm An bối rối:

- Chú ngồi xuống đi . chị em ở chung nhà với nhau cả ba năm trời . Có đâu tôi lại quên chú được . Độ này chú trẻ và khỏe hơn hồi xưa . Gặp ngoài đường ắt khó nhận ra chú - Ông Bảy Hoàn nhìn quanh:

- Thăng Tuấn không có nhà hả chị ?

- Bà Tâm An chép miệng:

- Chú Út uống nước đi . Nó đi suốt ngày chú ơi . Nhiều khi tôi muốn tìm nó, phải dùng máy điện thoại gọi, nó mới về - Ông Bảy Hoàn cười cười:

- Tụi trẻ bây giờ khác xa thời chị em mình . Công việc làm ăn của nó tốt không chị hai ?

- Bà Tâm An gật đầu:

- Chị nghe thằng Tuấn nói, hàng vải lụa của công ty nó dệt ra rất được khách hàng ưa chuộng . Nhất là loại vải trắng dùng may áo dài nữ sinh - Ông Bảy Hoàn gật gù:

- Ở Hà Nội, em có nghe các doanh nghiệp nhắc đến tên Thái Tuấn . Sau này mới biết nó là cháu mình . Đầu óc nó hơn hẳn lớp cha chú - Bà Tâm An vui vẻ:

- Chú vô Sài Gòn công tác ? Hay đi du lịch - Chị hiểu sao cũng được . Chủ yếu là em vào thăm chị . Luôn tiện hỏi thăm chị về tình hình thằng Tuấn . Nó cũng gần ba mươi tuổi . Chị đã nhắm cho nó đám nào chưa ?

- Bà Tâm An trầm ngâm:

- Chú nhắc, tôi mới nói . Tôi định hỏi con gái ông Văn Thế Nguyễn cho thằng Tuấn . Hai đứa quen nhau cũng năm sáu năm rồi . Vậy mà, tôi nói chuyện nghiêm túc với Thăng Tuấn, nó cứ lửng lơ, khiến tôi tức chết được . Bây giờ chú vô đây, hay chú giúp tôi thuyết phục nó . Trước nay nó vốn nghe lời chú - Ông Bảy Hoàn cau mày:

- Ông Thế Nguyễn, phải ngày trước cùng sư đoàn với Hai không chị ?

- Bà Tâm An gật đầu:

- Thì ổng chó ai . Tình nghĩa đồng đội cũ giữa ba thằng Tuấn với ổng . Được ổng quý nó như con . Bây giờ ổng làm giám đốc ngân hàng phát triển công thương nghiệp . Giàu có, địa vị lắm chú ơi . Người ta chỉ duy nhất một, đứa con gái . Con bé xinh xắn, học năm cuối học viện ngân hàng . Tương lai như thế . Chẳng hiểu sao thằng Tuấn không chịu - Ông Bảy Hoàn từ tốn:

- Bọn trẻ bây giờ, không thể dùng quyền cha chú để ép chúng chuyện hôn nhân đâu chị . Như chị nói, hai đứa từng quen nhau năm sáu năm . Có lý đâu thằng Tuấn lại phụ tình người ta . Tính nết nó vốn lạnh lùng, nghiêm khắc . Em nghĩ, phải có nguyên nhân chị à.

- Bà Tâm An rầu rĩ:

- Tôi hỏi tới hỏi lui, nó vẫn một mực "Con chỉ coi Vân Phượng như em gái, con không hợp tính cô ấy . Con gái đồng đánh quã, con không chiều được .." Ôi dào, trăm lý do . Chú xem, ngày xưa chị em mình biết yêu đương hẹn hò đâu . Tận hôm cưới mới biết mặt nhau . Sao vẫn ở với nhau trọn đời được . Tôi không hiểu chú à.

- Ông Bảy Hoàn từ tốn:

- Chị không cần lo lắng quã cho nó . Cả một công ty hàng chục ban ngành, gần ngàn công nhân, nó còn điều hành tốt . Thì hạnh phúc của nó, chắc chắn nó sẽ lựa chọn được thôi . Lứa trẻ bây giờ ưa se sua chường diện . Càng giàu có không chú ý tới giáo dục con cái càng dễ hư hỏng, chúng ta không thể chép miệng rằng "còn trẻ, có tiền, để nó tự do" Tệ nạn xã hội thì nhan nhản . Thái Tuấn đắn đo cân nhắc tìm bạn đời của nó cũng phải . Chị cứ từ từ, coi nó chọn ai - Ôi ! Tôi không an tâm chú ạ . Thời nay, con gái nhà lành hiếm lắm . Gái quê thì có đấy, nhưng quê mùa, cục mịch quã, lại e không hợp với địa vị của nó . Tôi chịu mỗi con bé này - Ông Bảy Hoàn thở dài:

- Thằng Cường con chị Ba cũng y như thằng Tuấn . Suốt ngày cứ chúi đầu vào hồ sơ can phạm . Chị Ba vò vổ một. mình, tôi thấy bất nhẫn ghê . Nhưng chịu, không biết phải làm sao - Bà Tâm An nhăn tít vàng trán:

- Chú Út ! Chú vừa nói, chị Ba nào vậy ? Nhà mình ngoài ba thằng Tuấn và chú ra . Tôi đâu còn thấy ai khác ?

- Ông Bảy Hoàn nặng nề:

- Tôi xin lỗi chị . Tôi đã giấu chị suốt mấy chục năm nay -Giấu tôi ? Chả lẽ ba thằng Tuấn ?...

- Bà Tâm An thẳng thốt:

- Ông Bảy Hoàn trầm giọng:

- Chị còn nhớ chiến dịch mậu thân 68 . Sư đoàn của anh Hai bị kẹt ở Đồng Xoài không ? Và anh Hai đã bị thương nặng trong trận ấy . Đợi vị rút lui, nhưng không tìm được số thương binh còn lại . Anh Hai đã được hai cha con một gia đình nghèo, sống bằng nghề làm thuê cuốc mướn cứu, đem về nuôi tại nhà . Họ đã vất vả hàng ba tháng trời mới cứu được anh Hai sống . Chính thời gian cận kề chăm sóc vết thương cho anh Hai dưới hầm bí mật . Cô con gái chủ nhà (cũng chính là một cán bộ phụ nữ huyện lúc ấy) đã đem lòng yêu thương anh Hai . Ngày chuyển anh Hai về chiến, anh Hai không hề biết anh đã để lại một giọt máu với người con gái ấy . Miền Nam giải phóng, anh Hai về Đồng Xoài để tìm gia đình đã nuôi anh khi hoạn nạn . Được biết, ông già đã hy sinh ngay đêm chuyển anh Hai đi, bọn giặc phát hiện, đuổi theo bị ông chặn lại . Còn cô gái rút lên chiến khu, rồi ra Hà Nội công tác - Ông Bảy Hoàn nhìn bà Tâm An một thoáng:

- Chị Hai . Chị không trách anh Hai em chứ ?

- Giọng bà Tâm An như lạ lẫm:

- Sau đó thế nào ? Chú kể tiếp đi - Ông Bảy Hoàn ngẹn lời:

- Họ cũng không gặp nhau . Và cũng không có điều kiện sống chung . Chỉ mãi ngày cuối cùng của anh Hai, khi anh ấy nằm ở viện Việt Đức . Chị Ba mới xuất hiện . Chị ấy không lấy chồng, dắt theo một đứa con trai nhỏ hơn Thái Tuấn vài ba tuổi vào gặp anh Hai . Chị Ba đồng ý cho anh Hai nhận con trai . Nhưng cơ Ông quyết không chịu nhận bất cứ phần tài sản nào anh Hai muốn dành cho thằng nhỏ . Anh Hai mất, chị ấy lập bàn thờ tại nhà . Cũng không kể cho con trai biết gì hơn về cha nó - Câu chuyện là thế . Chị Ba không có ý tranh giành hạnh phúc cu/a chị . Chiến tranh, tuổi trẻ và tình yêu chị ấy còn lại, là đứa con trai ấy - Ông Bảy Hoàn ngưng câu chuyện một. lúc lâu, sau đó, bà Tâm An mới thản thờ đưa tay quệt nước mắt:

- Mẹ con cô ấy, bây giờ ở đâu ? Cuộc sống có đủ đầy không chú ?

- Ông Bảy Hoàn thận trọng:

- Vẫn sống ở Hà Nội . Chị Ba có một gian hàng tạp hóa nhỏ, đủ đắp đổi qua ngày, chiến tranh đã cướp đi của chị ấy một con mắt . Nhà nước có phụ cấp mỗi tháng cho chị . Còn thằng nhỏ, nó đã là luật sư thuộc ngành tư pháp - Bà Tâm An thở dài:

- Rốt cuộc, thì chỉ còn lại hai người đàn bà đơn độc, cùng hai đứa con không cha . Tôi muốn gặp thằng nhỏ, chú Út à - Ông Bảy Hoàn hắng giọng:

- Chị... sẽ không...

- Bà Tâm An xua tay:

- Chú đừng đánh giá tôi thấp như thế . Dù sao cũng nên cho tụi nhỏ biết nhau . Một mình đơn độc lắm . Thêm nữa, phần tài sản của anh Hai chú, phải cho thằng nhỏ hưởng, nó thiệt thòi nhiều - Tôi nghĩ, mẹ con chị ấy không nhận đâu . Sau ngày giải phóng, chị ấy mới biết mình còn anh chị và cô, dì ruột . bây giờ họ đều giàu có, địa vị . Chị ấy không chịu sự giúp đỡ của ai - Bà Tâm An dần dỗi:

- Tôi không biết . Tất cả tôi mặc kệ chú đấy . Đã không biết thì thôi . Biết rồi, tụi nhỏ cùng cha ruột, tôi không muốn mình ích kỷ . chú phải thu xếp để chúng tôi gặp nhau . nếu không tôi sẽ tự ra hà nội . Tôi không tin bạn bè ba thằng Tuấn, không biết gì về mẹ con cô ấy - Ông Bảy Hoàn cười cười:

- Được rồi, chị Hai . Thằng thằng tôi ra ngoài, làm công tác tư tưởng cho chị Ba coi sao . Vừa rồi thằng Cường cũng vô sài gòn để tìm thêm chứng cứ cho can phạm mà nó nhận bào chữa - Bà Tâm An nhìn ông Bảy:

- Nó còn ở đây không chú ?

- Nó về Hà nội sáng nay rồi chị . Tương lai nó nhận Sài Gòn là quê hương thứ hai đấy - Bà Tâm An định hỏi thêm câu gì đó . Nghĩ sao bà lại trầm ngâm . Bà đâu còn trẻ trung gì nữa mà ghen tuông . Nhất là ba Thái Tuấn cũng mất sáu, bảy năm nay rồi . Công bằng mà nói, sự thua thiệt người phụ nữ kia phải gánh quá nhiều . Bà nên mở rộng vòng tay cho anh em nó nhận nhau . Thêm anh em không hơn hay sao . Bà bất giác nghĩ đến bộ phim bà vừa coi . Lạy trời cho anh em Thái Tuấn đừng như anh em nhà họ Triển kia ! Bà không thể là người mẹ độc ác như bà mẹ kế của Vân Phi ! Không bao giờ như vậy !

Chương 10

- Vân Phượng chạy rầm rầm lên cầu thang nét mặt đầy giận dữ, khiến ông Thế Nguyễn đang ngồi uống trà, ngấm chầu lan ở đại sảnh lầu một phải ngạc nhiên:

- Vân Phượng!

Vân Phượng cau mặt:

- Ba gọi con ?

- Ừm ! Lại đây coi Vân Phượng miễn cưỡng đến bên ông Nguyễn:

- Chuyện gì nữa ba ?

- Ông Nguyễn gần gần:

Con và Thái Tuấn lại gây gỗ phải không ?

- Vân Phượng bậm môi:

- Con chỉ muốn nghiền nát anh ấy . Tức chết được - Con gái phải nói năng dịu dàng mềm mỏng, có đâu lại dữ dằn thế kia . Hèn gì nó không chịu con cũng phải - Vân Phượng dậm chân:

- Ba bênh người ta, ba luôn chỉ trích con mà không chịu hiểu nguyên nhân - Nguyên nhân gì hả ?

- Thái Tuấn nói, coi con như em gái thôi là không thể yêu con được - Đàn ông, bao giờ cũng thế . Nhất là nó không được tự quyết định trước . Con phải tập dằm tính lại . Bà Tâm An không phải người dễ chịu lắm đâu Vân Phượng con môi:

- Bà ấy chẳng dám nói nặng tới con . Bởi mẹ và con luôn biết phải quấy với người ta . bà còn mắng anh Tuấn nữa - Ông Nguyễn cau mày:

- Chỉ lần này, ở tại gia đình mình thôi con gái . Con gọi mẹ chồng tương lai bằng "bà ấy" con thật hỗn đấy . Hèn gì thằng Tuấn nó khó chịu với con cũng phải - Ba à, con hứa sẽ không gọi như thế nữa . ba nghĩ c ách giúp con đi . Con không muốn mất Thái Tuấn - Mẹ thằng Tuấn đồng ý tháng sau, đúng ngày sinh nhật của con, bà sẽ sang xin lễ đính hôn . Con còn sợ gì nữa - Mắt Vân Phượng sáng lên:

- Ôi ! Thật vậy hả ba ?

- Sao không ? Ba mẹ có mình con, nên từ đám hỏi đến đám cưới, ba mẹ đều muốn làm thật lớn . Sau khi cưới, ba mẹ sẽ cho con nửa tài sản hiện có của gia đình . Con không phải làm việc, vẫn sống sung túc suốt đời Vân Phượng nghe cha nói vậy . Cô thật mừng . Nhưng nghĩ đến Thái Tuấn cô lại rầu rĩ buồn muốn khóc . Tại sao Tuấn lại thay đổi vậy chứ ?

- Phải vì một. trong hai con nhóc ấy ? Để giữ được Tuấn cô phải làm sao đây ? Thái Tuấn không ưa son phấn, ghét sự cầu kỳ . Khổ nổi ! Ra đường không kẻ mắt, tô môi, làm tóc, không xịt. vào người một. chút nước hoa hảo hạng của Phát, cô thấy mình như một. người lạ . Áo quần phải giản dị ư ? Cô không thể tầm thường trong mắt thiên hạ . Ai chẳng thích cái đẹp, duyên dáng . Tại sao Thái Tuấn lại tỏ ra hằn học khi nhìn cô - Tệ hơn nữa, mỗi lần cô gục đầu lên vai anh, là Tuấn cựa cựa. y như kiến đốt, để rồi nháy mũi hắt hơi liên tục . Một tháng, để cô có thời gian thay đổi chút chút về mình . Nghĩ đến lễ đính hôn, cô nghe lòng rạo rực, sung sướng . Nhất định Tuấn phải là của cô . Người đàn ông đầy sức quyến rũ trên hết mọi sự quyến rũ khác Con nghĩ gì vậy Phượng ?

Vân Phượng nhìn cha:

- Con nghĩ đến đám hỏi và mong nó mau đến - Ông NGuyên lắc đầu:

- Con gái phải biết nâng mình lên cao quá tầm tay với của đàn ông . Đừng để họ coi thường mình con ạ . Thái Tuấn sẽ là người chồng tốt cả trong cuộc đời lẫn sự nghiệp đấy . Ráng hiểu nó, để giữ lại cho riêng mình - Vân Phượng cúi đầu:

- Con hiểu, thưa ba - Trở bước về phòng, Vân Phượng thấy lòng nhẹ nhõm đi đôi chút - Đang tắm chuông điện thoại reo lên inh ỏi . Vân Phượng quấn vội chiếc khăn vào người, ra bàn nhắc máy - Alo ! Phượng đây - Giọng Vũ Sơn vang lên thật ngọt:

Là anh đây, em yêu Vân Phượng nhón nhấc:

- Chuyện gì vậy anh ?

- Em biến đầu mắt cả ngày nay vậy hả ? Để tui anh chờ em đổ cả mắt - Vân Phượng cau mày:

- Em bận công chuyện . Bây giờ em đang tắm và buồn ngủ . Anh cần gì thì nói đi, kéo em không đủ kiên nhẫn nghe đâu - Vũ Sơn cười:

- Tắm à ? Sao không căn phòng của chúng ta hả em yêu ? Anh sẽ tắm cho em bằng tất cả hương vị tình yêu tuyệt vời . Đến với anh đi Phượng . Anh nhớ em . Em không đến đêm nay, anh buộc phải treo tường lên phòng em đó - Vân Phượng kêu lên:

- Ể ! Anh không được mạo hiểm như Thế nghe không . Em mệt lắm , chỉ muốn ngủ thôi - Vũ Sơn lạt rủ:

- Đến đây, anh sẽ ru cho em ngủ trên cánh tay của anh . Anh nghĩ là em sẽ hoàn toàn vui vẻ mỗi khi có anh phải không hả ?

- Nghĩ đến những nụ hôn đầy đam mê, đầy lửa đốt của Vũ Sơn . Vân Phượng cảm nhận được sự khát khao thêm' muốn đang bùng lên trong cô . Dữ dội - Cô dài giọng:

- Ghét anh thật . Muốn yên cũng không được - OK ! Anh sẽ chuẩn bị cho em bữa an nhẹ . Một chén súp vi bống, chút rượu rum chanh . Em nhất định vừa lòng Phụng à - Đặt máy xuống bàn . Vân Phụng quay vào bồn tắm . Thả mình xuống nước, tự tay đùa nghịch với da thịt mình . Cô mỉm cười . Thái Tuấn thật ngốc, khi chối từ cô - Nhưng không sao . Cô phải có anh bằng mọi giá . Để sau khi cưới, anh phải ném mùi đau đớn cho cái tội đã khinh thường cô . Cô đâu phải người đàn bà không biết mình đẹp chứ . Chỉ cần một cái gạt đầu của cô . Không thiếu đàn ông sẵn sàng quỳ dưới chân cô để được cô yêu thương -nhếch môi, Vân Phụng rời bồn tắm . Ngắm thân hình đầy đặn của mình trong tấm gương lớn . Cô chẳng ngại gì không tận hưởng những đam mê mà tạo hóa dành cho con người - Hình như chiếc xe vượt qua mặt xe Vân Phụng, giống xe Thái Tuấn . Anh ta đâu mà để người khác chạy xe của mình ? Thái Tuấn vốn cưng chiếc Max của anh ta . Hiếm khi cho ai mượn . Sao bữa nay anh có lòng tốt vậy kìa ?

- Vân Phụng mỉm môi, tăng ga cho chiếc Wave của cô vọt lên - Đúng số xe của Thái Tuấn . Nhưng, kẻ điều khiển nó là một cô nhóc khá xinh . Vân Phụng dễ dàng nhận ra, chính cô ta là người Thái Tuấn chở về, sau khi đã thả một con nhóc xuống - Không hề biết mình là đang mục tiêu bị theo dõi . Thanh Trà vẫn thản nhiên chạy xe đến nhà Như Thủy - Mở cửa cho cô là Như Thạch . Nó có vẻ ngạc nhiên:

- Ủa ! Chị hai em đâu ?

Thanh Trà ngơ ngác:

- Nhóc hỏi chị, chị hỏi ai đây hả ? Chứ chị Hai nhóc nói đi đâu ?

Như Thạch nhăn nhó:

- Chị ấy nói, tới nhà chị rồi hai người đi dự sinh nhật anh Huy . Sao bây giờ chị còn tới đây ?

_ Thanh Trà kêu lên:

- Thôi chết . Chị quên mất . Như Thủy rửa chị chết thôi . Đầu óc gì u mê . Chị đi Nha Thạch - Như Thạch bắn khoản:

- Chả lẽ hai chị không hẹn nhau ?

- Thanh Trà gạt đầu:

- Có hẹn . Nhưng không phải ở nhà chị, mà ở nhà sách Sài Gòn . Dọc đường xe chị tự nhiên trở chứng, phải đem vô tiệm . Thôi chị đi đây . Như Thủy sẽ rửa chị nát nước - Quay đầu xe thật nhanh, Thanh Trà lại lao vút đi . Vân Phụng ngẩn ngơ, chưa kịp phản ứng thì chiếc Max màu đen đã hoà vào dòng xe cộ đông nghịt, mất hút . Dù ấm ức, nhưng Vân Phụng đành phải nuốt hận vào lòng - Nhớ một lần Vân Phụng vô tình làm đổ xe Thái Tuấn ở trong sân nhà anh . Tại cô chẳng bao giờ chịu dừng xe ở ngoài cổng để dắt vô, dù chiếc cổng ấy là nhà ai cũng mặc . Chiếc xe là công cụ phục vụ con người mọi lúc mọi nơi . Tại sao lại tốn công đất, khi vẫn còn đường để chạy ? Vậy đó, Vân Phụng chạy quá nhanh nên cô quẹt phải xe Thái Tuấn dựng trước sân . Chiếc xe đổ ầm xuống đất, xăng chảy tùm lum . Thái Tuấn nghe tiếng xe đổ, đã chạy từ lầu ba xuống thật nhanh . Anh vừa nâng xe lên, vừa gào gù mắng cô một trận . Dù cô đã xin lỗi đến chục lần . Sau vụ ấy, cô giận anh cả tuần lễ . Nhưng Tuấn không bao giờ chịu hạ mình với bất cứ ai . Còn cô, không chịu được cảnh thiếu tiếng nói cười của anh, cô đã tới thêm nửa ngày năn nỉ, cuối cùng là bà Tâm An phải nó vô, Thái Tuấn mới chịu tha lỗi cho cô - Thế mà, bây giờ anh giao xe cho con nhóc kia chạy, đủ biết anh tin tưởng và quý mến nó nhiều hơn cô rồi - Nhất định bắt Tuấn trả món nợ dám coi thường cô - Nhếch môi cười lạnh . Vân Phụng cho xe chạy đến điểm hẹn . Căn phòng nhỏ ấy đang chờ cô cùng một gã đàn ông hội đủ tiêu chuẩn để cô yêu thích và sung sướng.

Chương 11

- Nép mình sau chậu kiếng, ở một góc mà ánh điện không đủ chiếu sáng hết . như Thủy đưa mắt nhìn Huy đang cùng mẹ đến từng bàn mời khách . Chỉ là sinh nhật thôi . Sao bác Uyên phải mất công thế nhỉ ?

- Trong khi Như Thủy suy nghĩ lan man, cô nhận ra khá nhiều khuôn mặt của các "cậu ấm, cô chiêu" đã một thời từng theo cha mẹ đến nhà cô - Họ đều sang trọng giàu có trong bộ cánh đắt tiền, những đồ trang sức quý giá . Nhếch môi, Như Thủy thấy cuộc đời và những con người trước mặt cô, chẳng thật sự hoàn thiện - Biết đâu một lúc nào đó . Huy rơi vào hoàn cảnh cô hiện tại . Gia đình phá sản . Liệu mấy đứa con gái xinh xe. mỗi sơn mặt tím kia, có còn quần quít bên Huy nữa không ?

- Mới mấy tháng sống tự lập, Như Thủy đã được cuộc sống mách báo nhiều điều quý giá - Huy chột. tách khỏi mẹ, và nháo nhác nhìn quanh . Như Thủy thót tim . Cô biết Huy đang tìm cô . Lúc này, cô muốn được che khuất khỏi tầm nhìn của mọi người . Nhất là Huy . Sự quan tâm của anh sẽ khiến cô khó xử.

- Thanh Trà nhóp nhép:

- Rõ khéo trốn . Tên Huy tìm mày này giờ . Ra ngồi thêm một chút, rồi biến . Tao ngọt ngọt quá - Như Thủy lắc đầu:

- Tao cũng vậy . Hay, về luôn đi . Vào đó mất công lắm - Mày sợ bà Uyên chứ gì . hôm nay, tao mới thấy rõ sự phũ phàng của bà ấy . Hèn chi dì Ngà tao nói bà ta thích khoe của, thích nhận sự biếu xén - Như Thủy cong môi:

- Tao không thích, chứ không phải sợ ai cả . Ấy là tụi mình cũng chẳng thua kém gì con bà, mà bác ấy kênh kiệu quá, tao ghét...

- Đang nói, Như Thủy chợt nín khe, cô đưa mắt nhìn lên chiếc bàn được trang trí rất đẹp, có lọ hoa hồng vàng . Bà Uyên đang cầm tay một cô gái đẹp . Cách trang phục trên người cô gái hoàn toàn khác xa với tụi Thủy - Thanh Trà nhếch môi:

- Một con búp bê kiêu diễm, biết tận dụng những nét độc đáo của tạo hóa và biết cả tiết kiệm vải . Để xem !

- Bà Uyên kéo cô gái đến chỗ Huy . Nét mặt Huy lộ vẻ khó chịu thoáng qua - Tôi xin giới thiệu để các cháu mừng cho con trai tôi . Năm nay Huy tròn hai mươi tuổi, cái tuổi đáng ra phải học đại học 2 năm, nếu cháu Huy không bị bệnh đột. xuất, suýt chết, cũng là lứa tuổi được phép tìm cho mình một cô bạn gái riêng tư . Cẩm Tú, con gái cưng của giám đốc công ty xe khách liên tỉnh miền đông, bạn rất thân của bác . Hai gia đình chúng tôi đã hứa gả con cho nhau từ lâu . Nhân dịp con trai tôi tròn hai mươi tuổi . Tôi muốn các cháu mừng cho Huy - Những tiếng reo hò vang lên ồn ào lẫn trong băng nhạc, gây thêm cảm giác khó chịu cho những người thích cuộc sống tĩnh lặng - Như Thủy thở dài:

- Từ nay Huy hết dám vượt đèn đỏ . Con trai mà bị cha mẹ cấm cản, ép buộc thế, chẳng xứng mặt đàn ông tí nào - Thanh Trà phụ họa:

- Cẩm Tú, nghe tên đã thấy gai người . Phen này tên Huy hết lém phéng với mày Như Thủy gắt:

- Huy chơi với tất cả con gái trong lớp, sao lại là tao ? mày chỉ khéo gán ghép - Ai chả biết tên Huy hoà đồng bạn bè . Nhưng hấn vẫn kết mo đen mà nhất . Bà Uyên mắt mũi kèm nhem, mới chọn con nhỏ xinh xe. kia - Như Thủy bĩu môi:

- Bác ấy luôn biết cách trung hòa giữa tình cảm và kinh tế thì đúng hơn . Nhìn cảm Tú rõ ràng con bé trội hơn tụi mình rồi - Thanh Trà chun mũi:

- Trội con khỉ mồm . Tao đồ mày, tên Huy đang nghĩ đến ai ?

- Mặt Như Thủy thoáng hồng lên . May trời tối nên Thanh Trà chẳng thấy gì . Như Thủy lắc nhẹ:

- Tao không biết, và cũng chả nên biết làm gì - Vừa lúc, Huy tiến thẳng về nơi hai cô đang đứng . Mắt Huy sáng lên, khi ánh mắt anh nhận ra Như Thủy - Sao đứng đây hả hai cô bạn ? Nãy giờ làm anh tìm hụt hơi . Nghĩ hai em trốn anh về rồi chứ - Thanh Trà liến lấu:

- nếu bỏ về, em sẽ tức chết mất . Không ngờ anh Huy có cô bạn đẹp ác luôn . Vậy mà giấu tụi em - Như Thủy tỉnh bơ:

- Bao giờ thì anh Huy cho tụi em dự tiệc mừng đây - Huy sầm mặt:

- Cẩm Tú là cô gái của mẹ anh chọn, anh không thích hợp những mẫu phụ nữ quá mạnh về tiền bạc và mỹ phẩm - Chợt hạ giọng, Huy xoáy tia nhìn nồng ấm vào Như Thủy:

- Anh không mong gì hơn, nửa cuộc đời của anh có người con gái như em Thanh Trà cong môi:

- Xời ời ! Nói thì dễ đấy . Nhưng anh dám vượt quyền mẫu hậu không kia , Tụi em đứa nào cũng đơn giản và ngốc nghếch, không biết chọn đồ biếu xén đâu - Huy nhún vai:

- Em ác miệng kinh khủng . Nhưng ai đại cứ việc mua quà biếu người lớn . Anh đâu cần những đồ ấy Như Thủy bình thản:

- Đồi lúc phải ác khẩu một chút, để hiểu thật. giá trị con người . Thuốc đắng là thuốc tốt mà Huy - Chưa dứt câu, Cẩm Tú đã xuất hiện . Cô nàng thật điệu và thật ngọt, khi níu tay Huy tình tứ:

- Anh ở đây mà em tìm nãy giờ . Các bạn đang chờ anh vào để mở đầu buổi khiêu vũ đấy - Như Thủy trầm giọng:

- Xin phép Huy nha, tụi em về . Chúc Huy sinh nhật tươi hồng và hạnh phúc Huy chưa kịp trả lời, Cẩm Tú đã chớp mắt:

- Các bạn là...

- Huy thần nhiên:

- Bạn học cùng lớp tôi, và tôi cũng thân với hai bạn này nhất - Mặt Cẩm Tú thoáng tối, rồi cô ta lại tươi tỉnh thật nhanh:

- Anh nên mời hai bạn ở lại . Mẹ còn muốn giới thiệu...

Thanh Trà kênh mặt:

- Xin lỗi, tụi tôi còn rất nhiều cuộc hẹn khác, phải chia thời gian mỗi nơi một chút, vì bạn bè cả . Tụi tôi biết rõ Bác Uyên muốn chị kết thân cùng anh Huy chứ gì . Chúc chị được như ý - Huy cầm tay Như Thủy buồn buồn:

- Chả lẽ hai em bận thật ?

-Như Thủy gỡ nhẹ tay Huy, cô mỉm cười:

- Bài vở còn cả đống . Phải học thôi Huy . Thủy sợ nhất phải rút, sẽ mất cơ hội bước chân vào giới thượng lưu . Vậy nhen - Cẩm Tú kéo tay Huy:

- Anh đừng giữ bạn nữa . Cám ơn hai bạn đã tới chung vui cùng tụi tôi . Huy à bạn bè đang đợi anh đó . Đừng để người ta thất vọng chứ anh - Huy thở dài, hất tay Cẩm Tú thật mạnh:

- Cô muốn nhảy, cứ vô đó nhảy trước đi . Tôi mệt lắm Nhưng mà...

- Thanh Trà bỗng thấy tội nghiệp Cẩm Tú, cô dứt khoát:

- Huy vô đi . Đừng để bữa tiệc mất vui . Tụi mình ngày nào không gặp nhau, lạ chi nữa mà khách sáo - Huy chán nản:

- Vậy thì thôi, hai nhỏ về . Đi đường nhớ cẩn thận - Nhìn Như Thủy, Huy trầm giọng:

- Dẫu sao, thì tình cảm của anh vẫn chẳng ai làm thay đổi được . Anh tự biết mình phải làm gì để có hạnh phúc . Xin lỗi, đã không tiễn được hai em - Cẩm Tú có vẻ giận kinh khủng . Cô ta chiếu tia mắt hằn học đầy màu tím sẫm nhìn Như Thủy như muốn xé nát Thủy thành trăm mảnh - Hất mặt, để lộ chiếc cổ thật trắng, có sợi dây chuyền vàng thật to, đang trễ trăn trước bờ ngực vun cao, dang phập phồng, dữ dội . Cẩm Tú cay cú:

- Một con nhà quê ngốc nghếch . Sẽ không có cơ hội chiếm được địa vị trong lòng mẹ của Huy đâu . Đàn ông thời nay thèm khát ánh kim tiền hơn mỹ nhân đây - Thanh Trà tức tím mặt . Nhưng nể Huy, không muốn Huy phải khó xử, cô lạnh băng:

- - Chờ đấy ! Xem mèo nào cắn mỉu nào ! Đồ con gái hư - Như Thủy thở dài:

- Về đi, đừng đôi chối nữa . Huy khỏi áy náy làm gì . Cho tụi tôi gởi lời chào bác Uyên - Thanh Trà ngơ ngác nhìn nơi để xe, lẩm bẩm:

- Xe tao đâu kìa - Như Thủy bật cười:

- Mày giống kẻ thất tình quá . Thất tình đầu óc hoang mang, nhìn gì cũng toàn màu đen áy . Mày nói xe hồng, mày mượn xe của...

- Thanh Trà vỗ vào đầu cái bốp:

- Ôi trời, tao đúng là tệ . Chút nữa không nhớ là chết - Như Thủy bắn khoăn:

- Này Trà, sao bỗng dựng tên giám đốc vài vóc này tốt đột xuất với mày vậy ? Mày đem xe đi mút mùa lệ thủy, hần không sợ mất à ?

- Thanh Trà cong môi:

- Xời ời ! Tin nhau là chính chứ . Hơn nữa, xe của tao nếu đem đấu giá, vẫn ngon tiền hơn xe hần mà . Hần mà nghe mày gọi hần là giám đốc vài vóc, chắc hần điên đầu quá

- Như Thủy cười cười:

- Tao gọi đúng việc làm của hần đấy chứ - Thanh Trà cười khúc khích . Cô dừng xe trước một tiệm sửa xe vẫn còn sáng ánh điện - Như Thủy nhắm mắt vì ánh đèn nê ông quá sáng . Cô nghe giọng Thái Tuấn vui vẻ:

- Ôi chào ! Tổng chào hai người đẹp . Đi chơi vui về chứ ?

- Thanh Trà tíu tít:

- Anh Tuấn, đợi tụi em lâu chưa ?

- Như Thủy hé mắt, thấy Tuấn so vai và đang nhìn cô, giọng hần thật... kịch:

- Ô ! Thứ bảy là tối dành cho tình yêu mà . Anh đâu lãng phí thời gian thế . Anh cũng vừa tới đây thôi - Như Thủy lém lỉnh:

Bộ anh không sợ tụi tôi thổi xe của anh luôn sao ?

- Thái Tuấn tìm tìm:

- Chiếc xe đáng giá là gì . Tôi lo cho hai cô thì có - Như Thủy tròn mắt:

Sao mà lo cho tụi tôi ?

- Thông thường các cô gái đẹp đến các buổi tiệc tùng sinh nhật, dễ bị bắt hồn bóng . Tôi sợ hai cô đi lạc đường, mất công tôi đi tìm - Thanh Trà bắt cười:

- Anh bẻm mép ghê . Nếu không nói chuyện em dám chắc, chả cô nào dám hé răng trước anh - Anh không nghĩ mình đáng sợ thế ?

- thiệt đấy . Mặt anh lạnh như nước đá, mắt cũng cũng vậy . Nhìn thôi đủ ngán - Thái Tuấn giờ tay:

- Ôi trời ! CHết tôi rồi . Vậy mà ở nhà mẹ tôi cứ nói "con mẹ thật đẹp trai, phong độ" đúng là mèo khen mèo dài đuôi - Như Thủy ngập ngừng:

- về đi , Chủ tiệm người ta chờ kìa , Đẩy xe ra, Thái Tuấn từ tốn:

- Tôi chắc hai em chưa ăn gì . Chúng ta cùng ăn tối nhé - Như Thủy vội lắc đầu:

- Muộn quá rồi . Tôi phải về, kéo nội tôi mong - Thanh Trà kéo tay Thủy:

Như Thủy, tao đói bụng thiệt tình . Ở nhà chắc chỉ còn cơm nguội . Đi c hút thôi mà - Như Thủy ngần ngừ:

- Nhưng, tao xin phép...

Nội sẽ thông cảm . Tuổi trẻ ham vui mà . Đi nhé - Thái Tuấn cũng bảo:

- Thanh Trà nói đúng đấy . Bà cụ sẽ không phiền trách em đâu . Thêm ba mươi phút thôi mà - Như Thủy chép miệng:

- Đúng nửa tiếng thôi nha . Tôi lo nhất ngày mai bị gọi trả bài - OK !

- Thái Tuấn đưa Thủy và Thanh Trà đến một con hẻm nhỏ . Một quán tối rất đông thực khách - Như Thủy ngạc nhiên:

- Mới tối thôi mà, sao đông người thế" nhỉ ?

- Thái Tuấn giải thích:

- Quán này bán cả cơm và phở bún nên nhiều người lười nấu cơm, rủ nhau ra đây ăn cho tiện . Lâu lâu đổi mới một lần thôi - Thanh Trà léo nhéo:

- Mà ăn gì hả Thủy ?

- Đúng là đói thật . Mũi người hết cả mùi vị, chân răng muốn tứa nước, Như Thủy mới nhận ra, cô đang đói muốn xỉu . Chẳng khách sáo, Thủy nói:

- Tao ăn cơm chiên gang châu - Thái Tuấn sáng mắt:

- Không ngờ tôi lại chung ý thích của em . Thật vui, khi biết mình có đồng minh ăn uống Thanh Trà dài giọng:

- Tối mà ăn cơm, chán bỏ xừ . Trà ăn mì vịt tiềm - Các món ăn được dọn ra thật nhanh . Vừa ăn, họ vừa nói chuyện thật vui vẻ, gần hết bữa cơm, điện thoại di động của Thanh Trà kêu tít tít Nghe máy xong, nó xụ mặt:

- Mẹ tao đang thu hụi dưới bến xe xa cảng, bà cần tao tới gấp . Anh Tuấn, đưa giùm Như Thủy về nhà ghen - Như Thủy cuống lên:

- Tao đi với mày ?

- Không được ! Tao xuống để chở mẹ về . Mà đi nữa, làm sao chở ? Tao xin lỗi nha - Thoắt cái, đã mất hút cùng chiếc xe của nó đầu hẻm - Thái Tuấn ân cần:

- Thủy ăn thêm gì nữa không ?

- Như Thủy lắc nhẹ:

- Thủy ăn thế đủ rồi . Thú thật. là đói chứ thường khi Thủy ăn ít lắm - Thái Tuấn dịu dàng:

- Sắp thi đến nơi, Thủy phải chịu khó ăn uống mới đủ sức thi ! Học nhiều, thức nhiều mà không chịu ăn, sẽ gục đấy - Thủy cắn môi:

- Cám ơn lời khuyên của anh - Cô chột nheo mắt:

- Anh Tuấn có vẻ nhàn nhạ với cương vị của mình nhỉ ?

- Thái Tuấn cười:

- Ai nói với em, tôi nhàn hạ ?

Em đoán thôi - Thái Tuấn tủm tỉm:

- Nghe danh vị thì nhàn đấy, suốt ngày ngồi một. chỗ ký công văn, tài khoản, ra lệnh "sát sinh" cho người dưới quyền rồi tiệc tùng bia bọt . Em út cũng hàng trăm . Giám đốc mà . Vậy nhưng vẫn bị mẹ tôi mắng là ngốc nghếch, là to đầu mà không có người dám lấy . Thôi thì đủ kiểu, khiến tôi điên cả đầu, ít ai biết đề nghị cho vững vàng trên cái ghế giám đốc, tôi phải đầu tư hết chất xám trong người tôi mỗi ngày . Lúc nào cũng thay đổi mặt mả, chất lượng sợt tợ, phải chú ý đến đời sống công nhân . Một bản hợp đồng kinh tế có giá trị bạc tỉ, tất nhiên phải hơn hẳn một cuộc hẹn hò với các cô gái . Tôi được Tắm thân khỏi công ty thì cơ thể đã rã rời, mục nát . Còn đâu mà em út nữa chứ - Như Thủy bật cười:

- Tôi chưa từng nghe ai ca cẩm cuộc sống của mình như anh cả . Giám đốc còn than thì có nước chết chìm - Thái Tuấn nheo mắt:

- Cuộc sống luôn có những khúc mắc của nó . Nếu làm giám đốc là phải có tình yêu em út như mẹ tôi nói, thì bây giờ tôi đâu có thoải mái ngồi quán với em đúng không ?

- Như Thủy bối rối, vì cái nhìn rất tình tứ và quyến rũ của Tuấn . Tận cùng trong tim mình, Thủy không thể không nhận xét: Tuấn có dáng đàn ông mạnh mẽ, phong trần, ánh mắt đa tình cuốn hút phụ nữ hơn Cao Cường - Chẳng rõ vì đâu, cô lại có lỗi so sánh như thế - Chả lẽ cô thật tình có cảm tình với Thái Tuấn ? Một. gã đàn ông mà lần nào gặp mặt, cô và hắn cũng gấu ó nhau, như mặt trăng, mặt trời vậy . nếu đúng vậy, tình cảm của cô quá lảng mạn không nhỉ . Bất giác cô lại buồn buồn, khi nhớ đến Huy, những tình cảm và kỷ niệm của Huy với cô suốt bao năm . Bạn bè ai không nghĩ, hai đứa sẽ là đôi bạn tuyệt vời nhất - Rốt cuộc, đêm nay mọi người đã có câu trả lời . Cô không hề có cảm giác tiếc nuối hay ganh tỵ.

- Như Thủy đứng dậy:

- Chúng ta về thôi anh Tuấn . Muộn quá rồi - Thái Tuấn gật đầu:

- Tại tôi nhiều chuyện quá . Thủy sẽ bị mắng mất - Như Thủy thờ dãi:

- Thật ra, tôi đã lớn rồi, phải biết lo cho mình là chính . Người lớn chỉ đứng bên nhắc nhở, không còn tư duy lo cho tôi được nữa . Có điều, nội từ Hà Nội vào . Tôi không muốn bà nghĩ rằng tôi luôn đi chơi tối . Người bắc, con gái đi chơi tối là điều cấm kỵ . Nội tôi tất nhiên cũng giống họ.

Thái Tuấn buột miệng:

-Thế, em đã có người yêu chưa ?

- Như Thủy điềm tĩnh:

Chưa . Nhưng nếu tôi muốn . Tôi sẽ không chọn anh đâu . Ai lại đi hỏi bạn gái câu ấy chứ . Vừa trần tục thô thiển, vừa bất lịch sự.

- Thái Tuấn nhún vai lơ lửng:

- Có vậy tôi mới biết được điều cần biết - Tuấn cho xe chạy thật nhanh trên đường phố về khuỷa bắt đầu vắng khách . Vừa chạy, Tuấn vừa huýt sáo một bản nhạc nghe thật quen thuộc .. "Mỗi tình đầu của tôi là cơn mưa giăng ngoài cửa lớp, là áo ai bay, trắng cả giấc mơ, là bài thơ còn hoài trong vở, giữa giờ chơi mang đến mang lại mang về... " một. Ông giám đốc nổi tiếng vẫn không quên bài hát học trò . Thật ngốc - Như Thủy lại thở dài, và buông quơ suy nghĩ . Đêm nay liệu cô có học được bài sinh vật còn cả chục trang ? Hay lại vẫn vơ suy nghĩ đến Huy, đến Cao Cường, rồi cả Thái Tuấn ?

- Những gã đàn ông bắt đầu khuấy động cuộc sống vốn trầm lặng của cô.

Chương 12

- Dắt xe khỏi cổng trường, Như Thủy hoàn toàn bất ngờ khi thấy Thái Tuấn đang cười với cô, ngay trước mắt . Nụ cười làm con tim cô nhói nhói buốt - Thái Tuấn tới gần Thủy, giọng anh thật ngọt ngào:

- Em làm bài tốt chứ ?

- Như Thủy ngỡ ngàng và xúc động trước cử chỉ của Tuấn . Ngày trước, mỗi mùa thi cô từ trường ra, đều có ba mẹ đón đợi cô, ân cần chia sẻ những vui buồn cùng cô . Bây giờ cảm giác hạnh phúc, tuyệt vời của một gia đình đã không còn trong cô . Cô đứng dưng trước mọi hoàn cảnh đón đưa chờ đợi . Chính Thanh Trà, hôm nay cũng được đi út nó từ Canada về, đưa đến phòng thi, rồi đón về ngay từ lúc đó - Thái Tuấn lo lắng:

- Sao em buồn ? Không trả lời tôi ? Phải vì bài làm không được không ?

- Như Thủy chậm rãi đầu:

- Tôi đang bất ngờ, vì không hiểu sao anh lại đến đây ? Anh nói, công việc của anh bận rộn lắm kia mà - Thái Tuấn từ tốn:

- Tôi muốn được chia sẻ với em . Sẽ buồn vô cùng, khi bước khỏi phòng thi, ta vẫn một mình với ta - Tại sao anh biết tôi... chỉ một mình - Thái Tuấn dịu dàng:

- Vì em đã từng kể . Vì những gì liên quan đến em tôi đều biết . Dĩ nhiên em vẫn còn gia đình, cuộc sống vẫn hơn nhiều người khác . Chỉ ở góc độ nào đó, em đơn độc thôi - Như Thủy cau mày:

- Anh hơi bị tò mò rồi đấy . Nghề của anh là dặt lùa in vải kia mà - Thái Tuấn trang nghiêm:

- Lúc này tôi chưa thể giải thích với em . Tôi không muốn em mãi lánh tôi, và muốn mỗi ngày được đón đưa em về - Như Thủy cuống lên . Cô đã đủ thông minh để hiểu những lời nói của Tuấn là một lời ngỏ khởi đầu cho tình cảm trai gái . Ôi trời ! Tại sao không là Thanh Trà ? Hình như nó cũng rất thích Tuấn ?

- T.ai sao lại là cô chứ ?

- Đôi mắt Tuấn thật sáng, thật nồng nàn khiến Thủy thấy mình như chơi vơi - Tuấn đề nghị:

- Chúng ta tìm một nơi nào đó để ăn trưa nha . Lúc này, em đừng nghĩ ngợi gì cả . Ráng thi cho tốt môn cuối cùng - Tự nhiên Như Thủy lại gật đầu . Cô trèo lên xe Tuấn thật nhẹ và ngồi cách anh một khoảng - Thái Tuấn ân cần:

- Em nên ngồi xích lại . Anh chạy xe hơi ẩu, nhưng đảm bảo an toàn - Như Thủy cong môi:

- Đã ẩu, còn an toàn ! Lẻo mép nhất là anh - Cô cảm thấy mình như bay theo từng cơn gió . Một chút buâng khuâng xen nhẹ . Và bất chợt Thủy thấy Huy đứng bên chiếc xe của anh, anh nhìn theo cô, khuôn mặt lặng buồn . Bên Huy có Cẩm Tú đang tíu tít . Anh còn cần gì nữa chứ - Thái Tuấn tự chọn món ăn cho cô . Anh chăm sóc cô thật ân cần . Hơn cả Cao Cường và Huy - T.ại sao cô lại đem ba người đàn ông ra so sánh lúc này nhỉ ? Không tự lý giải được . Thủy chỉ biết, là những ý nghĩ chợt đến với cô thôi - Gần cuối bữa ăn, Như Thủy thấy một cô gái rất đẹp đang sầm sẫm tiến về bàn cô ngồi . Nét mặt cô gái đầy kiêu ngạo - Em không ngờ, anh lại đến đây vào giờ mà lẽ ra anh phải về nhà dùng cơm trưa - Giọng cô gái vang lên đầy khiêu khích - Thái Tuấn nhìn lên lạnh lùng:

Là em à ? Đi ăn hay đi theo dõi anh vậy, Vân Phượng ?

- Em không có hứng ăn uống ở những nơi này ? Vân Phượng khinh khỉnh - Thái Tuấn nhếch môi:

- Tưởng em ăn trưa, anh sẽ mời em một đĩa cơm mà em thích . Còn không thì thôi . Chúng ta về em - Miệng nói tay Tuấn kéo Như Thủy đứng lên thật nhanh nhưng vẫn dịu dàng - Vân Phượng tức tối:

- Em muốn anh giải thích . Con nhóc nhà quê này là gì của anh ?

Thái Tuấn trừng mắt:

- Em là mẹ anh à ? Hay vợ ? mà đòi hỏi ra lệnh cho anh . Mai một cô ấy thi xong, anh sẽ dẫn về thừa với mẹ anh . Được chưa hả ?

- Như Thủy cuống lên:

- Anh Tuấn ! Đừng làm khó em chứ ?

- Thủy không việc gì phải sợ hãi ? Cô ấy cũng như em thôi . Và anh quyết định chọn em, một cô gái Sài Gòn đơn giản nhất, anh không chọn Vân Phượng - Vân Phượng cay cú:

- Anh không cãi lời bác An được đâu . Ngoài em ra, bác không chịu ai là con dâu cả?

- Quay sang Như Thủy, Vân Phượng cười độc:

- Cô còn trẻ lắm . Không hiểu đàn ông bằng tôi đâu . Tốt nhất, cô đừng hoài vọng ở Tuấn - Như Thủy muốn khóc :

- Tôi chỉ coi anh ấy như bạn bè . Chị không nên nói lung tung - Cô quay phắt ra cửa . Nhanh hơn, Thái Tuấn giữ được cô bằng một vòng tay ôm bất chợt, mạnh mẽ và nồng mùi thuốc - Em đừng nghe lời cô ta . Để anh đưa em trở vào trường . Còn cô, biết điều thì về đi . Nếu để tôi điên lên, cô cũng biết kết quả rồi đó - Vân Phượng tức tối:

- Tôi không chịu thua anh đâu. Chờ đấy Thái Tuấn thở dài:

- Anh xin lỗi . Đã nói những gì không nên nói, nhưng anh ghét sự đeo bám lằng nhằng của cô ta - Như Thủy nghe một chút hụt hẫng đâu đó trong lòng . Cô ngồi lên xe anh một cách gượng gạo . Cô gái kia nhất định là người yêu của Tuấn ? Vậy sao anh lại kéo cô thành bức bình phong ?

- Chị ấy yêu anh phải không ?

- Giọng cô như gió thoảng - Thái Tuấn cựa cựa:

- Cô ấy là con gái bạn mẹ anh . Người lớn thích sắp đặt những gì họ muốn mà không cần nghĩ đến hậu quả - Chị ấy rất đẹp đấy - Thái Tuấn nhún vai:

- Anh không quan trọng sắc đẹp hào nhoáng bên ngoài . nếu chỉ đơn thuần lấy vợ vì hình thức, Vân Phượng còn lâu mới bằng các cô bạn mà anh quen . Anh muốn có một người bạn đời phải thật. sự hiểu anh và thông cảm những công việc anh làm . Nhất là người ấy phải dịu hiền, nội trợ giỏi - Anh hơi bị tham đấy Nhưng không phải tham tiền, tham bạc hay công danh . Người phụ nữ ấy, nếu chịu khó tìm anh nghĩ mình sẽ có được trong cuộc đời này - Như Thủy mỉm cười:

- Chúc anh tìm được người trong mộng - Ngừng xe cách cổng trường vài mét, Thái Tuấn nhìn cô bằng ánh mắt nồng nàn, lời anh ấm và trầm:

- Chúc em thi tốt . Hết giờ anh sẽ đến đón em Như Thủy chối phắt:

- Không cần phải thế đâu . Anh nên về với công việc của mình . Thủy không thể đi chơi tối nay đâu - Cô đi thật. nhanh vào sân trường vẫn còn nhiều ánh nắng . Đằng sau tiếng Thái Tuấn vọng đuổi theo:

- Anh sẽ tới đưa em về với nội - Ông cặp bước tới ghé đá dước gốc si già . Điềm hẹn của cô và Thanh Trà - Mắt Như Thủy chớp lia, cô có vẻ bất ngờ khi thấy Huy đang chậm rãi nhả từng hơi thuốc - Khẽ chép miệng, Thủy cố tự chủ:

Huy hôm nay thay đổi ghê . Thành người lớn có khác - Huy nhìn Thủy, ánh mắt buồn kinh khủng, vứt điếu thuốc ra xa, Huy khó nhọc:

- Anh ta là ai vậy Thủy ? đó chính là nguyên nhân để Thủy xa lánh tôi phải không ?

Như Thủy cau mày:

- Huy nói nhằm gì vậy ? Tại sao biết trách người ta, mà không tự nhìn lại bản thân ?

- Bản thân à ? Tôi nghĩ tôi vẫn không hề thay đổi tình cảm của mình đối với em - Nhưng, Huy không đủ nghị lực để chống lại quyết định của mẹ Huy . Trong mắt bác Uyên, tụi Thủy chỉ là đám con nít lộn xộn ?

Huy mím môi:

- Thủy cho Huy cơ hội, thi xong Huy sẽ nói chuyện rõ ràng với mẹ . Huy muốn có Thủy - Xin lỗi Huy . Tụi mình nên coi nhau là bạn . Cẩm Tú xinh đẹp, gia đình giàu có . Huy đừng đánh đổi - Như Thủy bước đi chậm rãi Huy bắt. lên:

- Nghĩa là Thủy chọn anh ta ?

- Nếu đúng, Huy cũng đâu có quyền cảm đoán Thủy phải không ? Đến giờ rồi, chúc Huy làm bài tốt - Huy chẳng thể níu kéo được Thủy . Vì phần lỗi rõ ràng từ phía anh . Thủy đã đúng khi tách khỏi tình cảm của anh . Huy tức giận cho sự bất lực của mình . Tại sao anh không được tự do chọn lựa người vợ cho mình chứ ?

- Cẩm Tú ! Chỉ mới nhắc đến tên cô ta, Huy đã ngán ngẩm . Cuộc đời sao cứ tồn tại những cô gái kiêu kỳ, đồng danh nấp trong chiếc vỏ giàu sang, mà trái tim thì nghèo đến mức tả tơi nhỉ ?...

Chương 13

Bà Hiền chép miệng:

- Ngày mai nội phải ra ngoài ấy, để kịp dự phiên tòa xét xử ba con - Như Thạch từ tốn:
- Nội cho cháu đi cùng nha . Cháu muốn gặp ba Như Thủy thờ dài:
- Em nên ở nhà, trông nhà cửa, chị đi theo nội Như Thạch lắt đầu:
- Nhà chẳng cần phải trông . Khóa cửa là xong . Chủ yếu là công ty kia . Chị không thể bỏ đi lúc này - Thủy cau mày:
- Công ty làm sao ?

Bà Hiền chậm rãi:

- Chú Đại mới phân cho nội, phân xưởng chế tạo mô tơ máy xới, có nhiều trục trục hình như ông Lâm lạm dụng công quỹ quá nhiều, nên kinh phí đầu tư vật liệu bị hao hụt một khoản lớn - Thủy lo lắng:
- Cháu phải làm sao đây ? Cháu chưa biết tí ti gì về kỹ thuật, ngay việc của một kế toán bình thường cháu cũng không biết - Bà Hiền đứng lên:
- Cháu vào thay đồ, rồi cùng nội tới công ty ngay . Nội muốn tận mắt thấy mọi việc mới có quyết định được - Như Thủy miễn cưỡng:
- Nhóc Thạch to con thế kia, sao nội không để nó đi . Ra ngoài người ta tin cháu lớn hơn nó - Như Thạch nhún vai:
- Dưới cặp mắt từng trải của nội . Em vẫn hoàn toàn là một thằng nhóc con dù em thua chị có mười một tháng 4 ngày - Như Thủy nhìn bà Hiền:
- Nội à . Theo cháu, nội nên cho Như Thạch đi luôn . Chưa chừng nó được việc hơn cả cháu - Bà Hiền lưỡng lự:
- Thế cũng được . Nhưng cháu vẫn phải hải trang điểm cho nghiêm chỉnh vào . Nội chờ hai đứa sau 15 phút - Thạch cười khì:
- Con trai đơn giản và chẳng mấy tốn tiền nội nhỉ?
- Như Thủy hứ dài:
- Chị Hai của nhóc đơn giản hơn nhóc nữa . Nói thì phải uốn lười, nhìn lại bản thân . Tiền chị Hai cho ăn sáng một. tuần, nhóc mời nhóc Hân hai buổi tối ghé quán kem, đã bay sạch . Con trai thật sự tốn kém và lãng phí - Như Thạch nhún vai:
- Cũng vì mục đích tìm hiểu mà cưới về cho nội một cô cháu dâu ngoan thôi mà - Bà Hiền cười vui vẻ . Thoáng nghĩ đến mẹ của hai chị em Thạch - Một gia đình và hai đứa con xinh đẹp giỏi giang, một người chồng có tài kinh doanh . Tại sao Hiểu như lại ngốc nghếch đánh đổi, chạy theo một gã đàn ông bị thị kia chứ ?
- Ba bà cháu rời nhà sau 15 phút . Như Thủy già dặn hơn trong bộ đầm xẻ dài kiểu hàn Quốc, màu cà phê sữa . Bộ đồ bà Hiền đã quyết định may cho cô để thay những chiếc

đầm dạ hội trẻ trung khác . Tóc Như Thủy được bới cao lên đầu, nhìn cô như lớn thêm dăm tuổi, bởi chút chì kẻ màu tím than hơi đậm - Như Thạch ngẩn ngơ:

- Chị Hai đẹp hết sảy . Nếu làm giám đốc đảm bảo chị cũng đỉnh đặc lắm - Như Thủy nhăn nhó:

- Chị đang khốn khổ vì những thứ chị phải mang trên người đấy nhóc - Xe chưa kịp dừng ở cổng công ty, điện thoại di động của Thủy phát tín hiệu . Cô nói với bà nội:

- Nội chờ cháu n ghe xong điện thoại hãy xuống xe - Cô đưa máy lên tai . Mặt chột nóng bừng lên, khi nghe tiếng Cao Cường mừng rỡ:

- Như Thủy ! Anh nhớ em quá - Như Thủy ậm ừ:

- Chiều nay anh không tới văn phòng à ?

- Giọng Cao Cường thật. ầm:

- Anh nhớ em và cũng hồi hộp khi nghĩ đến phiên toà . Em sẽ ra Hà Nội chứ ?

Thuy cắn môi:

- Em cũng chưa biết Tại sao ? Em thi xong rồi mà ? Chẳng lẽ em không muốn gặp ba em ? Bác Tài cũng rất nhớ em và Thạch - Như Thủy chậm rãi:

- Em chờ nội quyết định . Vì công ty đang có vấn đề, vậy đi, tối về nhà em sẽ phôn che anh được không ?

- Cao Cường lo lắng:

- Bây giờ sao em không nói . Đừng tắt máy, vì anh nhớ em, muốn được nghe em nói Thuy a.

- Thuy dịu giọng:

- Anh đừng rối lên thế . Em đang tới công ty, và công việc đang chờ em trong đó - Cao Cường hạ giọng:

- Nếu vậy, anh không phiền em nữa . Xong việc nhớ điện thoại cho anh ngay, nếu không, đêm nay anh dám đáp máy bay vào Sài Gòn đó - Thuy cong môi:

- chỉ người điên mới có ý định đó . Em dừng đây - Dứt câu, Như Thủy tắt máy Bà Hiền tủm tỉm:

- THằng Cường đó phải không ?

Như Thủy gạt đầu:

- Nội sao hay quá vậy ? Chuyện gì cũng đoán trúng - Bà Hiền vẫn cười:

- Vì nội là `bà nội của con . Có những sáu chục năm ra đời trước con . Nó nói gì không ?

- Như Thủy đỏ mặt:

- Toàn chuyện tào lao ấy mà - Như Thạch đứng đĩnh:

- Chắc chắn phải có câu "Anh nhớ em Thủy ơi"

- Như Thủy ré lên:

- Nhóc con, nói năng chả giống ai - Em nói sự thật. đấy - Như Thủy định nhéo Thạch cho chừa tật dám chọc Chị Hai . Thì phòng giám đốc đã hiện ra trước mắt - Bà Hiền gõ

lên cửa ba tiếng . Ngay sau đó vài giây, cánh cửa được mở ra thật nhẹ, kèm theo nét mặt ngổ ngàng của cô thư ký Kim Loan:

- cháu chào bà ! Chào chị ..

- Kim Loan vut. lúng túng, khi bắt gặp nụ cười nửa vời của thạch và nét mặt của Như Thủy - Bà Hiền vui vẻ:

- chào cô Loan, công việc tốt đẹp chứ - KL lễ phép:

- Dạ ! Mời bà vào phòng, cháu gọi chú Ngạn a.

- Bà Hiền gât. đầu:

- Cô cứ mặc tôi . Hôm trước tôi đến đây, cô xuống chi nhánh nên không biết, quyền giám đốc tôi đã trao cho cháu tôi . Như Thủy và Như Thạch - KL mỉm cười:

- Dạ ! Chị Thuy cháu đã gặp mặt vài lần lúc giám đốc còn ở nhà . Cháu cũng có nghe chú Ngạn nói lại quyền hạn mới của ban giám đốc . Cháu rất mừng khi được làm việc dưới quyền của những giám đốc trẻ?

- Như Thạch láu lỉnh:

- Sau này, cô Loan phải mở khóa đào tạo cấp tốc cho tụi tôi đấy - KL bối rối:

- Loan không dám đâu . Về bằng cấp, Loan còn thua nhiều người . Kinh nghiệm có được là nhờ bác Tài nâng đỡ và chỉ bảo - Bà uống nước đi, chú Ngạn lên ngay đó - Đặt lon nước trái cây ướp lạnh, trước mặt bà Hiền, KL lễ phép:

- Một lát sau, ông Ngạn đẩy cửa vào, trên tay là chồng tài liệu dày cộm - Vồn vã bắt tay bà Hiền, ông cung kính:

- Thưa ! Bác tìm cháu có việc gì dạy bảo a.

- Bà Hiền chậm rãi:

- Chú Đại đã thông báo tình hình cho chú chưa ?

- Ông Ngạn gât đầu:

- Cháu thông báo họp hội đồng ban quản trị vào sáng thứ hai . Cháu từ Đà Lạt về . Số máy ủi mà liên doanh nhận lắp ráp, thay thế phụ tùng, mô tơ cho nông trường cà phê đất lợ, bị phê phẩm quá nhiều . Cháu không tin sự thật nên phải bay lên đó . Ai ngờ kết quả lại đau xót vậy - Bà Hiền điềm tĩnh:

- Tôi muốn tham quan phân xưởng sản xuất phục hồi các động cơ xe ô tô . Cháu dẫn tôi được chứ - Ông Ngạn gât đầu:

- Dạ ! Hiện giờ đội xử lý kỹ thuật cũng đang có mặt dưới đó . Cháu mời bác - Đọc đường xuống phân xưởng, Như Thủy im lặng quan sát khung cảnh công ty . Cô chẳng bao giờ có khái niệm mình sẽ phụ trách một công ty tầm cỡ thế này cả . Công nhân phần lớn là đàn ông . Con gái nhí nhố cỡ cổ, nói chặc gì họ nghe - Như Thạch đang tía lia cùng KL . Thằng nhóc đúng là bẻm mép, mà hình như tất cả đàn ông trên thế gian đều lẻo mép thì phải - Buổi họp diễn ra chớp nhoáng tại phân xưởng phục hồi lắp ráp - Ông Lãm sầm mặt khi nghe bà Hiền nói:

- Tạm thời chú nghĩ việc, để làm bản tường trình toàn bộ thất thoát sai phạm trong qui trình, từ sản xuất tới nhập kho công ty - Ông Lãm phản ứng:

- Tôi nghĩ, quyền định chỉ công tác của tôi phải do giám đốc công ty quyết định - Mặt ông ta tím lại, mắt xệch lên đầy thách thức:

Bà Hiền quyết định thật nhanh:

- Con gái ông Vũ Tấn Tài, được bổ nhiệm quyền giám đốc thay cha nó làm bốn phần tháng nay . Phải vậy không ông phó giám đốc Hoàn ?

- Ông Hoàn gật đầu:

- Hội đồng quản trị liên doanh của công ty đã bỏ phiếu tán thành việc cô Vũ Trần Như Thủy tạm thời thay quyền giám đốc công ty trong thời gian sáu tháng . Chờ sự bổ nhiệm và kỳ họp hội đồng sắp tới . Cháu nói đi Như Thủy - Bất ngờ trước tình huống này, nhưng Như Thủy không còn cách tháo lui, uy tín của nội cô và cả ba nữa . Tất cả đặt vào tay cô - Mím môi, Như Thủy đón tờ quyết định từ tay KL:

- Hội đồng quản trị, ban giám đốc công ty liên doanh sản xuất phục hồi các động cơ xe ô tô hai bánh, xe vận tải nặng, máy đào đất... Nam Việt quyết định: Tạm đình chỉ công tác của ông Phạm Khắc Lãm . Kỹ sư trưởng kiêm phó quản đốc phân xưởng lắp ráp, chờ làm rõ vụ việc mà ông Lãm đã gây hậu quả nghiêm trọng cho công ty kể từ ngày...

- Ông Hoàn trầm giọng:

- Sự việc đã đến nước này, anh nên suy nghĩ mà khai rõ mọi việc . Tôi nghĩ ban giám đốc cũng không hẹp hòi gì, không xét mức sai phạm của anh trong phạm vi công ty . Anh vẫn còn hy vọng ở lại phân xưởng - Như Thủy cũng nói, giọng cô hết sức tử tốn, nhã nhặn:

- Chú đừng lo nghĩ nhiều . Công lao chú đóng góp cho nhà máy, cho công ty, ban giám đốc đều hiểu rõ . Nhất định chúng tôi sẽ xem xét mức độ sai phạm của chú, để chú khỏi thiệt thòi những năm công tác . Bây giờ chú bàn giao công việc lại cho anh Phú . Rồi lên phòng tài vụ thanh toán lương - Ông Lãm không còn cách nào khác, đành hậm hực bỏ đi - Bà Hiền chép miệng:

- Có tài mà không có đức cũng là người bỏ đi . Thật đáng tiếc, khi lòng tham con người vượt lên đến đỉnh cao nhất - Mọi người bàn việc thêm một lúc nữa mới giải tán - Như Thạch cười cười:

- Chị hai cũng có dáng "bà lớn" lắm đó . Vậy mà cứ khiêm tốn - Như Thủy nhăn nhó:

- Nãy giờ chị run muốn chết . Chuyện chẳng đáng dừng, đành chịu - Bà Hiền cười vui:

- Không khó hơn những bài toán lý hóa mà cháu vừa học đâu . Đúng không hả ? Nội mong cháu sớm kế tục được vai trò ba cháu hằng mong đợi - KL cũng nói:

- Ngày đầu tiên, chị nói được những điều như thế, là tuyệt vời lắm rồi . Loan hy vọng được phụ tá cho chị trong những ngày sắp tới - Cảm ơn Loan, tôi sẽ nhờ Loan nhiều đấy . Vì tôi chưa có chút kinh nghiệm vào về kinh doanh cả . Đúng ra, Như Thạch nên làm việc này thì tốt hơn . Thời đại các hợp đồng được ký kết bên bàn nhậu, thật chẳng đúng khi tôi làm phận sự thay ba . Con gái muôn đời vẫn là con gái - Mọi người đều cười vui vẻ . Như Thủy thở phào khi chiếc xe đưa bà cháu cô trở về nhà - Bà Hiền mừng rỡ:

- Cháu sẽ trở thành một giám đốc trẻ, có tài đấy . Nội mong cháu thành đạt sớm - Như Thủy lắc đầu:

- Cháu muốn học nội ạ . Công việc nên trả lại cho ba cháu . Coi như cháu không đi cùng nội được . Nội cho Thạch nó ra thăm cháu ít ngày - Bà Hiền gật đầu:

Nội hiểu . Sau phiên toà, thằng Cường chắc sẽ vào thăm cháu . Cháu không từ chối nó chứ ?

- Đã biết ngụ ý nội . Như Thủy vẫn bơ bình:

- Gì mà từ chối với không từ chối hả nội ? Anh Cường như một người ớn của gia đình mình, chả lẽ anh ấy vô, cháu lại đuổi ảnh đi hay sao ? Cháu nội, đâu phải loại người vong ớn ?

Bà Hiền điềm tĩnh:

- Cháu không biết ? Hay vì cháu không muốn biết . Cao Cường muốn hỏi cưới cháu đấy
- Như Thủy chưa kịp phản ứng:

- Như Thạch đã tía lia:

- Hỏi cưới ư ? Sao nhanh vậy ? Anh cường chưa ngỏ lời với chị Hai kia mà ? Thời buổi này hôn nhân phải có tình yêu, nếu không làm sao tồn tại ?

- Như Thủy cũng bối rối:

Nội à ! Chuyện này nội để cháu suy nghĩ đã . Hết công ty, tới đám hỏi . Nội định đặt cháu vào thế gì đây ? Vì danh dự của ba cháu, cháu sẽ cố gắng làm việc . Còn hôn nhân . Cháu không muốn nội à . Dù Cường rất tốt . Nhưng, thực tế tất chưa hẳn đã đủ làm tăng đá cho cháu nương tựa - Bà Hiền chậm rãi:

- Ấy là nội nói trước để cháu suy nghĩ . Cao Cường có học thức, tư cách cũng đàng hoàng . Nó gặp cháu là mến ngay . Chúng ta nhờ cậu ấy, phải biết đối xử

- Như Thạch bất mãn:

- Anh ấy làm việc vì lương tâm trách nhiệm, chúng ta cũng trả lương hậu hĩnh . Nội không nên đặt để chị Hai . Biết đâu chị Hai hoặc cả anh Cường đều đã có bạn thân ,tội chị con nội ạ

- Bà Hiền cau mặt:

- Cao Cường là luật sư, nó hiểu rõ việc nó làm . Con người đàng hoàng, không phải dễ thay đổi . Nếu có người yêu, nội dám nói nó không dám ngỏ lời cùng nội đâu . Con cứ suy nghĩ cho kỹ rồi trả lời nội nha Thủy - Như Thủy ậm ừ cho nội không còn hỏi nữa . Cô trở về phòng, tâm trạng vừa bằng khuâng vừa lo lắng . Dẫu gì, Cao Cường cũng đang là luật. sư bào chữa tội cho ba cô . Tự do hay tù ngục của ba đang nằm trong lòng bàn tay Cường - Người đàn ông ấy hội đủ tiêu chuẩn để các cô gái ước mơ . Sao cô lại đứng đưng không chút rung động . Chập chờn giữa Cường và khuôn mặt rắn rỏi, cương nghị, nhưng khinh khinh, lạnh lùng đến khắc nghiệt của Thái Tuấn - Như Thủy thờ dãi . Hình như cô đã bắt đầu nghĩ nhiều đến Tuấn ?

Chương 14

Thanh Trà hui hắt:

- Ba mẹ bắt tao lấy Việt Kiều - Như Thủy nhảy nhồm:

- Hà ? Lấy Việt Kiều ư ? Tại sao ba mẹ mày có ý nghĩ ấy ? Nhà mày giàu có, đâu cần gả mày để kiếm dăm bảy ngàn đô, và những món tiền rót rửa hàng năm.

- Thanh Trà cắn môi:

- Ba mẹ tao không cần tiền . Gã Việt Kiều này cũng không phải tỉ phú . Chưa chừng kinh tế còn thua nhà tao nữa - Vậy thì sao ?

- Hấn là người mà cách đây 27 năm trong một bữa tiệc rượu đối ẩm với hai người bạn thân . Ba tao đã nhả hứng hứa gã tao cho hấn - Tròi ạ ! Thế kỷ hai mươi mốt vẫn còn tồn tại những cuộc hôn nhân "vì lời hứa ngàn vàng" của cha mẹ, để các ông bà giác đốc, kỷ sự vẫn cúi đầu chịu chối ư ? Tao chẳng tin được . Mà sẽ đồng ý chứ ?

- Thanh Trà rầu rĩ:

- Chứ, mà biểu tao phải làm sao đây ? Ba tao luôn độc đoán đến mức sắt thép và tàn nhẫn . Mẹ tao thì thương tao, nhưng mẹ rất ít cãi lời của ba . Hơn nữa nhà tên Quý cũng là bạn làm ăn của ba mẹ . Tao thất. bối rối quá - Như Thủy thở dài:

- Lẽ ra tụi mình phải là đàn ông mới đúng . Chán mọi chuyện Thanh Trà chớp mắt:

- Tao thấy mà được nhiều người thích hơn tao . Tên Huy vẫn không quên mà - Huy còn tính trẻ con lắm . Hấn sẽ chưa đủ chín chắn để quyết định hạnh phúc của mình . Rồi mà xem, trước sau gì hấn cũng sẽ bỏ Cam Tu - Tao hỏi thật, mà thích ông Tuấn không ? Hay đồng ý theo lời nội, lấy ông Cường ? Sự đền ơn trả nghĩa của mà với Cường gần giống mà được người ta cho vay bạc tỉ không lãi suất đấy - Như Thủy lơ ngơ:

- Tao cũng đang rối rắm đây . Nếu được phép chọn, tao thích Tuấn hơn . Ở bên hấn, tao thấy mình được chở che, và không còn gì phải lo lắng .Thất. ra Tuấn cũng chưa nói gì với tao cả . Lo lưỡng kiêu ấy, tao thấy mình giống chiếc chuông gió, bất cứ cơn gió lớn nhỏ nào đi qua, chuông cũng kêu được . Nhưng thực. chất bên trong, hấn đau nghĩ đến tao . Thôi thì, tao chắc cũng giống mà - Thanh Trà hất mặt:

- Mà điên thì có . người như Cường đầy trong xã hội . Nhưng Thái Tuấn thì không nhiều lắm đâu . Tao cũng chẳng giằng mà làm gì, tao cũng yêu Tuấn . Nhiều khi thấy anh ấy vui vẻ bên mà, tao buồn lịm tim . Khổ nỗi tao là bạn mà, dẫu mà hoàn toàn vô tư, tao cũng không thể cướp tình yêu của bạn - Như Thủy sưng sờ:

- Trà ! Tuấn không yêu tao . Mà có quyền làm điều gì đúng với tình cảm của mà, đừng vì tao mà cưới tay Việt Kiều kia . Lỡ đâu hấn mắc bệnh, mà sẽ khổ suốt đời - Thanh Trà nhếch môi:

- Tuấn yêu mà . Tao dám chắc điều ấy . Chẳng thằng đàn ông nào bỏ công theo đuổi một cô gái, mà không có mục đích . Tao nói thiệt . Nếu chỉ để qua đường, Tuấn không cần mất thời gian vì mà đâu . Đẹp trai, giàu sang cỡ Tuấn, hàng tá gái đẹp sẵn sàng dâng hiến, đúng không hả ? Chuyện của tao, mà sợ tao dễ dàng chấp nhận khi không biết gì về họ à - Như Thủy cắn môi:

- Quý ở xa thế . Mà cuộc sống bên ấy, xô bồ, phức tạp . Đàn ông, tao không tin lại chịu ru rú suốt ngày ở nhà, giữa một môi trường quá tự do, đầy vũ trường - Thanh Trà cười cười:

- Ý mà sợ Quý mắc bệnh sida nên trốn bên ấy về đây chứ gì ?

- Như Thủy bối rối:

- Tao .. tao chỉ lo cho mà - Mà khỏi bận tâm vì tao . Bởi bà dì tao làm ở bệnh viện đa khoa bên ấy . và Quý đã qua xét nghiệm . Tao chưa đến nỗi ngốc nghếch . Mà hãy nghĩ đến mà nha - Chuông điện thoại kêu inh ỏi phía ngoài . Như THạch nói vọng vô:

Chị H ai, có điện thoại từ Hà Nội - Thanh Trà buông người xuống giường, khẽ rung cặp giò:

- Hấn linh thiệt . Mới nhắc tới tên đã gọi . Mà ra ngoài đó đi - Như Thủy nói:

Con khỉ ạ, lúc nào cũng mồm mép giỏi,... ng chuyện của mình thì rên dài, chờ tao nha - Đúng là Cao Cường . Giọng anh đầy ngọt ngào:

- Như Thủy ! Em đang làm gì vậy ?

Như Thủy mím môi:

- Đang ăn ốc luộc chấm mắm gừng với Thanh Trà . Em nghĩ món này, dân Hà Nội chắc đạo diễn ngon hơn trong em - Cường cười:

- Em thật. khéo đùa . Nếu em đang ăn ốc, nhất định anh đã ngủi thấy mùa... nước mắm đó em yêu . Anh nhớ em quá - Như Thủy đỏ mặt:

- Anh... dạo này có bận nhiều không ?

Cao Cường điềm tĩnh:

- Công việc của anh lúc nào cũng có . Nhưng sắp vừa ký giấy cho anh nghỉ một tuần . Anh vào Sài Gòn với em nhé - Thủy lưỡng lự:

Đi hoài, tốn kém lắm - Cường cười cười:

- Nội em nhất định bắt anh phải vô Sài gòn . Nhân tiện, anh báo tin cho em mừng nha - Thủy lắc đầu:

- Em không nghe những tin mừng do anh nói đâu, kỳ lắm Là chuyện của ba em . Em cũng không nghe à . Vậy anh stop nha - Như Thủy rối rít:

- Anh Cường à, anh thật. khéo đùa cho em lo lắng . Ba em có chuyện gì nữa hả anh ?

- Cao Cường ồm ồm:

- Thủy phải hứa với anh một điều kiện:

- Như Thủy cao giọng:

- Trong phạm vi mà em có khả năng thực hiện . Em sẵn sàng - Anh muốn Thủy cho phép anh vào SG với tư cách...

Một luật sư hoặc một. người bạn chứ gì ?

- Không ! Bà nội và ba em đồng ý cho anh được tìm hiểu em . Chúng ta có thể hiểu nhiều hơn về nhau, trước khi người lớn quyết định ngày đính hôn - Như Thủy lấp lất:

- Đính... hôn ? Anh nói rõ hơn đi Cường ?

Cao Cường bình thản:

- Ngày mốt, ba em sẽ trở về trong đó . Bác Tài sẽ nói rõ cho em hiểu, riêng anh, anh cũng muốn được nói với em, anh yêu em . Và muốn chúng ta thành hôn với nhau - Như Thủy kêu lên:

- Nghĩa là, ba em được tự do rồi ư ? Tại sao ba em không gọi điện thoại báo cho tụi em

- Bác muốn dành cho chị em em một bất ngờ . Nhưng anh đã làm hỏng kế hoạch của bác, vì tình cảm anh dành cho em, anh không thể chờ đợi, thủy a.

- Như Thủy dứt khoát:

- Thanh Trà đang chờ em . Chúng ta dừng máy nha . chuyện anh nói, em bất ngờ hơn cả nỗi mừng ba em được trở lại với đời thường, dẫu sao, gia đình em cũng phải cảm ơn anh hết lòng giúp đỡ để gia đình em được đoàn tụ . Ba em được trả lại sự trong sạch . Em hứa sẽ suy nghĩ đề nghị của anh . Em cần thời gian Cường a.

- Dứt câu, Như Thủy đặt máy, mặc cho Cao Cường rối rít gọi tên cô - Thanh Trà khoanh tay, tìm tìm:

- Tình cảm gì mà lê thê thế nàng . phải Cường đã gửi thông điệp yêu không ?

- Như Thủy nhún vai:

- Anh ta không thấy như thế là quá sớm hay sao chứ ?

Kể rõ coi - Thủy gắt nhẹ:

- Có chết gì mà kể . Cường lên giọng thông báo với tao ngày một ba tao về trong này . Và anh ta nói yêu tao - Một kiểu đòi trả ơn hơn cả tiền đồ và địa vị . Mà trả lời sao ?

- Thủy rên rỉ:

Tao tìm kế hoãn binh . Mà cho tao lời khuyên coi - Thanh Trà lắc đầu:

- nếu có bàn tay của nội mày, kể như cuộc đời mày quyết định bền đậu được rồi - Thủy kêu lên:

- Tao không yêu Cường . Chỉ hơi miễn thôi và nội tao chưa đặt điều khắt khe nhưng lại nói, tao chỉ được từ chối khi tao đã có người đàn ông khác . Mà tao thì có ai đâu - Thanh Trà từng tưng:

- Đây là dịp để mày lựa chọn . Nếu Thái Tuấn ngỏ lời, mày không từ chối chứ ?

- Thủy khỏ sở:

- Tao không biết . Mày cũng đừng đùa nữa . Tao muốn điên lên đây - Thanh Trà bật khỏi giường:

- Chuyện gì đến cứ để nó đến . Hơi đâu mà lo nghĩ cho ồm xác . Bây giờ tao với mày đi tìm món gì ăn đã - Như Thủy lắc đầu:

- Tao ăn không nổi đâu - Mày ngốc vừa thôi . Chuyện của mày, mày được quyền quyết định . Lo chi vậy . Đi nào - Nhưng, Cao Cường đã gỡ được tội cho ba tao . Ơn của anh ta , tao...

- Hừm ! Mày đúng là thật thà . Tao nói thiệt nha . Ba mày có tội ấy hả, mười luật. sư tài giỏi đừng hòng cứu được ba mày khỏi tù tội . Cao Cường được gia đình mày trả thù lao cao . Vì lợi nhuận, anh ta phải hết lòng bào chữa cho thân chủ, cũng là gây uy tín cho anh ta . Mày chả việc gì áy náy . Nói toạc ra như thế hơi phạm tục, thô một chút nhưng đúng . Tao không nói nhiều nữa . Bây giờ mày có di không nào ? Đừng để tao buồn, sẽ bất lợi cho mày đấy - Rốt cuộc, Như Thủy đành phải cùng Thanh Trà ra phố - Cứ như duyên tiền định, vừa ngồi xuống bàn, Thủy đã nhận ra dáng kên kên của Thái Tuấn . Anh không đi một mình, mà đi chung với bác sĩ Nhân - Thanh Trà vỗ lên tay Thủy:

- Gọi hai ông Tướng ấy đến ngồi chung cho vui . Từ hôm ấy đến giờ, tao nhớ mày khỏi chân cũng chưa ghé cảm ơn bác sĩ . Bệnh nhân kiểu nào bạc bẽo quá - Như Thủy hốt hoảng:

Thôi đi, tao chẳng muốn họ quấy rầy - Chạy trời không khỏi nắng . Chưa kịp quay ghế lại . Như Thủy đã nghe giọng Nhân đầy ngạc nhiên:

- Ôi ! Thì ra là hai cô bé . Cũng đi ăn tối à ? Hôm nay quán đông ghê . Cho tụi anh ngồi chung với nha - Thanh Trà vui vẻ:

- Lâu quá không gặp, hôm nay tụi em đúng là hên, mời hai anh - Thái Tuấn ngồi bên cạnh Như Thủy, anh ngọt ngào:

- biết kết quả thi chưa Thủy ?

Như Thủy cắn môi:

- Dạ ! tụi em mới biết hồi sáng nay - Mất Tuấn lấp lánh:

-Tốt cả chứ ?

Thanh Trà lạnh chanh:

- Như Thủy đậu thủ khoa với tổng số điểm cao nhất trường 58/60 Tuấn reo lên mừng rỡ:

- Ôi ! Tuyệt vời . Thủy giỏi ghê . Vậy còn em ?

Thanh Trà rầu rĩ:

Em hả , lệt đẹt, vừa đủ điểm đậu - Như Thủy hét nhỏ:

- Nó xạo đấy . Điểm thi của nó cũng được 48 điểm - Nhân vỗ tay:

- Giỏi . Nghĩa là vô tình tụi anh được ăn ké tiệc mừng của hai cô bé phải không ?

- Thanh Trà cong môi:

- Dĩ nhiên tụi em sẽ đãi tiệc rồi . Không phải hôm nay, mà bốn hôm nữa tại nhà Như Thủy - Như Thủy nhéo mạnh Trà:

- Mà giỏi đặt chuyện thật - Thái Tuấn bồng nói:

- Thôi thế này nha . Coi như tối nay anh đãi tụi em . Những cô tú tài giỏi . Đừng lo anh bất ngờ, không đem đủ tiền nha . Tụi em thích gì cứ gọi - Đúng là không muốn vẫn phải gặp . Suốt bữa ăn, Thanh Trà cố gắng pha trò để bữa cơm được vui vẻ . Trong khi cả Tuấn và Nhân đều muốn chăm sóc cho Như Thủy . Đàn ông gì thật tẻ, không biết rằng Thanh Trà cũng rất đáng yêu hay sao - Thanh Trà ầm ức nghĩ:

- Khổ nỗi cả anh chàng bác sĩ, lẫn gã giám đốc đẹp trai kia đều vô tình như những giọt nắng thu rơi trên xác lá khô buồn . Thanh Trà bồng nghe đâu đây tiếng ca sĩ Khánh Ly đang trầm buồn với những lời ca buồn tha thiết:

-"Mùa thu lá vàng muôn đời bay bay . Êm đềm mưa rơi lác đác cung đàn Lác đác cung đàn, nghe câu ân ái Trót thương nhau rồi, mưa sầu rơi rơi ... Hàn Ly, ai khóc cho em bây giờ Hàn Ly, ai khóc cho em bây giờ Ly ơi, trọn kiếp trọn đời thương nhau ... Mùa thu lá vàng... "

Buồn ơi là buồn . Cô Hàn Ly nào đó co rơi vào cảnh buồn như Trà không ?

- Như Thủy kêu lên:

- Thanh Trà, làm gì như bị ai hớp hồn vậy .Ta đang nghe nhạc - Nhân ồm ồm:

- Nhạc buồn do Khánh Ly ca, con gái mà nghe đêm về mất ngủ đó Trà - Như Thủy kéo Trà vô bàn ăn, giọng rít lại:

- Con khỉ, định giờ chứng hay sao ? Ráng ăn cho hết đi, kéo uống công các ông đại hiệp sĩ thích làm chuyện nhân ái - Thái Tuấn cũng ghé tai Trà, nhờ vả:

- Thanh Trà, làm ơn galan dùm nhỏ bạn em, anh xin hậu tạ.

Thanh Trà cong môi:

- Nó có người "dắm" rồi . Sợ anh không đủ kiên nhẫn - Là ai vậy ?

- Anh đi mà hỏi nó xem địch thủ của mình là ai ? không chừng lại là bạn anh cũng nên đấy - Thái Tuấn nhăn nhó:

- Em định ám chỉ Nhân à ?

Em không biết . Cũng không thích quan tâm - Ôi trời, bạn bè nhờ em chút đỉnh sao em khó khăn vậy - Thanh Trà tỉnh bơ:

- Tiền trao, cháo múc ?

Là sao ?

- Muốn tôi giúp anh, thì tự anh phải tìm cách galan với Như Thủy, anh ngốc hay giả vờ ngốc - Nói xong Thanh Trà thân nhiên ăn tiếp đĩa cơm thập cẩm - Thái Tuấn chần gíiết sao hơn, anh cũng bắt chước Thanh Trà, ăn uống thật... lịch sự.

- Buổi tối xuống thật nhanh - Khi mọi người đứng dậy ra về, Như Thủy kêu lên:

- Chết , về muộn thế này, Như Thạch lấy chìa khóa đầu vô nhà - Thanh Trà cười cười:

- Mày đừng lo . Như Thạch cũng mong thi thoảng chị Hai nó đi chơi về muộn, để nó có thời gian tán Thanh Hằng đấy - Thái Tuấn xen lời:

- Để anh đưa em về, có gì anh nói đỡ cho - Như Thủy cao giọng:

- Tôi là lớn trong nhà, đâu cần anh phải phiền như thế . Xin phép hai anh, tui tôi về trước - Dứt câu, Như Thủy tăng ga, chiếc xe chồm lên thật mạnh, hất Trà ngã dúi vào lưng Thụy:

- Con khỉ, đùa kiểu đó có ngày toi mạng - Đừng lo nhỏ ời, tao thuộc. hạng chạy xe có bằng . Chỉ không thích đua thôi . Cui nè Như Thủy chạy thật nhanh, gió thổi tung bay tóc và áo phan phật . Hóa ra con nhỏ bạn cũng không hiền lành gì . Sau này, còn khối anh chàng lao đao khổ vì nó . Liệu trong ấy có tên giám đốc đa tình Khương Thái Tuấn không nhỉ ?

Hãy chờ xem màn chốt khi nhỏ Thủy lên xe hoa là biết thôi mà

Chương 15

Trong phòng đi ra, nhìn cha trầm tư bên ly trà lipton nguội ngắt . Như Thủy khẽ thở dài . Sự hụt hẫng về những mất mát đã khiến cha cô già đi hàng chục tuổi . May mà ba còn được công ty, còn chức vụ bao năm ba gầy dựng . Nếu như mất hết, chẳng biết ba sẽ ra sao ?

- Như Thủy giấy đi suy nghĩ của mình . Ôm vai cha, Như Thủy nhỏ nhẹ:

- Ba ! Ba lại buồn nữa ư ?

- Giật mình, ông Tài nhìn con gái bối rối:

- Thủy hả con ? Ba buồn gì đâu ? Người già khi ngồi đọc ắm, thích trầm ngâm vậy mà Đổi giọng vui vẻ, ông nheo mắt:

- Hôm nay con gái ba chịu mặc đồ đẹp rồi à ? Phải sắp có tin vui cho ba không ?

- Như Thủy cong môi:

- Con gái ba xấu nhất hành tinh này, có ai thêm để ý tới mà có tin vui hả ba ? Tại nhỏ Trà hôm nay làm lễ đính hôn . Ông Tài ngạc nhiên:

- Đính hôn à ? Con bé còn nhỏ thế ? Nó không đi học nữa sao ?

- Như Thủy buồn buồn:

- Đầu óc đâu học nữa ba ? Cha mẹ nó nhận lời người ta từ thuở nó còn chưa hình thành trong bụng mẹ . Bây giờ họ Ở tít bên Úc . Nó buồn lắm, nhưng đành chấp nhận . Con rồi có khác đâu - Ông Tài cau mày:

- Tại sao con lại nói như Thế ? Ba đâu ép con điều gì ?

- Như Thủy cắn môi:

- Ba không ép , Nhưng bà nội thì có - Ông Tài hỏi tới:

- Con nói rõ ba nghe coi Thủy . Chả lẽ là việc luật sư cường ?

- Như Thủy buồn tênh:

- Bà nội muốn con nhận lời Cao Cường . Vì ơn nghĩa luật sư đã giúp ba - Ông Tài chậm rãi:

- Con nghĩ sao ?

- Con không chê gì Cao Cường . Nhưng con sợ những tình cảm gán ghép . Con không hề có chút rung động nào trước Cường . Hạnh phúc không tình yêu, sau này con sẽ đi theo vết xe đổ của ba mẹ . Cường là con người giàu tham vọng, muốn vươn lên bằng mọi giá . Hà Nội cho Cường cuộc sống bình yên, mức lương không đến nỗi chết đói . Nhưng không đủ để vươn lên giàu có . Sài Gòn thời mở cửa, các văn phòng tư vấn mọc lên đầy khắp, các công ty nước ngoài dám bỏ tiền trưng dụng những luật sư có tài, Cao Cường muốn dừng chân trong này - Ông Tài thờ dãi:

- Con người có chí tiến thủ, thật đáng trọng nhưng tham vọng quá, không tốt . Ba sẽ nói lại chuyện này với nội - Như Thủy lắc đầu:

- Con nghĩ, khó đấy ba ơi . Chuyện của con, ba để tự con giải quyết Nhưng ba muốn con tiếp tục học lên nữa - Bà nội nói, con gái học thế đủ rồi . Ở nhà học nữ công gia chánh, học nhiều vào sau này lại giống mẹ con - Ôi trời ! Từ khi nào, nội có ý nghĩ kỳ cục đó chứ . Ba còn sống ngày nào ba còn lo cho chị em con đến nơi đến chốn . Chuyện của ba mẹ, đúng là có lỗi với tụi con . Thật ra, lỗi cũng không hoàn toàn tại mẹ con . Sau này lớn lên, con sẽ hiểu. ngoài vật chất đủ đầy, người đàn bà còn cần tình cảm yêu thương của chồng con . Ba quên điều ấy, chỉ biết kiếm tiền thật nhiều - Như Thủy nhìn đồng hồ:

- Con xin phép đã tới giờ con phải đi . Ba ở nhà chờ em Thạch về, hai cha con ăn cơm luôn ba ngen . Cơm canh con nấu chín cả rồi - Ông Tài gật. đầu:

- Ủ ! Con đi, ráng vui vẻ để động viên ba. Dù gì chuyện cũng lỡ rồi . Nhà con bé thiếu thốn chi đâu, sao phải ép uống con cái như vậy - Như Thủy dắt xe ra cửa . Cô không biết mình vui hay buồn . Việc Thanh Trà chấp nhận lễ đính hôn khiến cô hoang mang . Dù ba nó khắc nghiệt thật . Nhưng tính nết Thanh Trà đâu dễ khắc phục trước hoàn cảnh . Phải nó vì cô không ? Nó muốn cô được thanh thản đi bên Thái Tuấn. Nó đâu biết cô cũng có vui về gì . Sự có mặt của Cao Cường những ngày này như một đám mây che khuất mọi tia nắng màu hồng trước mắt cô - Như Thủy !

- Dừng xe chờ đến nơi ngã tư, Như Thủy ngỡ ngàng khi thấy Thái Tuấn. Anh cười rất tươi với cô, khiến con tim nhỏ bé yếu đuối của Thủy đập loạn cả lên, thật tẻ - Thủy nhìn Tuấn:

- Anh đi chơi à ?

- Thái Tuấn lơ lửng:

- Anh cũng là khách mời của Thanh Trà - Thủy muốn nói: Tốt nhất anh đừng đến đó . Thanh Trà sẽ đau đớn lắm - Nhưng cô lại bảo:

- Thanh Trà không nói cho em biết điều này - Bây giờ em biết cũng được vậy . Anh muốn em đi chung xe - Như Thủy ngờ nghệch:

- Còn xe em ? Vất đi hay sao ?

- Để anh tìm nơi nào đó gửi lại . Đừng từ chối anh mà Thủy - Mắt Thái Tuấn hơi cười, nhìn thật quyến rũ . Cô biết mình chẳng bao giờ từ chối được anh, nếu nhìn vào đôi mắt đa tình ấy . Vậy mà, cô vẫn thích được soi vào . Ngốc thật không nhỉ ?

- Khi đã ngồi cạnh Tuấn ở băng ghế trước, Như Thủy nghe hơi thở anh thật nồng nàn:

- Tối nay em đi chơi với anh nha - Bây giờ đã bắt đầu vào buổi tối . Em nghĩ mình không có thời gian nữa - Thái Tuấn tìm:

- Sau bữa tiệc, anh muốn được cùng em đi một vòng thành phố ?

Thủy lắc đầu:

- Thành phố có gì lạ ? Ngày nào em chẳng đi đến món bánh xe ?

- Thái Tuấn nắm tay cô, bắt chợt đưa lên môi anh hôn nhẹ:

- Vì anh muốn, đêm nay mọi người biết điều thiêng liêng nhất của anh . Anh đã tìm được. cô gái đáng yêu nhất - Như Thủy nghe có dòng điện mạnh chạy qua người cô . Cuống quýt, cô rút tay về:

- Kia Tuấn, em chưa muốn chết đâu . Coi chừng xe đâm vào cột. đèn đường đó - Thái Tuấn ngơ ngác:

- Nhưng, em không từ chối lời mời của anh chứ ? Đúng không ?

- Như Thủy buột miệng:

- Với điều kiện - Mười điều kiện anh cũng chấp nhận . Nói đi, giọt nước mắt của lòng anh - Như Thủy bật cười:

- Em không thích kiểu ví von thơ thần đâu . Bởi em thích học môn tự nhiên từ nhỏ . Em muốn có cả Thanh Trà cùng đi - Thái Tuấn kêu lên:

- Thanh Trà ư ? Em quên tối nay cô ấy rất bận rộn à . Và người được vinh dự đi bên cô ấy là Quý sao ?

- Như Thủy thở dài:

- Em quên, và chẳng thích sự thay đổi chút nào . Em rất buồn khi Quý trở thành bạn Thanh Trà . Giá như...

- Thấy Thủy bắt chợt im lặng . Thái Tuấn cười cười:

- Nói tiếp đi Thủy . Em muốn Thanh Trà thế nào đây ?

- Như Thủy cắn môi:

- Anh, có thật anh không biết tình cảm của Thanh Trà . Nó yêu anh đấy - Thái Tuấn thắng kết xe, chiếc xe bị thắng gấp k hiên Như Thủy va đầu vào cửa xe đau điếng . Thái Tuấn bối rối:

- Như Thủy, cho anh xin lỗi, em đau không ? Chỉ do anh bất ngờ quá - Như Thủy xoa xoa chân:

- Chỉ sợ nổi một cục u thì chán chết . Em không nói láo anh đâu . Thanh Trà đã kể cho em nghe về mối tình đơn phương của nó dành cho anh - Thái Tuấnkhổ sở:

-O Trời ạ ! Tại sao lại như Thế chứ . Anh luôn coi Thanh Trà như đứa em gái nên anh không ngần ngại kể tuốt tuốt mọi tình cảm anh dành cho em với Thanh Trà . Ôi ! Saoi anh ngốc thế nhỉ ?

- Như Thủy nhú mày:

- Anh đang ân hận hay nuối tiếc vậy Tuấn?

- Thái Tuấntrầm giọng:

- Anh tự trách mình đã ơ hờ thì đúng hơn . Nếu biết tình cảm của Trà, anh đã không bao giờ thổ lộ những tình cảm của mình . Bây giờ không riêng Thanh Trà buồn, kéo luôn cả bạn anh rầu rĩ nữa - Như Thủy ngoảnh:

- Chuyện Thanh Trà mắc mớ gì bạn anh chứ . Mà bạn anh là ai ?

- Thái Tuấn cười khổ:

- Bác sĩ Nhân . Thoạt đầu Nhân thích em . Sau biết anh chọn em . Cậu ấy đổi hướng qua Thanh Trà, vì nhờ bạn em đáng yêu và tuyệt vời . Nó chưa kịp tỏ tình, dùng cái Thanh Trà tuyên bố đính hôn . Từ sáng đến giờ, nó đóng cửa phòng khách uống rượu suốt - Đến lượt Như Thủy sửng sốt:

- Thật vậy ư ? Sao mọi người đều ngốc cả thế ? Tội cho Thanh Trà quá . Nó chấp nhận Quí cũng vì bất đắc dĩ - Thái Tuấnthở dài:

- Mọi chuyện đã an bài cả rồi . Tụi mình tới nhà Thanh Trà cho kịp buổi tiệc kéo cô ấy lại buồn thêm - Xiết mạnh tay Như Thủy, Thái Tuấndịu dàng:

- ANh muốn chúng ta sớm có ngày như Thanh Trà . Được không Thủy ?

- Như Thủy bình thản:

- Em còn nhỏ, trách nhiệm ba em giao cho em là bốn năm đại học nữa . Anh chờ được không ?

- Thái Tuấncười cười:

- Chỉ cần em nhận lời yêu anh . Dẫu thời gian dài bao lâu, anh cũng đợi được . Sợ khi ấy, em chê anh già thôi.

- Cả hai bật cười vui vẻ . Thái Tuấn mỉm cười . Anh huýt một điệu nhạc thật vui - Như Thủy ! Nhất định anh phải dẫn em về thưa với mẹ . Anh không tin là mẹ anh lại từ chối một cô gái dịu dàng, đáng yêu như em.

Chương 16

Đang ngồi uống cà phê cùng Quý, Thanh Trà chợt trở mắt . Thêm hai lần dùng tay xoa mạnh lên mắt mình, để xem cô có nhìn lộn không ?

- Nhếch môi, Thanh Trà rửa gã đàn ông đẹp trai, hào hoa vừa cặp tay một cô gái ăn mặc diêm dúa đi vào . Đèn trong quán lại che khuất nhờ những chậu kiểng nên gã không nhận ra cô - Quý lắc vai Thanh Trà:

- Này em ! Em đang chửi ai vậy ?

- Thanh Trà chỉ tay:

- Người đàn ông mà nội của Như Thủy muốn nó lấy . Anh ta đâu đến nỗi cô đơn giữa thành phố này - Quý nheo mắt:

- Tay luật sư người Hà Nội phải không ? Cô gái kia đẹp hơn bạn em đấy - Thanh Trà chấp chới:

- Sao anh biết hay vậy ? Hắn tên Cường, bà nội Như Thủy coi hắn như Thần tượng . Hoá ra hắn cũng tầm thường !

- Nhưng, Như Thủy có người yêu rồi mà, hôm đính hôn của tụi mình, anh ta đến cùng Thủy . Đẹp trai hơn Cường . Tư chất cũng mạnh mẽ hơn nhiều . Thủy quả không lầm khi chọn người ấy - Thanh Trà bật dậy:

Em tức quá . Phải dẹp bộ mặt đạo mạo của anh ta, để Như Thủy được yên - Quý giữ tay cô, trầm tĩnh:

- Em lấy tư cách bạn bè à ? Em không cãi lại luật sư đâu . Hơn nữa Như Thủy đâu nhận lời anh ta, em mắng hắn, gây rắc rối cho Thủy thôi . Cứ kệ anh ta Không nói thẳng, lần sau hắn cãi biến cho coi . Như Thủy đang muốn cắt hắn xa thật xa nó - Giúp bạn kiêu em, không ồn đâu . Anh có cái này hiệu quả hơn, lại không ồn ào . Cường cũng chưa biết anh . Ngồi đây nha - Dứt lời, Quý thản nhiên bước đến bàn của Cao Cường . Chẳng biết anh nói cái gì, Cường tỏ vẻ khó chịu khi anh kéo ghế ngồi xuống - Thanh Trà trợn mắt . Cô không nghĩ Quý tự nhiên như... ruồi vậy ? Đúng kiểu Tây . Quý rót bia vào ly của cô gái kia, đưa lên miệng uống chậm rãi . Trong lúc cô gái cười tươi rói, mặt Cường nhăn như khi?

- Thanh Trà chưa nghĩ được điều Quý muốn làm, anh đã trở về, thản nhiên choàng tay lên vai cô - Thanh Trà nhăn nhó:

- Anh bất lịch sự kinh khủng . Coi chừng Cao Cường nhận ra em - Quý nhún vai tùm tùm:

- Em đang muốn chứng minh sự thật về Cường với nội của Như Thủy . Anh giúp em đấy thôi - Ủa ! Anh giống thăm tử quá . Em nhớ em chưa nói rằng, em muốn làm điều gì đó để lột trần sự thật ở Cường cơ mà - Em chỉ chưa nói ra miệng . Chứ bụng em đã chứa đầy sự bức bối lên rồi . Mà thôi, chúng ta gọi thêm thứ gì uống đi Thanh Trà kêu nhỏ:

- Em không uống nổi nữa . Thiệt đấy Nhưng Quý vẫn kêu thêm hai ly coóc-tai đặc biệt Thanh Trà chép miệng:

- Lẽ ra, anh phải kêu coóc-tai từ lúc mới vào . Đây là món giải khát em khoái nhất, uống ghê - Quý tùm tùm:

- Vài miếng coóc-tai, không đến nỗi làm em mất vòng em đâu . Hơn nữa phải chờ họ về trước - Thanh Trà mơn mắt:

- Chi vậy ?

Rồi em sẽ biết, đừng nóng - Lỡ họ cứ ngồi mãi - Mình vẫn phải về sau họ.

Nhưng em đã bắt đầu buồn ngủ . Suốt ngày nay em phụ mẹ đi gom thu hụi, bây giờ mệt muốn chết - Quý tỉnh bơ:

- Ráng chút nữa . Như Thủy nhất định đền bù em xứng đáng . Em về lúc này, Cao Cường biết hết còn gì . Mà luật sư, nghề của họ cỡ nào họ không chạy tội cho được - Thanh Trà nghi ngờ:

- Nhưng em có thấy anh làm gì đâu ? Phải chi mình có máy ảnh ?

- Quý điềm nhiên nhả từng vòng khói thuốc . Thanh Trà chưa quen với phong cách thân mật rất Tây của Quý . Nhưng cô bắt đầu cởi mở với Quý hơn - Vài ngày nữa, anh bay trở lại Úc, công việc còn chờ anh rất nhiều . Để thu xếp trở lại được Việt Nam, Quý cần khoảng thời gian khá dài . Và anh đồng ý để Trà tiếp tục theo học, nếu cô đậu đại học . Quyết định này của anh, khiến Thanh Trà mở rộng trái tim với anh hơn - Dầu gì, cô cũng đã nhận nhả dính hôn của anh . Hãy làm người phụ nữ Việt Nam đúng nghĩa, Thủy chung - May sao, ly cốc tai mới hai lần đưa lên miệng . Cao Cường đã đưa người đẹp ra về . Thanh Trà cười cười hích tay Quý:

- Anh không tiễn người đẹp kia - Quý nhún vai . Vẫn nhìn ra, bắt gặp cô gái đang ngó nghiêng về phía bàn của anh - Đợi họ khuất sau cánh cửa kiếng, Quý đứng dính tiến về chiếc bàn họ vừa ngồi . Anh cúi xuống phía dưới bàn, làm gì đó . Trở lại, anh chia chiếc hộp nhỏ xíu như hộp diêm:

- Bằng chứng sống của em đây - Thanh Trà chớp mắt:

- Anh đặt. máy ghi âm hả ? Sao anh có thứ này trong túi thể ?

- Quý tỉnh bơ:

- Dân ngoại kiều làm kinh tế như bọn anh đều phải có tất cả những thứ cần thiết dùng trong mọi tình huống bất ngờ . Em nhìn anh ghé quạ . Cứ như anh là gián điệp vậy - Thanh Trà đón chiếc hộp, cười nhẹ:

- Em bị bắt ngờ quạ . Cám ơn sự chu đáo của anh . Thế này, thì ông Cường hết cãi rồi - Quý vui vẻ:

- Về nhà em, chúng ta mở máy nghe thử trước . Lỡ họ cãi nhau như những người bạn làm ăn, thì quê độ tụi mình - Nghe xong đoạn băng, Thanh Trà sầm mặt:

- Đúng là quân sở khanh . Em nhất định phải khiến hắn điều đứng - Quý chậm rãi:

Đàn ông luôn có những tự ái rất cao . Biết đâu chừng Cường cặp bồ với cô Diễm My này, cũng chỉ là để dẫn mặt Như Thủy - Thanh Trà nhếch môi:

- Như Thủy hoàn toàn không biết những mối quan hệ ngoài đời . Nó còn khờ hơn cả em nữa - Em nói thế, anh vẫn chưa thỏa mãn . Vậy còn Thái Tuấn ? Sự hiện diện của anh ta biết đâu Cường đã thấy . Xét về phương diện nào đó, nghĩ theo kiểu thực dụng, rõ ràng Tuấn hơn Cao Cường nhiều điểm - Thanh Trà mím môi:

- Công bằng mà nói . Họ ngang tài nhau thôi . Khổ nỗi, tình yêu là do trái tim quyết định . Như Thủy vốn bướng bỉnh, nó không thích tuyết người nói nhiều, con trai ra đường mà chăm chú nhiều đến hình thức, nó cũng mặc cảm lắm . Thái Tuấn có vẻ ngoài bất cần, khó gần . Chính điều ấy cuốn hút nó . Hai người ấy có cả chục lần cãi cọ nhau toé lửa, mới chịu kết bạn đây . Anh về hay ở lại chơi là tùy . Đừng buồn nha - Hơi lưỡng lự một chút rồi Thanh Trà cúi xuống, cô chủ động hôn lên trán Quý một cái nhẹ.

- Quý bàng hoàng vì cách thay đổi tình cảm mà cô dành cho anh . Chưa kịp hôn trả lại, Thanh Trà đã ra tới cửa.

Chương 17

Thái Tuấn về đến nhà, đã gặp ngay nét mặt hình sự của mẹ . Bà đang coi ti vi . Anh khựng người lại một chút rồi mỉm cười bước đến ngồi cạnh mẹ

- Sao mẹ không coi trên phòng mẹ ,vừa nằm vừa coi, thoải mái hơn ?

Bà Tâm An không nhìn anh,hỏi gần:

- Từ chiều đến giờ con đi đâu vậy Tuấn ?

Thái Tuấn cười cười:

- Con đi dự tiệc đính hôn của một người bạn . Con nhớ có kể mẹ nghe rồi - Là ai vậy ? Bạn bè chơi với nhau, sao không mời luôn Vân Phượng ? Mẹ không tin con có người bạn thiếu tế nhị như Thế - Thái Tuấn nhăn mặt:

- Bạn học cũ của con từ nước ngoài về . Nó đâu biết mối quan hệ riêng của con . Hơn nữa, con cũng thích được tự do - Mẹ không đồng ý cách suy nghĩ và xử sự của con như thế . Vân Phượng là bạn gái của con mấy năm nay . Đùng ra con nên dẫn con bé đi chung để nó quen dần với bạn bè của con kia - Thái Tuấn kêu lên:

- Mẹ à ! Tại sao mẹ cứ mãi ép con như vậy . Mẹ không hiểu gì về Vân Phượng cả . Cô ấy không hiền như mẹ nghĩ đâu - Bà Tâm An gằn giọng; - Con gái thời nay, hiền quá dễ bị ăn hiếp. mẹ thích phụ nữ có cá tính mạnh mẽ và lưu ý con thêm lần nữa, ngoài Vân Phượng ra, mẹ sẽ không chấp nhận bất cứ cô gái nào làm dâu mẹ đâu . Nhớ đấy - Thái Tuấn bực bội:

- Mẹ thật vô lý và độc đoán . Mẹ nói thế, con nghĩ con không còn gì để nói với mẹ về vấn đề này . Bởi con lấy vợ cho con . Con phải chịu trách nhiệm về cuộc đời của mình,hạnh phúc của gia đình . Mẹ không thể sống mãi để cấm đoán cho . Nếu chỉ một Vân Phượng . Con nhất quyết không lấy vợ.

- Bà Tâm An tái mặt:

- Con dám nói như thế với ta ư ? Thật ra, con có cô gái khác rồi phải không ? Ta cho con một cơ hội, hãy đưa cô ta về đây . Biết đâu, nhìn thấy cô ấy, ta lại thay đổi suy nghĩ của mình - Con chưa thể thực hiện lời mẹ . Vì con còn chưa biết người ta có chấp nhận tình yêu của con không . Về việc Vân Phượng con chỉ muốn lưu ý mẹ, Phượng không phải loại người đơn giản như mẹ nghĩ . Và cô ấy còn có cuộc sống thật buồn thảm . Chính con là đàn ông, con chưa dám đi đêm về hôm nhiều - Bà Tâm An gay gắt:

- Đàn ông không nên nói xấu phụ nữ . Nhất là khi người ấy vắng mặt . Vân Phượng luôn biết tôn trọng mẹ . Nó cũng biết chịu đựng những điều quá đáng do con gây ra . Con đừng quá quắt khắt khe với nó . Giàu có tiền bạc dư thừa, nó đến vũ trường để giải trí cũng không thể trách nó . Ăn thua là này nó biết dừng chân đúng vị trí - Dứt lời, bà Tâm An bỏ đi về phòng - Thái Tuấn buông người xuống ghế . Khuôn mặt anh đầy vẻ dửng dưng . Châm thuốc hút, anh rít liên tục, khói thuốc phủ mù mịt phòng khách Trong khi ấy, tại nhà Như Thủy, Thanh Trà gõ đến đau cả tay lên cánh cửa, vẫn không thấy Như Thủy trả lời:

- Vậy là sao hả nhóc ?

Quay sang phòng khách, cô hất mặt hỏi Thạch - Như Thạch lơ ngơ:

- Sao là sao ? Chị hỏi gì em không hiểu - Thanh Trà dậm chân:

- Chị Hai em có nhà chứ ?

Thạch gật đầu:

- Thì chị ấy trong phòng chứ đâu . Chị kêu to lên - Gõ đổ cả tay, có nghe ai ừ hử gì đâu . Nè nhóc, có khi nào chị Hai em buồn tình đến độ... giận luôn chị em mình không ?

- Như Thạch kêu lên:

- Chị làm như chị Hai em là người dễ giận hờn . Để em gọi cho - Dù đã cố tình vui đầu sâu trong lớp mền gối, Như Thủy vẫn phải đứng dậy khi tiếng Như Thạch vang lên:

Chị Hai, chị Hai ơi, mở cửa em có chuyện nhờ chị chút - Chuyện gì vậy nhóc ? Chị đau đầu quá để mai được không ?

- Như Thạch năn nỉ:

- Ý trời, sáng mai em có bài kiểm tra vi tính . Lập trình phần mềm em cứ lơ mơ quá . Chị làm ơn chỉ giúp em vài lượt nữa đi chị.

- Em không xạo chị chứ . Bình thường, có mấy khi em bó tay chịu thua - Ày da ! Em chỉ là cậu nhóc đang tập gõ phím, chứ đâu phải chuyên viên kỹ sư . Việc làm sao trách sao được - Như Thủy do dự:

- Em rắc rối quá . Nghỉ một chút cũng không yên thân . Mà nè, nhỏ Trà về chưa ?

- Trời ơi, chị ấy giận chị, bỏ về mất tiêu rồi . Chị làm sao thế . Khi không lại không chịu tiếp chị Trà - Như Thủy lảng lạng ra mở cửa, miệng làu nhàu:

- Hỏi gì thì hỏi mau đi Như Thủy chột nín khế khi nhận ra Thanh Trà đứng lấp ló sau lưng Thạch - Cô mím môi định sắp cửa lại . Nhưng nhóc Thạch đã nhanh tay:

Chị không nên cư xử với chị Trà như thế . Chị ấy muốn cho chị xem một bí mật gì đó - Thanh Trà ung dung bước vào phòng Như Thủy:

Mày không bị ám đầu, để đến mức gọi bác sĩ Nhân chứ ? Tại sao mày lại tránh tao ?

- Như Thủy thờ dãi:

- Tao thấy ta có lỗi với mày Điền ! Tao và Quý đã có sự cảm thông với nhau - Mày không cần phải tự an ủi mình . Nhìn mày lúc nhận nhẫn đính hôn . Tao thật bất mãn - Thanh Trà cười cười:

- Tao rất mừng vì cuộc đời vẫn dành cho tao một đứa bạn tốt là mày . Thủy nè, nếu vậy mày sẽ chấp nhận Cao Cường chứ . Nếu tao yêu Tuấn của mày ?

- Mày còn khả năng làm điều đó ư ? Tao sẵn sàng, miễn mày hạnh phúc - Thanh Trà nghiêm giọng:

- Tao hỏi thật, từ hôm vô SG đến nay, Cao Cường đã nói gì với mày ?

Thủy cắn môi:

- Ở .. thì .. cũng là lời yêu, những hứa hẹn ở tương lai - Nếu tao dám phá bỏ cuộc đính hôn này, mày có dám chấp nhận Cường không ? Nói đi - Tao không yêu Cường . Trước và sau này tao vẫn nói thế . Tao linh cảm Cường không thật sự với tao như lời anh ta thường nói . Nếu mày yêu được Tuấn, tao sẽ vui lòng sống như những ngày hai đứa còn học chung nhau - Thanh Trà nhìn Thủy thật lâu như muốn tìm xem ở bạn có điều gì ẩn khuất đau xót không ?

- Thủy này, nếu tao trả lại lễ vật cho Quý, mày nghĩ tao có bị dư luận lên án nhiều không ? Và liệu Thái Tuấn, anh ấy có nghĩ đến tao không hả ?

Như Thủy bình thản:

- Tao cũng không rõ lắm . Tuấn rất biết che giấu tình cảm của mình . Khi nghe tao nói mày đồng ý lấy Quý vì thất vọng ở anh ấy . Tuấn cò về bút rút . Mà thôi, nếu mày dứt khoát được, tao sẵn sàng ủng hộ mày - Thanh Trà thả người xuống giường ngổn ngang nệm gối của Như Thủy . Cô tỉnh bơ:

- Thế này nha Thủy . Tao biết mày yêu Tuấn, nhưng lại không dám đối đầu với nội của mày . Bởi mày nghĩ đến những gì Cường đã làm cho gia đình mày, đúng không ? Ờn nghĩa rất nhiều cách trả . Mày không được đem cuộc đời mày vào cuộc ờn nghĩa này . Thái Tuấn là người đàn ông đủ tư cách bảo bọc cho mày suốt đời . Đừng vì chút tự ái bạn bè mà cao thượng hy sinh . Bây giờ tao cho mày một thông tin, để mày thoát khỏi sự áp đặt của nội mày - Như Thủy ờ hờ:

- Chuyện gì nữa đây Trà ?

- Thấy hộp băng nhỏ xíu lên mặt giường, Thanh Trà đứng đĩnh:

- Cho vào máy, mày sẽ nghe được những lời ca tình yêu thật ngọt - Như Thủy còn lưỡng lự, Thanh Trà đã bật khỏi giường, cô đến nơi đặt máy cat-sec và bỏ cuộn băng vào - Như Thủy chết lặng, khi trong máy giọng nói ấm và rất Hà Nội của Cao Cường vang lên ngọt ngào:

- Diễm My, em không tin anh là sao chứ ?

Tin anh ? Em phải nghĩ thế nào về tình cảm anh dành cho con gái ông Tài ? Như Thủy xinh đẹp cỡ ấy ?

- Trời ơi ! Diễm My à ! Đàn ông tụi anh khi chưa cưới vợ, nó nhiều ngăn lắm . Như Thủy giống như một bông hoa thơm anh vô tình đi qua vườn hoa và bắt gặp bông hoa lạ . Thủy không là em . Cô ấy không thể so sánh với em - Em sợ lắm, những gì Quý nhất của đời con gái, em đã dành cho anh không chút tiếc nuối . Nếu anh bỏ em, em không hiểu em sống nổi hay không ?

- Cao Cường trầm giọng:

- Tin anh đi My, em sẽ là của anh . Duy nhất và mãi mãi - anh không tiếc gia tài của Thủy, và anh từng bảo, SG mới là đất để anh dừng chân . My không phải người SG, My không phải là người SG, cũng không giàu bằng Thủy ?

- Cao Cường buông thông:

- Như Thủy là cô gái đáng yêu nhất mà anh gặp trong đời . Tiếc rằng Thủy không yêu anh . Nếu có tình, anh chỉ có duoc thân xác khô cứng của cô . Còn trái tim cô ấy thuộc về người khác rồi ..

- Với tay tắt máy, Như Thủy nhếch môi:

- Tao hơi bị choáng . Vì không tin Cường lại tầm thường như vậy . Với cuộn băng này, tao chắc nội sẽ không còn ép uống tao . Gì chứ danh dự là điều nội tao Quý nhất . Đời nào bà chịu gả cháu cưng cho một Gã đàn ông "điểm thú" như Cường . Tao cảm ơn mày - Thanh Trà cong môi:

- Tao chẳng thông minh đột xuất được thế , Tất cả nhờ ông Quý cả đấy . Dân ngoại kiều, thứ gì nó cũng thủ sẵn trong người, khiếp lên được . Tao đang sợ, có ngày ông Quý đặt máy ghi âm trong phòng tao đấy . Thôi nha, hãy ngủ đi một giấc, sáng mai trở lại với bài vở . Mày chưa bị ràng buộc như tao . Hãy cố giữ những ngày tự do cu/a mình, càng dài càng tốt . Tao về đây - Như Thủy chột hờ; - Mày sẽ cùng ghi danh luyện thi với tao chứ ?

- Ủ ! Quy đã đồng ý - Thanh Trà về rồi, phải một lúc lâu nữa Thủy mới vào giường . Giấc ngủ đến với cô thật nhanh . Trong mơ, cô nhìn thấy Thái Tuấn giữa những sợi tơ vàng óng như mây trời lúc trở gió giông.

Chương 18

Từ công ty, Thái Tuấn cho xe chạy về hướng nhà Như Thủy . Đã hết giờ học ở trường, sao giờ này chị em Thủy vẫn chưa về ? Chiếc khóa vô tình treo cứng ngắc trước cửa . Tuấn chạy xe tới quán cafe gần đó . Chọn một bàn nhìn ra đường anh thả mình xuống ghế bố . Gọi ly cafe đá, anh chậm rãi hút thuốc . Khói thuốc lãng vãng bay quanh anh như một mảnh sương mỏng - Mấy hôm nay, công ty anh gặp một số rắc rối, nên anh không có thời gian dành cho mình . Lúc nào anh cũng là người rời công ty sau cùng . Trở về nhà với thân hình mệt rũ . Đến mức mẹ anh phải xót xa . Nhớ Thủy kinh khủng nhưng anh không dám phôn cho cô . Vì anh chưa hề nói với cô chuyện này . Thủy còn trẻ, tính bông bột, háo thắng, vui buồn bất chợt . làm cô giận, có nước anh sỗ lộ một mình suốt đời - Xin lỗi ! Anh cho tôi ngồi chung được không ?

- Đang miên man nghĩ về Thủy, Thái Tuấn giật mình, anh nghe giọng người vừa hỏi thật quen - Ngược lên, Tuấn suýt bật tiếng kêu, khi nhận ra Cao Cường . May anh kịp dừng lại . Cuong, hình như chưa biết anh . Chẳng tội gì nói cho anh ta biết điều còn bí mật !

- Thái Tuấn lịch sự:

Anh ngồi cho vui . Uống cafe một. mình không phải dân nghiền cafe nhạc - Cao Cường lại hỏi:

- Tôi hơi hơi mạo muội . Phải anh đang có tâm sự ?

- Thái Tuấn lắc đầu:

- Tính tôi quen ngồi một mình, tìm sự yên tĩnh sau những giờ làm việc mệt. mỗi - Khuấy chậm ly cafe, một lúc lâu sau, Cao Cường tòm tòm:

- Tôi nhìn anh quen lắm, không rõ đã gặp nhau ở đâu ? Anh có khi nào ra Hà Nội không ?

- Công ty tôi có vài chi nhánh ngoài Hà Nội, Hải Phòng, nên tôi cũng thi thoảng được bay ra đó . Anh làm việc ngoài Hà Nội à ?

- Cao Cường cười:

- Tôi làm việc ở phòng luật sư . Được nghỉ phép vào SG chơi . Vừa du lịch vừa tìm đất đứng - Thái Tuấn vui vẻ:

- Luật sư à ? Bây giờ rất nhiều công ty tư nhân mọc lên . Vì thế, việc thuê mướn luật sư là nhu cầu hàng đầu của mỗi doanh nghiệp . Anh đã tìm được nơi nào chưa ? Và anh có bà con ở đây không ?

- Cao Cường như vô tình:

- Tôi có người quen là giám đốc chế tạo phục hồi động cơ các loại ô tô, xe cơ giới . Tôi đang nhờ bác ấy - Thái Tuấn kêu lên:

- Phải ông Vũ Tấn Tài không ?

Cao Cường ngạc nhiên:

- Đúng ông rồi, anh cũng biết bác Tài à ?

Thái Tuấn cuoi cuoi:

- Ông Tấn tài nổi tiếng xưa nay ở SG, người trong giới kinh doanh, còn ai không biết tới ông chứ . Vợ bỏ, có hai đứa con, một trai, một. gái, học giỏi cực . Cô con gái xinh như mộng - Cao Cường vui vẻ:

- Thì ra đều là người thân cả . Như Thủy, con gái bác Tài là vợ hứa hôn của tôi . Chúng tôi ngày trước từng có nhiều kỷ niệm với nhau - "Đúng là đồ luật sư giỏi võ miệng . Láo kinh khủng . Như Thủy nghe được câu này, cô bé sẽ không dễ dàng tha cho kẻ dám xúc phạm đến cổ . Nhiều kỷ niệm..."

- Anh cuoi gì vậy ?

Cao Cường ngạc nhiên nói:

- Thái Tuấn nhếch môi:

- À ! Tôi đang nghĩ đến cô vợ hứa hôn của ông đấy . quả là ông giỏi hơn trai SG . Con trai trong này bao nhiêu người theo em bết bát . Vậy mà em chẳng chịu . Hay !

- Cao Cường khoai trá:

- Thế, trong số các chàng trai ấy, có ông anh không ?

- Thái Tuấn lơ lửng:

- Nếu tôi vẫn là kẻ trồng cây si trước cửa nhà nàng ? Anh dám đuổi tôi không ?

- Cao Cường tự tin:

- Chuyện này, cả Thủy và tôi đều không thay đổi được . Tháng sau được ngày chúng tôi sẽ làm lễ đính hôn . người lớn quyết định, đâu vô đó cả rồi - Thái Tuấn rên rỉ:

- Ôi chao ! Tôi... chả lẽ tôi không còn hy vọng ?

Không có Thủy, anh tìm cô khác . SG này hàng triệu triệu con gái đẹp - không được, tôi không chịu thua anh đâu . Chưa đám cưới, Thủy vẫn còn quyền tự do lựa chọn . Tôi sẽ cố gắng chinh phục nàng - Cao Cường cười đều:

- Làm được không mà kêu to vậy ông anh . Tôi nghĩ, nếu ông anh có tài, có danh vọng như tôi . Dễ gì Như Thủy đã bỏ SG chịu làm dâu Ha Noi ? Tôi không có ý định lập nghiệp lâu ngoài ấy, nên quyết định cưới Thủy để tiến thân . Chứ thật. ra tôi cũng không yêu cô ấy . Hy vọng một. ngày nào đó, anh ôm trong tay tình yêu của mình - Thái Tuấn giận run . Anh chỉ muốn đâm vào mắt. Cườngmột đâm cho hả giận - nghĩ đến cảnh Như Thủy ngồi nghe Cao Cường lải nhải, anh lại hậm hực . Nhưng vì cô, anh cố kìm cơn giận của mình - Vừa lúc ấy anh nhìn thấy hai chị em Như Thủy chở nhau về - Vì ngồi xoay lưng lại, Cườngkhông biết điều đó Bình thản anh đứng lên trả tiền . không chờ tiền thối lại, anh nổ máy xe chạy đi . Vẫn còn nghe Cao Cường nói:

- Em tính luôn ly cà phê và thuốc của anh vào số tiền anh ấy tra?

- Nhún vai, Thái Tuấn thấy Cao Cường chẳng đáng đối thủ của mình - Như Thủy tròn mắt, khi Tuấn đứng trước mặt. cô:

Ủa ! Anh Tuấn ! Anh đi đâu vậy ?

- Thái Tuấn trầm ám:

- Anh đến mời em đi ăn tối . Nhân tiện có câu chuyện muốn hỏi em - Như Thủy bối rối trước ánh mắt nồng say của Tuấn . Mấy hôm nay, không gặp anh, cô thấy nhớ anh

quay quắt, đã hơn một lần định ghé công ty anh hỏi thăm, nhưng cô chưa quen kiểu tìm kiếm ở những nơi đông người . Nên đành ghim nỗi nhớ trong tim - Thái Tuấn dịu dàng:

- Em sẽ đi với anh chứ ?

Như Thủy gật đầu:

- Chờ em vài phút, em vào trong dọn dẹp - Tuấn vui vẻ:

- Hay rủ luôn thằng nhóc đi chung cho vui . Ăn một mình ở nhà, buồn lắm - Như Thủy từ tốn:

- Để em hỏi Thạch coi sao - Một lúc sau, Thạch đi ra cùng Thủy, cậu vui vẻ:

- Em rất tiếc . Nhưng không thể làm kỳ đà . Máy hôm nay chị Hai em nóng nảy lắm . Anh đưa chị ấy đến nơi nào mát mẻ ấy - Như Thủy lừ mắt:

- Nhóc con ! Coi chừng cái miệng leo mép, đàn ông nói nhiều con gái rất ghét đấy hiểu chưa . Chị mà kể tội em, Thanh Hằng nhéo em chết luôn - Như Thạch nhún vai:

- Em đâu phải người nhiều chuyện . Em chỉ nói dùm chị lời mở đầu khó nói thôi - Như Thủy ngồi lên sau xe Tuấn . Thật tự nhiên, cô vòng tay ôm lấy eo anh, nghe Tuấn cười nhỏ:

- Ôm anh chặt vào, kéo đói bụng, anh chạy xe nhanh lắm đó Như Thủy không vừa:

- Bây giờ em ứ sợ nữa, vì biết anh đâu đại thí mạng em - Tuấn cười thật tươi, đưa tay kéo Như Thủy vào sát anh hơn Thoảng cái, chiếc xe vượt qua mặt một chiếc xe ngược chiều . Như Thủy nhắm mắt:

- Tuấn bóp mạnh tay Thủy:

- Em nhận ra ai không ?

Cao Cường hả anh ?

- Em không ân hận vì đã đi với anh chứ ?

Như Thủy dần dỗi:

- Anh học kiểu xóc óc em chi vậy . Em đang ghét Cường kinh khủng . phải gặp anh ta lúc này, em nghĩ em không còn là em nữa - Thái Tuấn dịu dàng:

- Anh đùa em thôi . Chứ đời nào anh chịu thua Cao Cường . Em muốn ăn gì ? Cơm hay mì, phở đây ?

- Thủy ậm ừ:

- Em đang đói, ăn không bị trả tiền, gì cũng ăn được tất Em đói lắm - Đâu phải bây giờ anh mới biết điều đó, đúng không nào Dừng xe trước một quán ăn bình dân, Tuấn xách vai cùng Thủy vào trong, anh từ tốn:

- biết em ghét sự màu mè, phô trương, nên anh đưa em đến đây . Hy vọng không khí những nơi này hợp với em - Như Thủy vui vẻ:

- Cảm ơn anh đã quan tâm . Em nói trước nha . Ăn vài món nhẹ thôi, đừng gọi bia cho em . Gọi nhiều món, ăn không hết, bỏ đi vừa phí vừa có tội - Thái Tuấn cười nhẹ:

- Em quả là có tính cách của con gái VN . Anh rất sung sướng vì đã được em yêu - Nhìn anh, Như Thủy bật cười khúc khích:

- Em không thích được lên mây xanh đâu . Té gãy cổ mất Như Thủy cong môi:

- Thủy có giấy báo trúng tuyển đại học rồi, không còn là cô bé nữa đâu anh giám đốc - Thái Tuấn về tiếc rẻ:

- Ôi chào ! Có chuyện động trời đó ư ? Như Thế là Thái Tuấn bị mất thêm một khách hàng xịn . Chán ghê . Thủy này , em đậu trường nào vậy ?

- Như Thủy cần môi:

- Em và Thanh Trà đậu chung kinh tế . Riêng em thêm trường đại học khoa học tự nhiên - xã hội Thái Tuấn kêu lên:

- Tuyệt vời . Nhưng em có ý định theo học cả hai trường không?

- Em thích học bên khoa học tự nhiên hơn . Nhưng mọi người trong gia đình đều muốn em học kinh tế, đành tuân thủ?

- Tuấn thích thú:

- Coi như em chuẩn bị cho tương lai tụi mình có sự kết hợp hòa đồng . Em đúng mẫu người anh đã chọn - Thủy kênh mặt:

- Cho anh biết , Thủy không phải loại người dễ dàng chịu sự điều khiển ép buộc của ai đâu đó . Anh đừng mong - Anh sẽ chờ đợi . Sự chờ đợi chắc chắn sẽ cho anh được kết quả tuyệt vời nhất - Thủy cong môi:

- Anh có vẻ tự tin quá đấy Trong công việc, biết người biết ta mới chiến thắng, em ạ.

Còn .. tình yêu ?

- Lòng tin tuyệt đối với nhau Nhưng...

- Câu nói chưa dứt, Thủy chợt im bặt . Vì một cô gái ăn mặc rất mô đen, đang xăm xăm tiến về bàn cô ngồi , Sau lưng cô ta một anh chàng khá bảnh bao, lọt lọt theo sau - Anh Tuấn ! Không ngờ ông giám đốc một công ty tiếng tăm, lại chịu ghé quán ăn bình dân này . Chào cô - Cô gái nói thật khiêu khích Tuấn, rồi quay sang buông câu chào Như Thủy - Thái Tuấn cau mày:

- Thế còn em ? Sự hiện diện của em ở những nơi này mới đáng ngạc nhiên đấy Vân Phượng . Đàn ông tụi anh ít mày mè, thích đâu ghé đó à - Vân Phượng cong môi:

- Anh hay thật, tan việc không về nhà để bác cứ lo lắng mãi . Giới thiệu cô bé cho em làm quen đi - Thái Tuấn nhếch môi:

- Tốt nhất em nên về bàn mình . Kéo anh chàng vệ sĩ của em nổi giận, anh phải lãnh đủ mọi phiền phức . Chuyện gia đình anh, không cần em phải nói đâu - Vân Phượng không vừa:

- Hấn chẳng là gì của em cả . Buồn thì cặp cho có bạn để đi ăn, đi nhảy . Bây giờ gặp được anh, em cho hấn bai - Thái Tuấn lạnh băng:

- Em nói năng phải cẩn trọng đừng để người ta coi thường mình . Rất tiếc, anh đã có bạn, tụi anh có việc gấp phải đi - Vân Phượng Tức tối:

- Anh không được đối xử với em như vậy . Mẹ anh sẽ không tha thứ cho anh đâu - Anh tự biết lo cho cuộc sống của mình . Vì anh lớn rất lâu rồi . Chào em, chúng ta về thôi kéo tay Như Thủy thật dịu dàng, anh ân cần:

- Chúng ta đi dạo ngoài xa lộ nha em - Như Thủy áy náy:

- Anh à, hay chúng ta cứ ngồi đây . Để chị ấy buồn, em khó xử quá - Tuấn cương quyết:

- Em đừng ủy mị như thế Thủy ạ . Không có chúng ta, Vân Phượng vẫn có người dẫn đi ăn, đi chơi . Em không biết Phượng có giá thể nào đâu - Vân Phượng cay cú:

nếu đổi được cái mã tiểu thư khuê các của mình chỉ để được anh nâng niu ân cần . Phượng bất kể giá phải trả?

- Tuấn nhún vai:

- Sẽ có dịp tôi mời em một bữa thật ra trò . Bây giờ, thì xin lỗi nha Bằng động tác dứt khoát . Anh choàng tay qua vai Như Thủy, diu ra ngoài . Dẫu không quen, Thủy cũng phải chịu đựng . Cô không thể làm mất mặt anh trước cô gái kênh kiệu này ! Gật. đầu thay lời chào Vân Phượng, Như Thủy ngẩng cao đầu bước đi - Dọc đường, Như Thủy hỏi Tuấn:

- Cô ấy có vẻ rất được lòng mẹ anh, đúng không ?

Tuấn nheo mắt:

- Đúng hay sai, đâu ăn nhằm gì tới tụi mình . Em không cần phải nghĩ nhiều về Vân Phượng - Mẹ anh sống ở SG hay nơi khác ?

Ở đây, trong một. biệt. thự kín cổng cao tường . Kín như những suy nghĩ của bà về đạo đức, phẩm hạnh một. con người - Còn ba anh ?

Ba tôi mất lâu rồi - Thủy xin lỗi đã gọi lại nỗi buồn của anh trước sau gì Thủy cũng phải biết, khi chúng ta coi nhau trên tình bạn - Như Thủy dè dặt:

- Mẹ anh, chắc khó tính lắm - Thái Tuấn chậm rãi:

Nói cho đúng, mẹ anh là người phụ nữ dễ tính nhất . Có điều, dạo này mẹ hay độc đoán, thích mọi việc đều phải theo ý mình - Như Thủy kêu khế:

- Hình như đó là tâm lý chung của tất cả mọi người khi bước qua ngưỡng cửa tuổi bốn mươi . Anh có nhiều anh chị em không ?

- Thái Tuấn lắc đầu:

- Chỉ một mình anh Như Thủy chắc lười:

- Nhà ít người, đôi khi cũng tạo cho không khí gia đình nặng nề, vắng vẻ . Gia đình em cũng buồn lắm, nhưng chẳng có cách gì kéo cuộc sống trở lại - Thái Tuấn do dự:

- Em vẫn còn mẹ, đúng không ?

Dạ ! Nhưng từ lâu, mẹ như không còn tồn tại trong cuộc đời chị em em - Xin lỗi anh hơi tò mò . Bây giờ mẹ em ở đâu ?

Em không biết . Tự nhiên mẹ em bỏ nhà đi biệt, được hơn tuần sau ba bị dính vô vụ buôn lậu hàng qua biên giới . Từ đó tới giờ, tụi em không hề có tin của mẹ.

- Tuấn kêu lên:

- Nghĩa là mẹ em cũng mới ra đi ?

- Chính xác là được hơn bảy tháng - Ba em không tìm mẹ em sao ?

Người cố tình ra đi, người phía sau mờ mịt tìm, theo anh có kết quả không ?

- Tuấn thờ dãi:

- Rốt cuộc gia đình nào cũng có những uẩn khúc riêng . Chúng ta là con, đôi khi phải gánh chịu hậu quả - Khi Tuấn đưa Như Thủy về, Thành phố đã bắt đầu vào đêm . Dừng xe đầu hẻm, Thủy nhất định không để anh theo tận vào nhà - Ánh trăng đầu tháng treo

lơ lửng tí trên bầu trời cao, xuyên qua những tán lá cùng cao tí tấp phía trên các dãy nhà lầu . Như Thủy bối rối khi bắt gặp ánh mắt đắm say, nóng rực của Thái Tuấn nhìn cô . Nâng cằm cô lên, anh dịu dàng:

- Như Thủy, hãy đồng ý là dòng nước trong lành chảy qua đời anh . Gọi rửa dùm anh c hút vết nhơ lẩn cấn bám nơi da thịt nghe em - Thủy cuống quýt giấu vội mắt mình vào vai Tuấn . Đời nào anh chịu để mất đi khoảnh khắc yêu thương đó - Anh yêu em quá . Thủy ơi - Nụ hôn ngọt ngào trượt trên bờ môi đang hé ra nũng nịu . Đắm say làm sao !

Chương 19

- Buổi sáng chủ nhật, còn ngủ nướng trên giường, Như Thủy bị kéo dậy bởi tiếng gõ cửa dồn dập. Ba đi Vũng Tàu phải chiều tối mới về. Còn Như thạch chắc đã nhón sang nhà Thanh Hằng. Quấn nhau như nem chả biết học hành sao nữa - mà ai nhĩ. Bất lịch sự kinh khủng. Cả tuần có được một ngày nghỉ?

- Lầu bầu, lụng bụng , Như Thủy chậm rãi ra mở cửa. Cô hoàn toàn ngạc nhiên khi thấy người gọi cửa là Vân Phượng. Chị ta làm sao biết nhà mình nhĩ ? Không lý nào Thái Tuấn lại chỉ ?

- Mà không quen biết đến tìm mình chi đây ? Cố dằn cảm xúc bực bội, Thủy vui vẻ:

- Bất ngờ quá. Chị đến tìm tôi hay tìm ba tôi vì công việc. Mời chị vào nhà - Tôi có chuyện cần nói với Thủy - Là chuyện gì vậy ?

Chúng ta ra quán, tìm chút gì đó vừa uống vừa nói chuyện được không ?

- Như Thủy chậm rãi:

- Tôi không có thói quen ngồi hàng quán buổi sáng. Nhà tôi cũng không có ai ở nhà. Chị cứ tự nhiên nói điều gì đó, với tôi tại đây - Vân Phượng lưỡng lự:

- Thôi được, nếu thật sự không làm phiền đến gia đình - Như Thủy nhún vai:

- Tôi quen ăn sáng ở nhà, do chính tay mình làm các món ăn mà mình thích. Như bây giờ nè, sau 15 phút tôi sẵn sàng đãi chị bữa điểm tâm bằng mì xào gan - Vân Phượng từ chối:

- Không cần bày vẽ đâu. Cô bé có sẵn trà cho tôi một ly là được - Cách nói chuyện của Phượng đầy trịch thượng, nhưng Thủy cũng không buồn đố chối. Cô linh cảm việc Phượng đến đây nhất định có liên quan tới Thái Tuấn - Bỏ mặc Vân Phượng ngồi một mình ngoài phòng khách, Như Thủy chậm rãi xuống nhà sau làm vệ sinh - Khi trở ra, cô đem theo ly trà nóng Trà lipton đó. Chị cần đường không ?

- Vân Phượng tỉnh bơ:

- Thi thoảng cũng nên uống thứ nước đậm đặc nguyên chất này. Để xem nó đáng hơn, hay cuộc đời có những cú ngã đáng chát hơn - Như Thủy chống tay lên cằm, nét mặt không biểu lộ một cảm xúc gì -- Vân Phượng cắn môi:

- Tôi muốn thưỞng lượng với Thủy một việc - Như Thủy thản nhiên:

- Về chuyện Thái Tuấn phải không ?

Vân Phượng gật đầu:

- Tôi muốn biết Thủy là gì của anh ấy ?

Sao chị không hỏi thẳng Thái Tuấn ? Anh ta sẽ cho chị câu trả lời đúng nhất - Vân Phượng mím môi:

- Tuấn là kẻ cao ngạo, háo thắng. Anh ấy đòi nào chịu nói thật. cho tôi biết. Tuấn thích sự lơ lửng hơn những mối tình chân thật - Như Thủy ầm ục:

- Chị đã biết những gì về tôi và Tuấn ?

Khoảng nhiều lắm, đủ để biết cô là người anh Tuấn chọn. Đúng không ?

- Như Thủy bình thản:

- Đúng thì sao ? còn không ?

- Tôi lấy làm tiếc. Vì Tuấn yêu cô bé nhưng không đủ nghị lực để thay đổi quyết định của mẹ anh đấy. Bởi tôi là người con gái được bác ấy chọn để sau này thành vợ anh, lâu lắm rồi. Tính mẹ anh Tuấn độc đoán, chuyện gì bác ấy đã quyết, thì khó ai thay đổi được. Cô còn trẻ, có tài, cô không yêu Tuấn cô vẫn còn nhiều người khác để yêu thương - Như Thủy bậm môi:

- Chị đâu tới mức mắt giá dữ vậy. Chị đẹp, gia đình chị đầy giàu sang quyền lực. Có nhất thiết chị phải lấy cho được Tuấn không ? khi anh ấy không hề dành cho chị tình yêu - Vân Phượng kêu lên; - Tôi biết. Nhưng, giữa hai chúng tôi đã có năm năm cận kề gần gũi. Tôi không hề đi chung người đàn ông khác trong suốt thời gian qua. Bạn bè, những người quen biết hai gia đình chúng tôi đều nghĩ tôi đã là người của anh Tuấn. Trước đây Tuấn vẫn chăm sóc, yêu thương tôi. Chỉ thời gian gần đây, anh tự nhiên thay đổi - Như Thủy cao giọng:

- Chị nói thẳng ra đi. Chị muốn gì ở tôi Tôi muốn Thủy hãy trả Thái Tuấn lại cho tôi. Tôi biết hiện tại mẹ cô đang ở đâu. Tôi sẽ giúp để cô được đoàn tụ lại với mẹ mình. Bà ấy bây giờ giàu lắm. Giàu trong sự cô đơn, phá tiền bằng các cuộc mua vui với lũ con trai choai choai, chả lẽ cô cam lòng nhìn mẹ mình sống buông thả ?

- Như Thủy tức run người, mặt cô tái mét:

- Mẹ tôi à ? Khi người mẹ đã cố tình bỏ rơi con cái, chạy theo bã nhục vọng tầm thường, mặc chồng con lay lắt. Thì tôi đã hết rồi tình mẫu tử. Với tôi suốt đời này, mẹ đã chết. Con người ai cũng có ham muốn, một. điều gì đó. Song kiểu sống của mẹ tôi, tôi không thể tha thứ và chấp nhận - Vân Phượng nhếch môi:

- Tôi không tin ở đời này, lại có người bỏ mẹ ruột, để níu kéo tình yêu còn ngoài tầm tay mình. Phải vì gia tài của Tuấn không ? Tôi có thể cho cô một. số tiền, đủ để cô sống nhàn hạ suốt đời chỉ cần cô quên Tuấn - Như Thủy hét lên:

- Tôi không bán tình yêu của mình. Càng không thêm tiền bạc của chị. Chị hãy đến nói cùng Tuấn. Nếu anh ấy chấp nhận, tôi tự biết thân phận mình. Tôi cũng báo cho chị biết, nếu còn nhục mạ tôi nữa, tôi không tha thứ cho chị đâu , chị về đi đừng bao giờ đến đây nữa Vân Phượng tức tối:

- Ngọt không muốn, tôi sẽ cho cô ném mùi đau đớn. Bà Tâm An không cho phép cô tới gần con trai bà ấy đâu. Chờ đi - Đóng mạnh cửa phòng, mặc kệ Vân Phượng lải nhải bên ngoài. Như Thủy chạy về phòng mình, nằm vật xuống giường - Thật. quá quái. Tại sao lại có hạng người trơ trẽn đến như thế chứ ? Như Thủy suy nghĩ mãi. Cô vẫn không nguôi tức - Còn nữa, tại sao chị ta lại biết rõ về gia đình của cô ? mẹ cô ? Trời ơi, nếu đúng như lời chị ta nói, cô thật. xấu hổ và nhục nhẽ. Có một. người mẹ sống phóng túng, kinh khủng như vậy ? Thử hỏi còn ai dám gả con cho cô nữa chứ ?

- Tại sao mẹ cô không chết đi, để chị em cô được dành cho bà chút lòng kính yêu ? Tại sao bà không thể sống đàng hoàng như những người mẹ nghèo khác ?

Gần trưa, Như Thủy vẫn nằm vật vã trên giường. Với hàng trăm ý nghĩ khiến đầu cô muốn nổ tung ra - Lại có tiếng gõ cửa đều đặn, kiên nhẫn. Như Thủy kêu lên:

- Phải Thạch không ? Chị không chốt cửa, vào đi Không có tiếng của Thạch. Nhưng có tiếng mở cửa thật. nhẹ, sau đó là những bước chân đi dần về phía phòng của cô - Như Thủy uể oải:

- Nhà chắc không có đồ ăn đâu. Sáng giờ chị đau đầu quá, không muốn ăn uống gì. Nhóc đói, thì chịu khó làm mì tôm ăn đỡ nha - Vẫn không có tiếng ừ hử của Thạch. Cái thẳng này, bữa nay tự nhiên im thin thít. Hay lại cãi nhau với Thanh Hằng nữa. Đúng là...

- Như Thủy xoay mặt. ra ngoài. Cô chợt cuống quýt, khi nhận ra này giờ mình đang nói chuyện với Thái Tuấn. Anh ngồi xuống giường, nét mặt đầy lo lắng, căng thẳng - Em bệnh à ? sao không ra ngoài mua thuốc uống ? Bác và Thạch đi đâu vắng hết vậy ?

- Như Thủy lảng tránh:

- Hôm nay anh không đi chùa với mẹ anh à ? Vậy mà em cứ nghĩ anh đang thành tâm làm phật tử của phật tổ, để cầu nguyện sự thành đạt cho mình đấy - Ôm gọn cô trong vòng tay, Thái Tuấn dịu dàng:

- Em ngốc quá đi. Cửa phật là nơi mưa móc phù hộ cho con người thoát mọi khổ đau bệnh tật. Phật tổ không bao giờ chấp nhận mọi lời cầu xin được giàu có đâu em. Nhờ không đi, anh mới biết được em nhốt mình trong phòng thế này đây. Em đau ở đâu - Mím môi, Như Thủy lắc đầu:

- Em chỉ hơi nhức đầu. chắc tại lâu rồi không ngủ nướng. bây giờ em đỡ nhiều rồi - Nâng khuôn mặt cô lên, Thái Tuấn lắc đầu:

- Em đáng bị ăn đòn, vì tội lười biếng không chịu ăn uống - Tránh tia mắt như lửa của anh, Như Thủy cong môi:

- Bây giờ em sẽ đi. Bởi em bắt đầu nghe bụng biểu tình ùng ục - Đặt bờ môi nóng bỏng những đam mê, hôn nhẹ lên mắt cô, nụ hôn thật dịu dàng nâng niu, trượt dần xuống môi cô và dừng lại. Như Thủy cuống lên. Trong một phút cô quên hết tất cả. Chỉ còn lại những khát khao được anh yêu thương. Thái Tuấn thì thầm : Thế này, thì anh phải cưới em ngay thôi cô bé. Yêu anh mãi nghe Thủy - Đang ngất ngây với nụ hôn nồng. Như Thủy chợt nhớ tới Vân Phượng, những lời nói của cô ta, vang chan chất bên tai cô. Rã rời, cô đẩy nhẹ Tuấn ra. Nét mặt buồn cảm nín Thái Tuấn khựng người, anh lo lắng:

- Em sao vậy Thủy ? Giận anh hả ?

Như Thủy lắc đầu:

Không có - Em giấu anh. Hôm nay em lạ lắm. Hình như em đang cố tình giấu anh chuyện gì đó - Như Thủy giả lả:

- Tại em đói bụng. Em có tật xấu lắm. Hễ đói bụng là đau đốn, khó chịu - Tưởng thật., Thái Tuấn chất lười:

-Khờ quá nhỏ ơi, đói thì ăn, chứ sao lại nằm một chỗ nhịn chớ. Bây giờ thì dậy đi, anh sẽ dẫn em ra phố. nằm kiêu này, không bệnh cũng giống bệnh nặng vậy - Như Thủy gượng mỉm cười. Cô thật sự bối rối khi phải đóng kịch và nói dối Tuấn. nếu cứ thế mãi, cô làm sao chịu nổi chứ ? Cũng không thể nói ngay cho anh biết. Bởi thực tế, cô cũng

chưa hiểu nhiều về anh mà. yêu làm chi cho thêm rắc rối, suy nghĩ đầu đầu, muốn điên được. Thật chán.

Chương 20

- Ở nhà mãi cũng buồn, Như Thủy quyết định tìm cho mình một. việc làm để khóa lấp thời gian - Vừa nghe cô nói, ông Tấn Tài đã gạt phắt:

- Con không phải làm lụng gì cả . Nghĩ ngơi cho khỏe, hoặc muốn thay đổi không khí con có thể lên Đà Lạt . Căn nhà của chúng ta cả năm nay vắng vẻ . Con lên đấy chơi hết hè về đi học - Như Thủy nhảu nhó:

Con lớn rồi mà ba . Phải tập lao động cho quen . Lỡ khi sa cơ lỡ vận, còn biết việc để kiếm sống với người ta - Ông Tấn Tài lắc đầu:

- Ba không bao giờ để sai lầm thêm lần nữa đâu . Bây giờ chúng ta cứ sống bằng đồng lương của ba, vẫn dư dật . Việc của con là phải học . Hay con muốn ra với nội không ?

- Nói câu này, khuôn mặt ông Tài như rạng rỡ hẳn lên . Như Thủy thừa biết cô đang nghĩ gì, khi muốn cô đi Hà Nội . Phải chi đừng có Cao Cường, thì hè này cô thật sự vui vẻ ngoài Hà Nội . Bãi biển Đồ Sơn và Hạ Long có nhiều điểm quyến rũ hơn bãi tắm Vũng Tàu . Nước ngoài đó xanh hơn, vài cát cũng trắng hơn . Nhất là biển Hạ Long, những chuyến du thuyền ra các hang động nằm giữa mặt biển, luôn là nỗi đam mê cuốn hút cô - Con nghĩ gì vậy ? Đồng ý thì ba đăng ký vé máy bay cho hai chị em luôn - Như Thủy lắc đầu:

Nếu ba không đồng ý cho con đi làm . Con sẽ lên Đà Lạt, dù con rất muốn được gần nội - Con ngại Cao Cường à ? Tránh trời không khỏi nắng đâu con gái . Bà nội vẫn luôn nhắc nhở ba . Thủy nè, thằng Cường còn ở đây, sao hôm rày ba không thấy nó ghé . Hay con có nói gì khiến nó tự ái không con ?

- Như Thủy nhảu mặt:

- người ấy mà biết tự ái, tự trọng sao ?

Ồi ! Con bé này ? Nói năng gì kỳ vậy . Dẫu sao cũng nhờ cậu ta, ba mới được tự do - Như Thủy cao giọng:

- Mọi người ai cũng nói vậy, để tự bước. mình vào sự Ổn huệ luẩnquẩn với anh ta . Con thì nghĩ khác . Bản thân ba trong sạch, chớ nếu ba có lỗi, anh ta cũng không tài thánh gờ tội cho ba . Hơn nữa, nếu anh ta không nhận việc bào chữa cho ba, vì văn phòng luật sư vẫn còn nhiều người khác . Con không muốn bị trói buộc vào nợ Ổn nghĩa ấy quá nhiều . Trong lúc chúng ta đâu có nhờ không anh ta ?

- Ông tấn Tài nhìn con:

- Nói cho ba nghe xem, con và cậu ta đã có vấn đề gì ?

Như Thủy bậm môi:

- Cao Cường là người đầy tham vọng . Anh ta muốn vào SG, nên bằng mọi giá lấy cho được điểm với nội . Thực chất, anh ta không hề yêu con . Anh ta rất giỏi che giấu chân tướng của mình . Nên vào đây cả tháng anh ta co người con gái khác, cô này làm nghề mô giới, chào hàng điện tử, giàu, sống độc thân . Và Cường đã sống với cô ấy như vợ chồng - Ông Tấn Tài kêu lên:

- Ba không tin , thằng ấy lại dám dối trá với gia đình chúng ta . vì mẹ cậu ta rất quý nội con . còn nữa, từ đâu con có nguồn tin này - Như Thủy đắng ngắt:

- Vô tình thanh Trà cùng bạn nó, gặp Cường trong quán cà phê, Quý đã cản không cho Thanh Trà mắng Cường tại đó, và anh ấy ghi được cuộc nói chuyện giữa hai người - Ông Tai nhăn mặt:

- Ghi âm à ? Đến mức đó ư ? Rồi cuộn băng ấy đâu ?

Như Thủy điềm tĩnh:

- Con cất rồi ba ạ . Chỉ đem ra, khi nội một mực ép con . Thật ra mọi người trong gia đình chúng ta đều làm người - Ông Tai Tài dăm chiêu:

- Quả thật ba bất nhẫn quá. Con người ta sao khó đoán được thật giả giữa cuộc sống quá nhiều nghi ngờ này - Như Thủy do dự:

- Phải ba đang nghĩ đến mẹ con không ?

Ông Tai thờ dãi:

- Mẹ của con đúng là bài học đau đớn nhất mà tận bây giờ ba vẫn chẳng muốn tin . Mấy chục năm mẹ con sống trọn đạo thủy chung hiểu để . Vậy mà...

- Như Thủy mím môi:

- Nếu biết nơi mẹ đang ở, ba có tìm đến không ? Con hỏi thật đó - Ông Tai trầm giọng:

- Điều ấy con nên hỏi lại mình và như Thạch . Hai đứa con có thể tha thứ cho mẹ con không đã ? Cuộc đời ba, ngoài công việc, ba chỉ còn niềm vui ở hai chị em con . Ba không còn chút tình cảm nào dành cho phụ nữ nữa . Có lẽ, con sẽ lên án, trách móc ba . Ba không chối đã thờ ơ trước sự bức xúc của mẹ con . Lỗi đó thật. dễ sửa và dễ nói . Vậy mà mẹ con đã im lặng, để rồi phản bội ba . Với ba, sự phản bội không thể tha thứ được . Nhưng, các con đề nghị, ba vẫn sẵn lòng - Như Thủy chưa xót:

- Nghĩa là mẹ chẳng còn hy vọng quay trở về mái ấm gia đình nữa . Con không trách ba đâu . vì thực tế, mẹ đang tiếp tục sống một cuộc sống chẳng còn đạo lý - Ông Tai thẳng thốt:

- Con vẫn liên hệ với bà ấy ?

- Không, ba ạ . Là do một người con gái muốn trao đổi tình cảm của con, cô ta cho con biết điều ấy - Trao đổi tình cảm ? Con nói gì ba không hiểu vậy Thủy ?

Như Thủy thờ dãi:

- Chuyện riêng của con ba ạ . Nhưng con không muốn nói bây giờ . Vì con chưa xác định rõ tình cảm của mình nghiêng về đâu - Ông Tai lặng người:

- Nghĩa là, con đã có bạn trai ? Cậu ta là ai ? Phải có người ganh ghét, muốn con quên cậu ta không ?

Như Thủy rầu rĩ:

- Con nghĩ, người bày ba biết rất rõ . Quả là anh ấy chọn con, chứ không chịu chọn cô gái mà mẹ anh sắp đặt . Con bối rối lắm ba ạ, vì con chưa một lần gặp mặt mẹ anh ấy, sao bà ta khẳng khái không chịu con chứ ?

- Ông Tai nhăn nhu:

- Như Thủy à, con bình tĩnh lại và nói cho ba nghe . Cậu ấy là ai đã - Như Thủy bậm môi:

- Anh là giám đốc nhà máy dệt Thái Tuấn Hà ? Thái Tuấn ? Tưởng ai xa lạ chứ cậu này ba biết rõ cả gia đình cậu ta nữa . Mẹ Thái Tuấn hồi trẻ đẹp nhất nhì đất Sài Gòn Gia

Định . Nên mới trở thành nữ biệt động thành phố . Bà ấy giỏi lắm, nhưng đường tình duyên không mấy suôn sẻ . Chồng chết lâu rồi, nhưng vẫn sống độc thân nuôi cậu con trai - Ba ! Sao ba biết rõ gia đình Tuan như thế . Là người vào sinh ra tử, tại sao bác ấy không nghĩ thoáng một chút cho con cái nhờ - Ông Tài nhú mày:

- Con chưa nói cho ba hay, cô gái bà Tâm An chọn làm dâu là ai ?

- Như Thủy xụ mặt:

- Cô ta là con gái cưng của ông giám đốc ngân hàng thành phố Ông Nguyễn ! Rốt cuộc thì chúng ta lại đối ân oán tương tình cho nhau nữa rồi - Như Thủy ngẩn ngơ:

- Ba nói gì mà tương tương oán oán vậy ba ?

- Ông Tài trùng giọng:

- Chuyện dài lắm con ạ . Ba chỉ có thể tóm tắt thế này . Ngày trước ba và ông Nguyễn học chung trường, sau đó cùng gia nhập tổ chức bị mật của sinh viên . Sau một trận đánh vào khách sạn Đô Thành, ba gặp được cha của Thái Tuấn và đưa ông về chiến khu luôn . Thời gian sau ba về thành phố bắt liên lạc với đội biệt động thành. Gặp rồi yêu thầm bà Tâm An, là mẹ cậu Thái Tuấn bây giờ . Ba hoàn toàn không hay biết bà Tâm An đã nhận lời hứa hôn của ba Thái Tuấn . Một cô gái của một gia đình cơ sở, đem lòng yêu thương ba, ba chẳng hề hay mối tình của cô ấy . Oái oăm thay, ông Nguyễn cũng yêu cô gái một cách âm thầm cho đến ngày bà Tâm An được to6? chức đồng ý để bà lập gia đình . Ba mới biết người ấy là ông Hai Hùng, phó chính trị viên đại đội của ba . Phải mất một thời gian sau nữa, ba mới tạm nguôi ngoai . Vào một buổi tối, vô tình ba nghe được câu chuyện giữa ông Trí nguyên và cô gái cơ sở kia . Ba bàng hoàng khi biết cô gái ấy yêu ba, ông Nguyễn đành chôn vào lòng nỗi buồn của mình, cho đến tận ngày gặp bà Nguyễn bây giờ - Như Thủy tròn mắt:

- Ba cũng rắc rối ghê . Thế sao ba không làm đám cưới với dì ấy ?

- Ông Tài cuoi buồn:

- Sao lại không ! Cô ấy là mẹ của chị em con đây thôi . Ông Nguyễn cay cú việc này lắm . Ba không ngờ ngày nay con lại rơi vào cái vòng luẩn quẩn này - Như Thủy kêu lên:

- Hèn chi ?

- Con muốn nói cái gì hả ?

- Ba ơi, có lẽ nào mẹ đang ở đâu đó ngay trong khuôn viên nhà ông Nguyễn . Nếu không như thế, làm sao Vân Phượng biết được tất cả những bất hạnh của gia đình mình . Con phải làm sao đây ba ?

- Ông Tài xót xa:

- Con không cần phải xúc động như thế Thủy à . Chuyện gì đến, tự nó đến thôi . Con nói thiệt ba nghe coi, Thái Tuấn đã nói gì với con ?

- Thì... cũng như ba hồi trẻ ấy . Con không nói được đâu, kỳ lắm . Nhưng anh ấy rất yêu con và muốn tiến tới hôn nhân Ông Tài gật gù:

- Bây giờ con đừng bận tâm những chuyện không đáng nữa . Con cứ ra Hà Nội chơi thăm bà nội . Chuyện của con và Thái Tuấn để ba dàn xếp . Ba không tin Bà Tâm An lại ghét con gái của ba - Nhưng ra đó, con ngại lắm . Từ chối Cường thì nội mắng, đem bằng chứng ra thì làm mất tư cách Cường quá. Chắc con lên Đà Lạt ba a.

- Đi đâu cũng được . Miễn con thành thoi là ba yên tâm . Con định khi nào khởi hành để ba bố trí xe đưa con lên trên - Cẩn môi suy nghĩ, một lúc sau Như Thủy khẽ khàng:

- Ngày mốt ba ạ . Chiều mai con thi lập chương trình phần mềm của máy vi tính . Thi xong, con được tự do hết mùa hè . Với lại con cũng muốn rủ vài đứa bạn lên đó cho vui . Coi như một kỷ niệm hồng cho tuổi học trò ba ạ.
- Tùy con ! khi nào thu xếp xong thì nói để ba lo xe . Vậy nha.

Chương 21

- Đang lúi húi đảo xoong cơm điện cho ráo nước, Như Thủy nghe tiếng nhóc Thạch chí chóe:

- Điện thoại của chị Hai nè. Phủi vội tay vào chiếc khăn vắt hờ hững trên vai, Như Thủy hấp tấp bước lên nhà:

- Ai gọi vậy nhóc ?

Như Thạch nhảm nhăng:

- Nhóc hoài . người ta còn cao hơn cả chị . Am không nghe rõ lắm, chỉ biết là tiếng phụ nữ Như Thủy nhắc máy:

- Alô, Như Thủy nghe đây Giọng nói thật điệu của Vân Phượng vang lên:

- Sao rồi, em gái, đã suy nghĩ kỹ chưa ?

Như Thủy mím môi:

- Tôi quên mất lời đề nghị của chị rồi . Tốt nhất, chị nên nói chuyện với Tuấn, chắc chắn anh ta sẽ giúp chị có câu trả lời đúng nhất Giọng Vân Phượng cố nén:

- Tôi đã thừa chuyện của em với bác An . Bà ấy giận điên lên, dùng toàn những danh từ không mấy hay ho để chửi em . Là người có học, lý nào em chịu cúi đầu tuân thủ sự khắc nghiệt của bà ấy - Như Thủy gằn giọng:

- Cám ơn chị đã có nhã ý tốt . Tôi cũng đang định tới thăm bác ấy một lần Để van xin bà ấy rủ lòng thương à ? Vô ích thôi em gái ạ . Trái tim bà Tâm An đóng băng lâu rồi . Tốt nhất em cứ tránh mặt Thái Tuấn . Mọi việc sẽ bình yên em ạ.

- Xin lỗi, tôi không dư thời gian để nói những điều tầm phào vô nghĩa - Vân Phượng rời rít:

- Nè nhỏ, đừng bỏ máy vội vã thế, chị muốn em phải lấy làm hân hạnh vì có một người quen là chị . Giữa hai thế lực địa. vị cuộc đời, chắc chắn bà Tâm An sẽ chọn chị thôi . Khi nào "chó chê cứt, con người mới chê của" đúng không ? Ai dại khờ vứt bỏ một cục vàng để nhặt về một hòn đá chứ - Tai Như Thủy như ù đi . Cô nghe những câu nói ồ ạt của Vân Phượng bên tai mà ngán ngẫm . Dứt khoát cô đặt mạnh máy xuống bàn - Thanh Hằng tò mò:

- Chị Thủy, ai làm cho chị giận dữ nhiều vậy ? không phải là "chàng vải sợi" chứ ?

- Như Thủy hờ hững:

- Không phải Tuấn . Một đứa bạn gái thích chọc giận chị đấy thôi - Cô bỗng hỏi một câu thật. ngố:

Lâu nay Hằng có ghé nhà Huy không ?

- Thanh Hằng tủm tỉm:

- Em ghé thường xuyên . Vì bà ngoại của em cũng là bà nội của anh Huy . Chị Thủy biết không . Nhỏ Tú đeo anh Huy kinh khủng . làm như không có anh Huy em, nó không lấy được ai vậy . Điều này chả đem lại thuận lợi nào cho nó, còn khiến ông Huy bất mãn ghét nó thêm . Em không hiểu nổi, tại sao đàn bà cứ phải lụy vì tình như thế - Như Thủy nhún vai:

- Gì chứ, mấy vụ đó, chị Hai vô can . Thế bây giờ Huy ở nhà làm gì ?

- Ông Huy đi Đà Lạt mất tiêu rồi chị ơi . Gần cả tháng rồi, bà Tú muốn điên lên đó - Cẩm Tú đi Đà Lạt cũng được vậy ?

Để làm gì ? Ông Huy đâu có ở đâu cố định . Tính ông ấy xưa nay thích đi tìm cảnh đẹp, những cảnh hoa rừng lộng lẫy . Trời tìm được ông ấy giữa than`h phố Đà Lạt đầy sương mù - Nhóch Thạch lộ đầu ra, kêu inh ỏi:

- Hằng, vô đây anh nhờ chút coi - Thanh Hằng nhún vai, cử chỉ rất điệu:

- Chị xem, anh Thạch luôn biết cách tận dụng cơ hội... em - Nhìn THANH Hằng đi khuất sau dãy hành lang . Như Thủy mới thẩn thờ bước chậm rãi từng nấc thang để về phòng

- Thử người một lúc lâu . Như Thủy lại lao xuống phòng khách - Bấm số máy nhà Thanh Trà . Cô im lặng đợi May sao Thanh Trà nó ở nhà, nó lem lém:

Mày gọi hả Thủy ? muốn mời tao đi ăn à ?

- Như Thủy bắt. cười:

- Lớn hơn người ta một cái nhón gót chân rồi, còn bao ăn . mày tề kinh khủng - Thanh Trà khúc khích:

- Khỉ ạ, không phải mày gọi điện để phê phán thói hư, tật. xấu của tao chứ - Như Thủy rên rỉ:

- Tự nhiên tao muốn tụi mình đi đâu đó cho khuây khỏa .Nhân tiện tao muốn nói với mày chuyện này - Ôi trời, giữa trưa nắng như đổ lửa, có điên không mà mời tao đi dạo hả ?

- Tao muốn rủ mày xuống Long Than`h đến xin lộc ở chùa Đại Tùng Lâm . Mà đi không ?

Ôi trời, khi không nổi hứng đi chùa là sao ? Nhưng lâu rồi tụi mình không đến những nơi linh thiêng ấy . Hôm nay ghé thử coi, tao cũng muốn hỏi thử thầy vận mạng, duyên số của mình - Vậy thì OK . Chờ tao ghé đi luôn Gác máy trả lại bàn . Như Thủy quay lên lầu - Loáng thoáng tiếng ThanhHằng rúc rích trong phòng Thạch:

Chị Hai của anh hôm nay giống thức tình quá - Chị ấy dạo này như vậy đó, chắc tại ông Cường - Ông Cường à ? Em nghĩ ông ta chẳng xi nhê gì tới chị Hai đâu . Ông Tuấn phong độ, đẹp trai hơn - Thái Tuấn, tính ông ấy lạnh quá . Anh sợ chị Hai khô?

Đàn ông phải lạnh lạnh, khó gần một chút muốn cuốn hút phụ nữ . Nhất là chị Hai anh cũng đâu dễ chinh phục - Như Thạch cười cười:

- Ái chà, nghĩa là em chê anh phải không, chê anh cù lần hơn người ta ? Từ mai nhất định anh cũng phải thay đổi - Có tiếng Thanh Hằng cười nhe?

- Như Thủy mỉm cười, lắc đầu, cô trở về phòng mình thay đồ - Phong cảnh thời tiết bầu trời ngoại ô khiến tâm hồn Như Thủy thanh thản thật. sự . Thanh Trà cười cười:

- Nói thiệt coi, sao bỗng dưng mày thích đi rong ?

Ngày mai ba tao cho tao lên Đà lạt nghỉ một thời gian, mày đi không ?

- Thanh Trà reo nhỏ:

- Tuyệt. vời. Lâu rồi tụi mình không lên đó. Chẳng biết Đà Lạt có gì thay đổi nữa. Căn nhà của mày con' chứ?

- Như Thủy gật đầu:

Dĩ nhiên vẫn còn đó. Đạo ba tao gặp sự cố. Có người đến hỏi mua để tu sửa làm khách sạn mini. Tao không bán, vì cứ nghĩ biết đâu sau này gia đình tao phải rời SG. Thì Đà Lạt sẽ là nơi để tao về - Ba mày đã không sai khi khuyên mày học kinh doanh. Mày có cái đầu tính toán thật tinh tế. Độ này mày còn bị Ông luật sư quấy rầy không?

- Còn là cái chắc. Mục đích của Cường vô đây để tạo móng đứng cho mình. Tao giống như Viên đá tảng được anh ta chọn. Có hôm nghe Cường nói muốn điếc lỗ tai, tao vẫn trăn mình chịu đựng. Cũng lạ, khi chưa hiểu rõ anh ta. Tao thích những giờ phút được ngồi cạnh anh ta, nghe anh ta nói chuyện. Bây giờ biết rõ, chỉ cầu xin anh ta đừng đến nữa - Ghé một sạp trái cây ven đường. Như Thủy mua ít trái lê và nhả - Thanh Trà nói:

Mua chi ít vậy Thủy?

- Mua tượng trưng một đĩa đặt nơi bàn Phật tổ thôi. Khi về tụi mình sẽ biếu nhà chùa chút tiền vào thùng công đức - Thanh Trà cười khúc khích:

- Ghê ta, chưa gì đã muốn tích góp phúc đức cho con cái Như Thủy chỉ im lặng cười:

Xe xuống đến chùa Đại Tùng Lâm đã ba giờ chiều - Thanh Trà chột chết:

- Lẽ ra phải đi sớm hơn ừ! Tại tao muốn tụi mình về thành phố vào buổi chiều thời tiết dễ chịu hơn. Hai cô vào chùa viếng sư thầy, sắp trái cây vô đĩa, rồi lên chính điện thắp nhang. "Xong việc, cả hai ra chiếc ghế đá kê dưới cây bông sứ, ngồi đàm đạo với sư cô, nghe sư cô giảng về luật nhân quả ở trời đất - Thanh Trà chột hích tay Như Thủy:

Ê Thủy! Giống ông Tuấn quá Như Thủy nhìn lên, bắt chợt cô luống cuống. Chắc cô lóng ngóng lắm nên Thanh Trà đã ngờ ngác - Mày làm gì như mèo sợ cộp vậy hả? Tuấn đi chung với ai vậy nhỉ. Bà ta đẹp quá - Nhìn người phụ nữ còn khá trẻ, ăn mặc sang trọng đi bên Tuấn, Như Thủy nhớ đến lời ba cô "Bà Tâm An là người phụ nữ đẹp nhất nhì thành phố SG Gia Đình lúc ấy.."

- Sư cô khế niệm Phật và nói:

- Bà ta tên Tâm An, một Phật tử của chùa, bà ấy ở trong hội Thánh Mẫu Quan Thế Âm Bồ Tát. Tuần nào bà Tâm An cũng từ SG về thăm chùa. Hai cô ngồi chơi nha. Cô phải vô trong tiếp khách - Như Thủy nói như hụt hơi:

- Tụi mình về đi. Tao khogn muốn gặp Tuấn lúc này, phiền lắm - Thanh Trà tỉnh quái:

- Có muốn trốn e cũng không được nữa. Tua nhìn thấy tụi mình rồi - Vừa lúc đó Thái Tuấn đi nhanh về phía ghế đá Anh vui vẻ:

không ngờ gặp hai người đẹp ở đây. Hai em thường ra ngoài này không?

- Thanh Trà nheo mắt:

- Phụ nữ đi chùa là lẽ tất nhiên. Nhưng việc đàn ông đi chùa hơi bị lạ đấy. Phải anh Tuấn xin lộc cưới vợ không?

Thái Tuấn cười cười:

- Anh cũng muốn điều ấy lắm. Khổ nỗi người ta chưa chịu. Anh tháp tùng mẹ ra đây, vì hôm nay chú tài xế bệnh - Thanh Trà xuýt xoa:

- Không ngờ mẹ anh đẹp thế . Nhưng anh không giống mẹ anh nhiều - Ai cũng nói vậy . Vì anh giống ba hơn Thái Tuấn nhìn Như Thủy, anh dịu dàng:

- Em muốn anh giới thiệu để mẹ anh biết em không ?

Như Thủy bối rối:

- Bất ngờ quá, em sợ . Để lúc nào thuận lợi đã anh Thanh Trà leo lẻo:

- Mày ngốc kinh khủng . Đây là dịp may mắn của mày đấy May mắn điều gì ?

- Khi con người ta đến cửa Phật, tâm linh dù độc. ác, cay nghiệt cỡ nào cũng trở nên hiền hòa . Tao nghĩ, mày nên nhân cơ hội ngàn vàng này, khăn đầu ra mắt mẹ chồng tương lai đi - Như Thủy đỏ mặt:

- Mày giỏi phát ngôn bừa bãi, coi chừng cái miệng đó Thái Tuấn cười cười:

Anh nghĩ Thanh Trà nói đúng đó . lát nữa anh nhất định giới thiệu mẹ với em - Vừa dứt câu bà Tâm An đã ra tới . Thấy con trai nói chuyện thân mật với hai cô gái, bà vui vẻ:

- Hai cháu cũng là khách tới viếng cảnh chùa à ? Hay xin lộc làm ăn ?

- Thanh Trà điềm tĩnh:

cháu chào cô . Tụi cháu đi xin lộc cô ạ . vừa rời ghế học trò, tụi cháu muốn biết vận mệnh ngày mai của mình Đã xin được chưa ?

- Vãn Thanh Trà hót:

Đạ rồi cô ạ . Nhưng lộc lai dạn, cháu phải lấy chồng trước mới vững đường sự nghiệp - Bà Ta cười cười:

- Cháu đã có ai chưa ?

Một anh chàng viết. kiêu, khôn hợp gu cháu lắm . Nhưng hoàn toàn yêu thương cháu - Nghĩa là cháu tuân lời cha mẹ ?

Thanh Trà le lưỡi:

- không đâu cô . Trái tim cháu thích anh ấy . Ba mẹ cháu không muốn đặt để cháu chuyện gì - Bà Tâm An xoay nhìn Như Thủy:

- Còn cháu ? Mà sao, ta nhìn cháu quen lắm . Cháu rất giống bạn của ta . Ba mẹ cháu còn cả chứ ?

Như Thủy chưa kịp trả lời:

- Thái Tuấn đã cao giọng kể:

- Ba cô ấy là giám đốc công ty chế tạo phục hồi các loại động cơ xe ô tô, máy xới, máy đào miền nam đó me.

- Bà Tâm An kêu lên:

- Cháu là con ông Vũ Tấn Tài ?

Như Thủy cúi đầu:

- dạ ! Cháu là con đầu a.

- Bà Tâm An vui vẻ:

- Hèn chi, bác cứ thấy cháu quen quá . Ngày trước ba mẹ cháu và bác đều là chỗ bạn bè tâm giao đấy. Sau này, công việc làm ăn cuốn mọi người vào cơn lốc của nó, nên

chúng ta hầu như ít đến thăm nhau tại gia đình . Nhưng vẫn gặp nhau trong các buổi tiệc có tính cách công việc . Cháu xinh lắm - Thái Tuấn lấp lửng:

- vui quá, thì ra đều là chỗ quen biết cả . Con hy vọng mẹ sẽ thấy Như Thủy rất đáng yêu - Bà Tâm An nhún mày:

- Con nói vậy là sao ? đừng nói với mẹ, con thích nhỏ này nghe Tuấn vẫn lửng lơ:

- Nếu con thích Như Thủy thật., mẹ chịu không hả ?

Bà Tâm An bối rối:

- Con coi kìa . Ai lại nói những điều như thế với con gái . Nên nhớ, con đã có Vân Phượng . Còn Như Thủy đây là con gái bạn thân của ba mẹ . Con lộn xộn, ăn đòn đó, đừng nghĩ . Lớn rồi mẹ không dám đánh là lắm đấy - Không ai ngoài Thái Tuấn nhìn thấy nét mặt Như Thủy đang tái đi Anh gắt khế:

- Mẹ này, lúc nào mẹ cũng đem Vân Phượng ra làm áp lực với con . Cô ta không hiền thực như mẹ nghĩ đâu - Kìa Tuấn, khi không quạu quọ với mẹ là sao hả ? Tiện gặp bạn bè, con không biết mời cô cháu ta ăn một bữa cơm hay sao hả ?

- Như Thủy vội từ chối:

- Thưa bác, chiều rồi, cháu xin phép về trước . Trời muốn đổ cơn giông, tụi cháu lại đi honda - Thái Tuấn hầm hừ:

Em giỏi tránh né thiệt . Dịp may hy hữu, không chịu nắm bắt . Chốc nữa bỏ xe lên xe anh, về luôn không được sao ?

- Bà Tâm An nhún mày:

- Con nói gì thế Tuấn ?

Như Thủy sợ chết khiếp . Tuấn nói ra lúc này, cô chẳng muốn tí nào . Lần đầu gặp mặt, tốt nhất nên để lại chút tình cảm trong lòng bà Tâm An - Thanh Trà hiểu rõ tâm trạng bạn, cô vội nói:

- Tụi em còn phải ghé vài chỗ nữa . hôm nào rảnh tụi em tới thăm bác . Lúc ấy sợ anh tiếc bữa tiệc với tụi em - Bà Tâm An gật đầu:

- Nếu hai đứa kẹt công chuyện, bác không giữ nữa . Không biết thì thôi, biết bác rồi lúc nào rảnh nhớ ghé thăm bác . Bây giờ bác không còn việc để làm, ở nhà một mình cũng buồn - Như Thủy thở phào:

- Thưa bác, nhất định có ngày tụi cháu đến quấy rầy bác và anh Tuấn - Khi đã yên vị trên chiếc Dream, Như Thủy mới hành tội Thanh Trà:

- Mày thật đáng tội chết . Đã biết tao run phát sốt lạnh vì tình huống bất ngờ, còn định cài ta nữa - Thanh Trà gân cổ cãi:

- Mày ngốc bỏ xừ . Tao nói thiệt nha, lẽ ra vừa rồi mày cứ nhận lời đi ăn cùng mẹ con Tuấn . Tao nhìn bác ấy cũng không phải người độc ác, ích kỷ gì . Bác ấy có vẻ thích mày nữa . Mày không biết nắm bắt cơ hội là đại đấy - Như Thủy rên rỉ:

- Tao sợ muốn đứng tim . Nếu Tuấn nói toạc ra, tao không biết phải thế nào nữa . Rõ ràng bác ấy rất quý Vân Phượng - Nhưng Thái Tuấn thì không ? Mày nghĩ bác An sẽ buộc được ông Tuấn dễ dàng sao ?

- Tuấn sẽ nghe lời bác An thôi . Vì tao nghe ba tao nói, Tuấn rất thương yêu mẹ.

- Thương yêu và kính trọng không hẳn phải tuyệt đối chấp nhận những gì mình không muốn . Nói thật, mày nên xác định kỹ, nếu yêu ông Tuấn, mày phải mạnh dạn bảo vệ tình yêu của mày - Như Thủy thần thờ:

- Tao chỉ muốn được yên ổn - Xe về đến cầu SG thì trời đổ mưa, cơn mưa thật lớn và nhiều gió - Thanh Trà kêu lên:

- Tao không nhìn thấy đường nữa . Ghé chỗ nào trú tạm đã Nhưng ướt mềm cả rồi - Ướt cũng phải trú . Gió thế này chạy xe dễ tai nạn lắm, mà tao thì không thể để Quý chịu cản góá bụa - Chưa dứt câu, Thanh Trà đã tấp dạp xe vào một quán cà phê ven đường Còn đang loay hoay chọn bàn, Như Thủy chợt nhìn thấy Vân Phượng . Cô đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế pho'ng tới, cạnh có một người đàn ông đang đưa lon bia vào miệng cô . Họ có vẻ là một cặp tình nhân đang yêu nhau say đắm - Thanh Trà kéo tay Thủy :

Ngồi xuống đây đi . Mày nhìn cái gì thế . Mưa gió thế này đành ngồi dạp, chứ quán này là quán cà phê bia ôm sao ấy một cô tiếp viên đi tới, Thanh Trà nói nhanh:

- Cho một lon bia và một ly trà đường thật. nóng đi chi.

- Cô tiếp viên cười cười:

- Chị muốn ăn gì không ?

Thanh Trà lắc đầu:

- Vừa ghé ngã ba Vũng Tàu, tụi tôi ăn cơm ở siêu thị Cora rồi - Cô tiếp thị đi khuất, Như Thủy hạ giọng:

- Tao không ngờ, bà bồ ông Thái Tuấn lại còn gã đàn ông khác . Sợ thật, vậy mà gặp tao, mụ ta cứ lem lém rằng tôi yêu Tuấn, rằng nếu không có anh ấy, tôi sẽ chết mất . Chết vào tay thằng khác thì có - Thanh Trà tò mò:

- Chả lẽ mày nói cô gái kia ?

Như Thủy gật đầu:

- Vân Phượng mà bác Tâm An muốn chọn cho con trai dấy - Thanh Trà chắc lưỡi:

- Ước gì có phép nhiệm màu, mẹ con Tuấn ghé đây nhỉ ? Một đạo đức cần được kếp ra khỏi bức màn che - Như Thủy thờ dãi:

- Nhìn Vân Phượng nhu mì, dằng hoàng, ai tin chúng ta khi nói cô ấy lẳng nhăng chứ . Lẽ ra Phượng nên gặp ông Cường , họ có vẻ xứng dằng xứng kếp . Đều giả dối và có tài trí trá - Cơn mưa càng lúc càng kéo dài . Trong lúc đèn đường đã bật sáng - Như Thủy nôn nóng:

- Về dạp đi Trà . Tao bắt đầu thấy khó chịu trong người . Chắc tại quần áo ướt - Thanh Trà gật đầu:

- Cũng hết gió rồi . Tao đâu phải mình dồng da sắt, đang lạnh run lên nè - Bước ra khỏi quán, Thanh Trà hứ dãi:

- Nếu không mưa, tao dám gọi ông Tuấn đến đây lột luôn bộ mặt giả dối của Vân Phượng, được thế mày khỏi khổ khổ với bác An sau này - Rú ga thật lớn trước khi cho xe chạy, Thanh Trà còn hắt mặt nhìn vào chiếc bàn có Vân Phượng . Cô cười khoái trá, khi bắt gặp cái bật dẫy đầy hoảng hốt của Vân Phượng, khi nhận ra cô và Như Thủy.

Chương 22

- Bà Hiền vui vẻ kéo rộng cửa:

- Cường đẩy hủ cháu ? về hồi nào sao không điện cho bà biết Cao Cường đẩy chiếc citi vào khoảng sân rộng của nhà bà Hiền, anh cười cười:

- Thừa, cháu mới xuống tàu hồi chiều . Tắm rửa xong cháu chạy đến thăm bà ngay đấy
- Bà Hiền từ tốn:

- Sao cháu không đi máy bay cho khỏe người Dạ ! Cháu muốn đi tàu, để được nhìn phong cảnh bà ạ . Cháu chưa hết phép nên cũng không vội - Đặt một giỏ lớn lên bàn, anh vui vẻ:

- Cháu có ít trái cây mua về biếu bà, cháu biết bà thích ăn nho . Cháu đã mua loại nho Mỹ, bà cho vào tủ lạnh ăn dần nha bà . Bác Tài gởi cho bà hộp thuốc bổ, lạng sâm nhung nai - Bà Hiền cảm động:

- Ôi trời, sao phải về với quà cáp cả bà vậy cháu . Cháu ra, sao không xin phép ba con Thủy cho con bé ra ngoài này luôn, nó đang nghỉ hè, có chuyện gì bận rộn đâu - Cao Cường buồn hiu:

Như Thủy về Đà Lạt rồi . Hôm cô ấy đi, cháu ở Vũng tàu, nên cháu không biết việc cô ấy lên đó nghỉ?

- Bà Hiền kêu lên:

- Đi Đà Lạt à ? Hôm trước nội nghe ba nó biếu, sẽ cho nó ra ngoài này kia mà . Con bé bướng bỉnh này, lại nghĩ ra chuyện gì nữa đây ?

Cao Cường chặc lưỡi:

- Thôi bà ạ, chuyện gì cũng phải có thời gian . Cháu nghĩ, cứ để Như Thủy suy nghĩ cho kỹ, cháu không muốn sau này cô ấy trách móc bà - Ôi dào ! Trách móc gì chứ . Bà già rồi, số ba con Thủy còn long đong lận đận, bà không muốn cháu bà sau này lại giống như ba nó . Hơn nữa, xã hội bây giờ tìm được người đàn ghòàng đâu phải dễ . Bà chỉ muốn con Thủy được sung sướng mà thôi . Để thư thả bà gọi con bé ra ngoài này . Phải gần nhau, tình cảm mới gần bó cháu ạ.

- Cao Cường xúc động:

- Bà tốt với cháu quá Bà vì tương lai của cháu gái bà thì đúng hơn . Hôm nay cháu ở lại dùng cơm tối với bà nghe không ?

- Cao Cường lựa lời:

- Cháu xa nhà cả tháng, về nhà mẹ cháu mừng thấy tội nghiệp bà ạ . Cháu xin phép bà để hôm khác . Cháu sang đây, ở nhà mẹ cháu đã làm cơm chờ cháu rồi - Bà Hiền gật gù:

- Cháu đã n ói thế, bà đâu dám giữ . Hôm nào nhớ dẫn mẹ cháu đến chơi với bà nha Cường - Dạ.

- ngồi nói chuyện cùng bà Hiền một lúc nữa, Cao Cường cáo từ ra về - Đến nhà anh nhận ra chiếc xe của chú Bảy Hoàn - Cao Cường ào vô:

- Chào chú ! Lâu quá, cháu không ghé thăm chú thím . Dạo này sức khỏe thím cháu có tốt không chú ?

Ong Bảy Hoàn cười vui vẻ:

- Chị Ba coi này, cái thằng càng lớn càng giống y hệt cha nó . Ôi sức khỏe thím Bảy cháu lúc nắng lúc mưa, do hại của chiến tranh bom đạn, không có cách chữa lành đâu

cháu . Bà ấy ăn uống ngủ nghỉ bình thường là chú mừng rồi . Vô SG lâu thế, chắc đã dòm được đám nào cho mẹ cháu có dâu phải không hả ?

- Cao Cường cũng cười:

- Luật sư thời nay, làm nhà nước khó lấy vợ lắm chú Bảy ơi - Luật sư không làm cho nhà nước pháp luật. thì làm cho ai hả cháu ?

Chú không biết đấy , Ở các tỉnh phía Nam thời kinh tế thị trường này, các công ty tư nhân họ thuê luật sư để hợp thức các tư cách pháp nhân đối với việc. kinh doanh thương mại, nên lương luật sư ở trong ấy cao gấp ba lần lương của cháu . Bạn cháu có hai thằng học chung khóa . Bây giờ nó khá lắm . Mua được cả nhà riêng ở SG, trong vòng có ba năm . Cháu thêm được như họ để cuộc sống mẹ cháu bớt cực - Bà Bình thở dài:

Cái thằng, sống thế này con than chưa. ư . Ngày trước chân mẹ lấm tay bùn, suốt ngày vất vả với cây lúa, ruộng vườn, mẹ còn không than . Con lo cho con kìa . Khi nào con đem về đây cho mẹ cô con dâu, mẹ mới tạ tội nguyên - Ông Bảy Hoàn nhìn Cường:

- Chị Ba à, tuổi tẻ bây giờ nó đòi hỏi những ước mơ cao sang hơn tầm tay chúng ta nữa . Thằng thằng chú sẽ giúp con - Cao Cường cười lấp lửng:

- Mẹ yên tâm . Sớm muộn gì con cũng rước về cho mẹ một cô con dâu vừa đẹp vừa giỏi giang - Bà Bình mừng rỡ:

- Cha con, nói thì nhớ đấy, mẹ không ép con phải hứa ầu đâu Cao Cường cúi đầu:

- Chú Út ngồi chơi với mẹ cháu, cháu vô trong một chút, rồi chú cháu ta sẽ ăn cơm tối nha . Mẹ cháu đã làm vài món ăn tuyệt lắm chú ơi - Đợi Cao Cường vào trong, ông Bảy Hoàn mới chậm rãi:

Chị Ba này, chuyện về cha thằng Cường chị nghĩ chúng ta có nên nói thật cho nó biết không ?

- Bà Bình chưa xót:

- làm gì nữa chú . Bề nào thì ảnh cũng mất rồi . Bao năm nay thằng nhỏ luôn tôn kính ba nó như một vị anh hùng . Tốt nhất, cứ để mọi việc như từ trước tới nay đi - Ông Bảy Hoàn từ tốn:

- Chuyện này em đã nghĩ rất kỹ và có gặp cả chị Hai . Em muốn Cao Cường nhận được sự bù đắp mà bao năm nó thua thiệt . Chị Hai cũng đồng ý với em về chuyện này chị ạ . Cao Cường vốn nhiều tham vọng, lẽ đương nhiên nó phải cầu thủ để tiến ta^h . Nhưng nghề `luật sư không dễ gì giàu có được . Qua những lời vừa nói, em không muốn nó đánh đổi sự lâu bền của tương lai, lấy những thứ hào nhoáng trong thời gian ngắn . Nó quên mất, làm nhà nước, sự nghiệp nó vững bền suốt cuộc đời không cần phải bon chen chật vật, không phải em không biết cách xin cho cháu vào làm cho một công ty tư nhân, lương tháng gì chứ giá bèo cũng phải năm sáu trăm đô trở lên . Nhưng sự tồn tại thì không ai nói trước được . Lỡ công ty ấy phá sản, coi như phải lật đất. long đong cầm bằng xin việc lại từ đầu . Cao Cường chỉ nhìn thấy hiện tại nó thua kém bạn bè . Trước khi mất, anh Hai có để lại một gia tài khá lớn cho chị Hai . Em nghĩ, Thái Tuấn cũng đã trưởng thành, nó không hẹp hòi gì mà không nhận lại Cao Cường . Cao Cường phải được hưởng những gì mà anh làm ra chị a.

- Bà Bình cay đắng:

- chú thương mẹ con chị, chú nói thế . chứ phần quyết định là do mẹ con chị Hai . Con người, ai cũng muốn nhiều hơn, chứ ít ai chịu bỏ đi lắm chú . Hơn nữa, Cao Cường là

đưa con ngoài giá thú, nó sẽ đau đớn và hụt hẫng khi biết việc ấy . Tôi không muốn dĩ vãng được đào lên - Ông Bảy Hoàn trầm giọng:

- Vì tương lai của Cao Cường, em nghĩ chị không nên từ chối những gì chị Hai muốn chia sẻ - Ai nói với chú, chị ấy sẽ chia sẻ cho con tôi ?

Chị Hai đã đồng ý . Cuối tháng này, chị ấy sẽ ra đây, để chính thức bàn giao cho Cao Cường một số bất động sản mà anh Hai còn có ở Hà Nội - Bà Bình sưng sò:

- Chú Út, những lời chú vừa nói là thật ư ? Tâm An chịu nhìn nhận mẹ con tôi rồi sao ?

- Ông Bảy Hoàn xúc động:

- Khi hiểu rõ về chị . Chị Hai rất bức xúc, cứ tự trách bản thân hơi hợm . Chị ấy cũng chỉ có một mình Thái Tuấn nên muốn anh em nó nhận nhau, cho có anh có em - Bà Bình ứa nước mắt:

- Tôi cảm ơn chú đã lo lắng cho Cao Cường - Ông Bảy Hoàn chậm rãi:

- Nếu ngày ấy chị không cứu mạng anh Hai em . Thì bây giờ mẹ con chị Hai được giàu sang sung sướng không ? Luật đời, sự bù trừ luôn tồn tại chị à.

Cao Cường trong khi ấy đang mãi mê trò chuyện cùng Diễm My qua điện thoại - My à ! Anh nhớ em quá . Hay em ra ngoài này với anh một thời gian nha DM cười giòn:

- Thôi đi anh yêu . Có nhớ cũng phải cố gắng chịu đựng . Em đang vận động ba em tìm bằng để tụi mình đầu tư mở một công ty gì đó . Có đất đứng rồi, anh tha hồ yêu em, anh ngốc ạ . Chỉ sợ lúc ấy lại mất la mày láo, tìm người khác thôi - DM, anh thề đấy . Những gì em đã cho anh thời gian qua, anh thật mãn nguyện . Suốt đời mình, chúng ta mãi yêu thương nhau nghe em - DM chột phang ngang:

- Thế còn cô bạn nhỏ của anh ? Anh có định cài cô ấy vào trái tim đa tình của anh không ?

Cao Cường tái mặt, may là nói qua máy:

Ôi trời ~! Nếu anh không chung...

DM chát chúa cắt lời anh:

- Luật sư, ai mà thề thốt nhiều thế ? em không tin đâu . Em sẽ tự điều tra tình cảm của anh . Con bé ấy xinh ra phết . Có cả tá các chàng ngốc bám sau đuôi đấy - Cc bật thốt:

- Thì ra, em biết nhiều hơn anh nghĩ Đơn giản, vì em yêu anh . Em muốn biết ngoài em ra, còn ai nữa hiện diện trong cuộc đời anh . Như Thủy em không quen, nhưng thằng em họ em thì rất thân với nó . Chính Huy đã thú nhận cả việc nó yêu Như Thủy, nhưng không được con bé đáp trả, con bé chỉ coi thằng nhóc Huy như một thằng bạn học mà thôi . Cường, anh nghe em nói không hả ?

- Cao Cường mệt. mỗi:

- Hôm nay, em sao vậy ? Chúng ta vừa chia tay nhau, hai ngày thôi mà . Yêu anh, em còn nghi ngờ, không tin tưởng . Thì chia tay nhau là hơn - Hà ? Anh nói gì ? Chia tay à ? Anh định dối trá à, sau khi đã thỏa mãn những gì cần có của một người con gái . Phải không Cường ?

- Ý anh không phải thế . Tại em khi không nhắc đến chuyện Như Thủy chi vậy ? Anh yêu em, chứ không yêu Thủy . Những gì cần nói anh đã nói rồi . Tùy em - Giận dữ, Cao Cường đặt mạnh ống nghe xuống bàn . Trong một tháng, căn phòng trọ Ở 1 khách sạn hạng trung, các cuộc đi chơi, khiêu vũ, những đêm ân ái với Diễm My hiện lên mồn một

trong mắt anh . Anh phải thừa nhận DM yêu anh, cô bắt chấp tất cả để được ở gần anh
- Nhưng, DM chỉ có thể chu đáo cho anh một mái gia đình đầy đủ tiền bạc . Ngoài ra cô không thể giúp anh được ngồi vào chiếc ghế thượng lưu . Cô dễ dàng hiến dâng . Như Thủy thì khó gần, một cái nắm tay cũng làm Thủy cảnh giác, khó chịu . Anh bị Như Thủy cuốn hút bởi cảm giác của thằng đàn ông bị coi thường - Nhếch môi, Cao Cường nắm chặt những ngón tay, mắt anh vằn lên tia lửa tham vọng - Cường à ! Con ngồi xuống đây đi . Chú Út có chuyện muốn nói với con - Bà Bình dịu dàng gọi Cao Cường, khi anh đẩy cửa phòng đi ra - Cao Cường mỉm cười:

- Chuyện gì cũng để ăn cơm rồi hãy nói nha mẹ . Con đói bụng quá rồi - Ông Bảy Hoàn gật gù:

Hôm nay chú cháu mình phải say một bữa . Chị Ba, chị không phiền em út chứ - Bà Bình hơi cười:

- Tôi đâu dám . Lâu lâu chú cháu vui vẻ với nhau . Tôi cần, thì còn ra gì nữa . Nào . Chú muốn uống bia hay rượu ? Để tôi đi mua - Mẹ để con . Món cá lóc nướng trui này phải uống với rượu để mới đã - Bà Bình lo lắng:

- Nhưng con còn trẻ, con lại bị viêm bao tử, uống rượu không tốt đâu con . Bia đắt một chút, nhưng hôm nay mẹ đãi hai chú cháu - Ông Bảy Hoàn xua tay:

- Để tôi, chị cầm tiền ra đầu phố mua cho em chục lon bia Tiger - Nhiều thế cơ à ?

Bia nhẹ hơn rượu chị ạ . Chưa đủ làm say chú cháu đâu - Bà Bình cầm tiền và nhanh nhẹn đi ra ngoài - Ông Bảy nheo mắt:

- Thế nào, chuyện con nhỏ cháu gái bà Hiền, con đã đi được bao nhiêu đoạn đường rồi Cường ?

- Cao Cường lắc đầu:

- Vẫn dậm chân tại chỗ chú ạ . Con bé ấy khó gần quá . Cả tháng trời trong ấy, cháu không dành được phần thắng hay sao ? Hay cháu có nguoi khác ?

Cao Cường nhột nhạt:

- Chú cứ nói vậy, chứ hạng luật sư vô danh như cháu . Sài Gòn thì kén chọn bạn thật kỳ, cháu chĩa xi n hê gì - Ông Bảy Hoàn chột nói:

- Cường này, nếu bây giờ cháu có vốn, cháu sẽ dùng vốn ấy làm gì ?

Cường liếm môi:

- Tất nhiên cháu không bao giờ mở phòng tư vấn đâu. Cháu sẽ chuyển hướng sang kinh doanh - Ông Bảy Hoàn chau mày:

- Kinh doanh ư ? Rồi còn sự nghiệp của cháu ? không phải cháu rất thích làm nghề luật sư hay sao ?

- Vậy cháu mới sai lầm, để bây giờ phải tiếc . Tuổi trẻ bốc đồng và thật thà trước những cơn xoáy của cuộc sống . Đồng lương ba cọc ba đồng của anh viên chức nhà nước. làm sao đổi đời được chứ . Nếu cháu có vốn, nhất định cháu sẽ tìm bằng được nguồn để kinh doanh . sai Gòn dễ kiếm tiền, dễ làm giàu hơn ngoài mình chú a.

- Nuốt tiếng thờ dài vào lòng, ông Bảy lại dọ dẫm:

- Nhưng, để có được một chỗ đứng trong ấy, đâu phải chuyện dễ . Nhất là cuộc sống bây giờ, không có hộ khẩu làm sao sống . Cháu còn tương lai hạnh phúc . Đừng nên

trông núi này thây núi nọ cao hơn cháu ạ . Bao nhiêu người khao khát có cho họ khẩu Hà Nội . Chỉ mình cháu lại muốn vất bỏ?

Cao Cường nhếch môi:

Ai nói với chú, cháu bỏ họ khẩu Hà Nội chứ ? Bây giờ pháp luật đồng ý cho người dân cư trú tạm thời ở đây. phurỜng khác, miễn sao có giấy tạm trú tạm vắng hợp lệ . Còn họ khẩu ở đây cất làm gì hả chú . Sau này, có tiền rồi, việc. nhập họ khẩu đâu còn khó khăn nữa . Mà thôi, cháu luôn tìm cách để vươn lên, thoát cuộc sống khó khăn này, nhưng cháu chưa có cơ hội - Ông Bảy Hoàn trầm giọng:

- Cháu nghĩ kỹ đi . Nhất là phải được sự đồng ý của mẹ cháu . Chú hứa sẽ giúp vốn cho cháu, nếu cháu thật sự không còn thích nghề luật. sự nữa - Cao Cường kêu lên:

- Chú ư ? Cháu không muốn vì mẹ con cháu, chú bị thím chèn ép chiết đâu . Dẫu sao thì bao nhiêu năm nay cháu đã an phận với cuộc sống này . Cháu cũng không bỏ nghề luật sư . Nhưng có vốn, cháu sẽ kinh doanh mặt. hàng điện tử, mẹ cháu vẫn còn khỏe, mẹ cháu sẽ giúp cháu - được rồi, cứ như vậy đi . Chú chỉ giúp cháu tinh thần thôi . Còn vốn liếng là của người thân của cháu . họ muốn giúp cháu - Cao Cường ngạc nhiên:

- Người đó là ai ? Chẳng lẽ chúng ta có bà con ở nước ngoài ?

- không đâu . Gia đình hai bên nội ngoại đề là cần bộ cách mạng cả, có ai đi nước ngoài đâu . Từ từ chú sẽ dẫn cháu đi gặp người ấy - Họ ở đâu ?

- Tất nhiên không phải ở Hà Nội rồi . Để chú thấy được khả năng của cháu . Trước tiên cháu tự tìm mặt bằng và nguồn hàng ở sài gòn . Nếu chú thấy được chú sẽ giúp vốn đầu tư - Cao Cường mừng rỡ:

- Chú Út ! Chú thật tốt với mẹ con cháu . Cháu cũng đang nhờ bạn bè tìm thuê mặt bằng . Coi như ý trời rồi . Cháu nhất định không để chú thất vọng về cháu - Khi bà Bình xách bia về, câu chuyện giữa hai chú cháu tạm ngưng lại - Nhìn nét mặt hân hoan tươi rói của con trai, bà Bình cứ phân vân . Chẳng lẽ nó lại dễ dàng chấp nhận, không hề phản ứng ? không một câu tra hỏi gì bà ư ?

- Đồng tiền ? Có lẽ nào nó thật sự làm thay đổi tâm tính của con trai bà ? Hoang mang vô cùng, nhưng bà không thể mở lời trước thái độ bình thản của ông Bảy Hoàn và Cao Cường - Lạy trời, cho mọi chuyện được vui vẻ . Bà thật sự không mong những sự thay đổi, sự thay đổi nào cũng phải trả giá cả.

Chương 23

- Quảng hành lý xuống giường, Như Thủy nằm duỗi dưới nền gạch bông mát lạnh, cô kêu lên:

- Mày đói không Trà ?

Thanh Trà nhún vai:

- Hơi lảng nhách . Suốt chặng đường chẳng dám ăn gì vào bụng, đói muốn chết đây nè - Như Thủy cũng bảo:

- Em ăn đến hai ổ bánh mì to to chẳng, thêm chai nước suối, mà vẫn thấy bụng nhẹ hều

- Như Thủy bĩu môi:

- Đói cũng phải đợi tới giờ ăn chứ . Tội mình lên bắt tử thể này, thím Đoan đâu kịp làm đồ ăn - Thanh Trà lười biếng:

- Vậy thì ngủ tiếp Như Thủy nhéo tai Trà:

- Con khỉ, ngủ suốt dọc đường chưa đã mắt hay sao ? Đậy đi tắm rửa, rồi lên đòi hái hoa hồng với tao chứ . Vườn hồng đưa hương vào tận phòng đây nè - Thím Đoan thò đầu vào phòng:

- Các cô và cậu đi tắm cho khỏe rồi xuống phòng ăn . Nước nóng tôi đã pha sẵn trong bồn

- Nhu Thạch mừng rỡ:

- Có cơm ngay hả thím . Vậy thì tốt rồi

- Thím Đoan hiền lành:

Ông chủ điện trước giờ khởi hành của các cô cậu nên tôi đã kịp vài món ăn, hy vọng không làm cô cậu chán Đà Lạt

Như Thủy cười vang:

- Lâu rồi, cháu không được thưởng thức tài làm bếp cu/a thím . Lần này tội cháu vừa đi chơi, vừa học kinh nghiệm nấu ăn của thím đấy . Thím nhớ phải truyền hết món ruột, không được giấu cháu đó - Thím Đoan cười:

- Cô Thuý càng lớn càng xinh đẹp, vui nữa, cô định học nữ công định làm hành trang về nhà chồng à ?

- Thanh Trà cười ngất:

- Thím ơi, nó yêu nhằm phải 1 tên con trai, có bà mẹ khó tính kinh khủng . Xấu đẹp gì cũng được . Nhưng bắt buộc Như Thủy phải biết nấu nướng giỏi . Chả là nhà bà ấy bán hàng ăn cao cấp đó thím - Ngỡ Thanh Trà nói thật, thím Đoan mừng rỡ:

- Ôi chao, thật vậy tôi mừng cho cô Thuý - Như Thủy túm lấy Thanh Trà nhéo túi bụi:

- Con khỉ, chỉ giỏi nói bậy . Thím mà nghe nó, có ngày thím dọn đồ ra đường ở . Tôi còn nhờ thể này, ai thêm lấy chứ . Hoặc giả có ai đi nữa, tôi cũng không chịu đâu . Tôi thích học hơn . Thím xuống dưới dọn bàn ăn đi, Nhu Thạch háu đói lắm . Nó xuống tới giờ đó - Thím Đoan bần thần:

- Cô Thuý, đừng để bụng những gì tôi vừa nói nha, Tôi cũng...

- Như Thủy bắt. cười:

- không sao đâu thím . Lỗi do con bạn tôi lắm điều nói bậy . Thím đừng áy náy - Cảm ơn cô chu?

- Thím Đoan vừa khuấy, Như Thủy đã hát cảm:

- Con khỉ, càng lúc càng nhiều chuyện, chuyện bịa cũng giỏi - Thanh Trà cười ngất:

- Tao đùa thôi, gì mà hình sự với tao thế . Vui ghê, nếu thật. sự mà có bà mẹ chồng làm nghề dịch vụ ăn uống . Tao nhất định là khách hàng mỗi ngày - Như Thủy bĩu môi:

- Tao không ham loại khách hàng như mày chút nào - Ôi xời. có đâu mà ham . Cơm nấu còn thua cả nhóc Thạch . Mày mà làm đầu bếp, có nước nhà hàng phá sản ngay từ buổi đầu Nhu Thạch réo inh ỏi:

- Hai bà sư tử, làm ơn nhanh tay dùm, tiểu đệ đói chết rồi - Như Thủy le lưỡi:

- Mau đi Trà, kéo không hết những món ngon đó - Hai cô bé phóng nhanh vào nhà tắm .
vẫn cười đùa nô rần rần cả phòng . Như Thạch chắc lưỡi:

- Có bồ bịch cả rồi . Còn như con nít ranh, mê. thật - Như Thủy đập vào vai Thạch:

- Đọc kinh trước khi ăn hả nhóc ? Hay nhớ nhỏ Hằng ?

- Như Thạch xua tay:

- Thưa chị Hai, nhớ bồ thì ai lại không nhớ khi đang ở trên đất của tình yêu này . Nhưng
điều đáng lưu tâm, là em không thể chờ đợi được nữa - Như Thủy kéo ghế:

- Đây là ăn dọc đường rồi đó . Con trai gì đi đâu cũng lo ăn uống . không sợ con gái nó
hết dám gần ha?

- Như Thạch tỉnh bơ:

- Một em chiều đã khật khừ, em hổng dám đa mang đâu chị Hai - Thanh Trà ồn ào:

- Thím Đoan nấu ăn hết xẩy . Thế này chỉ cần ở đây một tháng, tụi mình thành thùng phi
lăn hết - Như Thủy chọt chọt:

- Thím ấy làm việc cho bao tao để đã hai chục năm . Từ lúc tao còn rong ruổi trong thế g
iới đó đây . Món ăn do thím làm, chẳng bao giờ tụi tao chê ca?

- Sao không để thím ở Sai Gon, phải đỡ cực cho chị em mà không ?

- Mấy năm nay, thím Đoan mắc chứng bệnh phong tê thấp, ba tao muốn thím ấy được
nghỉ ngơi nên để thím ấy về trên này trông coi căn nhà, chăm sóc vườn hồng - Ôi trời,
bệnh khớp mà ở xứ lạnh còn đau dữ . Ba mà nghĩ sao ấy chứ - Tao không rảnh lắm .
Nhưng thím Đoan có vẻ hợp khí hậu trên này . Đằng nào tụi tao cũng tự lo hco mình
được rồi . Ở đây cũng cần người chăm nom nhà cửa, ngoài thím Đoan ra, ba tao không
tin ai ca?

Như Thạch chắc lưỡi:

- Thanh Hằng đúng là ngốc, khi từ chối lời mời của em - Như Thủy lườm em trai:

Nói năng phải giữ lời . Con gái có phép tắc lễ nghĩa, chưa có sự ràng buộc, không thể
tự do được . Nhất là đi qua đêm ở lại nhà bạn trai . Hằng nghĩ thế là đúng - Thạch cãi:

- Đâu phải chỉ mình em . Còn hai chị chứ bỏ.

- Mười chị cũng không thể giữ nổi trái tim của em . Chị chả dại, đứng ra đảm bảo cho
THanh Hằng, dù chị cũng rất muốn con bé đi cho vui - Hôm qua ông Huy ghé nhà tao,
dáng điệu bơ phờ như 1 gã bụi đời . Huy nói tuần tới cả gia đình hấn lên Đà Lạt nghỉ,
thậm bà con hấn đang bệnh nặng thì phải . Nhỏ Hằng biết đâu sẽ là thành viên của gia
đình Huy - Như Thạch chậm rãi:

Ông Huy không ngờ thất tình chị Hai dữ thế . Bây giờ `nhìn ông ấy chán lắm . Người lúc
nào cũng nồng mùi rượu . Cẩm Tú bắt đầu chán thì phải . Em bắt gặp bà ấy vài lần hát
Karaoke chung một. băng toàn bọn quậy ở bên Tân Bình - Như Thủy nhíu mày:

- Huy với bản lĩnh lắm kia mà . Sao chuyện tình cảm có thể chi phối tích cách hấn tới
mức ấy . Thật. ra, tao chưa hề có tái độ gì để Huy hy vọng, nhất là từ hôm bác Uyên
giới thiệu Cẩm Tú với bọn mình . Vô tư mà nói, con bé ấy cũng xinh xắn . Con nhà giàu
nhiều đứa thường chơi ngông, sự ngông nghênh quá đà, dễ dẫn đến những đa đốn ân
hận - Thanh Trà nhún vai:

- Tao cũng không thể tin, mà lại gặp nhiều đối thủ như vậy . Hình như Huy có bà chị họ
cũng chịu chơi lắm - Như Thủy buông thõng:

- Thì diễm My chứ ai Thanh Trà trở mặt:

- Nhỏ mà ta gặp và thu băng hôm ở quán cùng ông Cường hả ?

- Ủ ! Bây giờ bà ấy chính thức quan hệ với ông Cường hơn cả mức bình thường, chắc họ sẽ lấy nhau - Thanh Trà chót chết:

- Ông Cường nhiều tham vọng . Trời mà biết trogn đầu óc quá nhiều "đạo luật" của ông Cường, đang tồn tại những suy tính gì . Tao thì không tin Cường chịu dừng ở Diễm My . Nếu làm một con tính cộng trừ đơn giản . Mà vẫn có nhiều khả năng giúp ông ấy đổi đời hơn - Trời đất ơi, không ngờ mày giỏi suy đoán vậy . Đừng học đại học. tốn tiền . Mở một am nhỏ, lập đàn coi bói, nhanh giàu hơn đó Trà - Tiếc nỗi, tao sẽ phải bay qua Úc, đất nước họ văn minh, ai tin bói toán mà lam` - Như Thạch đứng đĩnh:

- Em cũng nghĩ như chị Trà . Ông Cường lắm mưu nhiều kế . Chị còn khốn khổ với ông ấy - Như Thủy chắc nịch:

- Ba đã hứa sẽ ủng hộ tao đến cùng, nếu bà nội cố tình ép - Ngoài Cường ra, mày cũng khổ vì ông Tuấn nữa - Tuấn yêu tao chân thật, chỉ chờ tao một. câu trả lời, anh ấy sẽ đến thừa chuyện cùng ba tao . Gì mà khô?

- Tao không nói Tuấn, Ý tao muốn nhắc mày phải cẩn thận bà Vân Phượng . Chị ta từng trái hơn tụi mình . Nhất là mẹ rất tin ở chị ấy - Tao không muốn nghĩ gì lúc này nữa . Chuyện gì đến khắc đến - Như thạch cười hết cỡ:

- Vậy thì mau rời chốn này, ra vườn hồng đi chị Hai - Đứng trước những bụi hồng đủ ba màu hoa trắng, đỏ, vàng, Như Thạch ngẩn ngơ:

- Em không ngờ, chúng ta có vườn hoa tuyệt vời thế này . Thanh Hằng thích hoa hồng lắm - Thanh Trà cười cười:

- Nhóc ơi, đừng lãng mạn quá , khi nào về cứ cắt đủ một. trăm đóa hồng về tặng nàng la đủ . Nội khu vườn này đủ nuôi sống một. gia đình khoảng bốn người ăn - Thủy le lưỡi:

- Tao sợ đầu óc mày . Việc gì mày cũng tính ra tiền được - Mày nói hơi bị quá lời đấy . Tao chỉ nhìn thực tế giá cả loại hoa hồng mà ước đoán . Thím Đoan mày đúng là một. nhà chăm sóc cây tuyệt vời, y như các món ăn thím ấy làm cũng đủ đầy hương vị vậy - Như Thạch bỗng nói:

- Chị Hai, em xuống khu vườn thông phía trước mặt được không ?

- Chi vậy ?

Con trai phải tìm đến những nơi mạnh mẽ, phóng khoáng . Người hoa như hai chị, em thành pê đề thì nguy - Quý sứ . Thích thì cứ việc, nói năng lung tung . Nhớ đừng đi sâu vào rừng nha Thạch . Trời sắp tối rồi - Như Thạch bật cười:

- Chị coi em giống con nít quá vậy . Trời tối cũng kệ chứ . Nơi này làm gì có rắn, rết mà sợ.

- Dứt lời Như Thạch chạy nhanh xuống phía rừng thông - Thanh Trà cười cười:

- Đúng ra, tụi mình là công tác tư tưởng để nhỏ Hằng đi mới phải . Lên thành phố tình yêu, mà cả ba chị em đều sô lô hết - Như Thủy tỉnh bơ:

- Một. tháng đủ cho mày tìm một anh chàng lãng tử xứ sương mù Tao ngán chắc . Quý và tao vẫn có tự do riêng của mình . biết đâu, tao gặp được một. gã tệ hơn Quý, tao vẫn say cũng không biết chừng - Vậy mày thử xem . Ngày mai đi một vòng Đà Lạt, nhất định khi về mày khogn còn đơn độc - Thanh Trà lơ lửng:

- Lo giữ trái tim của mày ấy . Nếu không ông Tuấn dám bỏ Sai Gòn lên bám trụ Ở đây quá - Nhún vai, Như Thủy cười lặgn lể . Nghiêng người xuống bụi hồng bạch, cô mơ màng nghĩ đến những điều ước thầm kín của con tim cô.

Chương 24

- Bà Tâm An ngỡ ngàng:

- Ủa ! Anh Tài ? Con gió nào đưa anh ghé tậ xá của tôi vậy ?

- Ông Tài vui vẻ:

- Hôm nay rảnh rồi, tôi chợt nhớ bạn bè nhớ những kỷ niệm một thời gian khổ . Nhớ ra rằng đã quá lâu, tôi không ghé thăm các bạn . Đạo này bà khỏe không ?

- Bà Tâm An cười cười:

- Mời ông vô nhà . Tôi sẽ pha cho ông ly trà bắc thật đậm . Tôi vẫn nhớ hồi ở chiến khu, ông và anh Hùng vẫn thích loại trà này - Ông Tài hóm hỉnh:

- Bây giờ tôi không uống đắng được nữa, phải có c hút đường - Tưởng cao thâm ngủ cốt gì, chứ đường phèn đường cat tôi đều có đủ?

- Bà Tâm An đi nhanh xuống bếp, vài phút sau bà đã quay ra, với ly trà trên chiếc khay bằng bạc - Ông Tài trầm trở:

- Bà có gian phòng khách đẹp thật, quả không hổ danh người đẹp đô thành có bàn tay vàng - Bà Tâm An vui vẻ kể:

- Bàn tay gây lên nỗi kinh hoàng cho giặc thì có . Ngày ấy tôi treo giá mấy triệu đồng cho ai bắt ai bắt hoặc giết được tôi cơ đấy - Cuối cùng chỉ ông Hùng là bắt giữ được chỉ.

Nhấp một ngụm trà, ông Tài khen ngay:

- Lâu lắm rồi, tôi mới được uống ly trà thơm thế này - Như sực nhớ, ông Tài khẽ hỏi:

- Cháu Tuấn đâu, sao tôi không thấy ?

Bà Tâm An lắc đầu:

- Nó đi suốt ông ạ, hồi nó còn nhỏ mình còn được quán quýt bên con . Bây giờ nó lớn, mình đâm ra nhàn hết mọi việc - Năm nay nó bao nhiêu tuổi rồi bà ?

- Cũng hai bảy tuổi . Cái tuổi mà ngày xưa chúng ta thành gia thất, ai mau mắn cũng được vài đứa nhóc . Vậy mà bây giờ tụi nó chẳng cần suy nghĩ - Chị đã tìm cho nó đám nào chưa ? Đàn ông sự nghiệp vững vàng như Thái Tuấn, nên co một cô vợ nữa mới được chị a.

- Bà Tâm An rầu rĩ:

- Tôi không giấu gì ông, tôi có người bạn cùng quê, bây giờ ông Nguyễn là tổng giám đốc ngân hàng miền nam . Ông ấy có một đứa con gái duy nhất, con bé dễ thương, có học thức đẳng hoàng, tôi muốn chọn con bé cho Thái Tuấn . Nhưng nó không chịu . Tôi bực muốn bệnh đấy ông - Ông Tài quan tâm:

- Nó có bạn gái rồi ? Hay có lý do nào khác ?

- Ôi trời ! Ngày trước con bé thường ở luôn nhà tôi, nhờ Thái Tuấn kèm cho học . Hai đứa cũng quán quýt nhau vì thế con bé không quen thêm ai cả . Bây giờ tôi nói ý định

muốn cưới con bé cho nó, nó một hai không chịu, lý do chỉ là: Con và Vân Phượng không hợp tính, con không yêu cô ấy. Tôi thật hết cách - Ông Tài dọ dẫm:

- Vậy bà tính sao ?

Bà Tâm An lắc đầu:

- Tôi đưa cả ra câu dọa, ngoài con bé ấy nhất định tôi không chấp nhận ai vô nhà này. Nhưng nó cũng tính bơ - Tôi nghĩ, chưa chừng cháu Tuấn đã có người yêu ?

- Hà ? Có người yêu ư ? Sao nó không đưa về để tôi coi mặt. Bạn gái nó không đếm hết đầu ông ạ. Nên tôi chẳng yên lòng chút nào, nếu tôi không được tự mình lo cho nó - Thôi mà chị. Thời của tụi mình cổ lỗ sĩ hết rồi. Bọn trẻ bây giờ làm giỏi, chơi cũng giỏi. Tôi nghĩ cháu Tuấn ắt đã có bạn gái. Đành ông tui tôi, tôi đã đi qua đoạn trường ấy, tôi biết không dừng chân thì thôi. Khi đã muốn lập gia đình, nhất thiết cô gái mình chọn phải đàng hoàng tử tế. Thì Vân Phượng nó cũng xinh xắn, giỏi giang mà ông - Ông Tài nhìn bà Tâm An:

- Tôi hỏi thiệt. bà nhen: Nếu thằng Tuấn yêu một cô gái nghèo hơn cô gái bà chọn cho nó. Liệu bà có chịu không ?

- Bà Tâm An chậm rãi:

- Không phải tôi ham gia đình con bé kia giàu đâu. Cũng vì tình nghĩa cả thôi. Ngày trước tui mình cũng nghèo như tổ đĩa chó gì. Ăn thua là tính nết con người đó anh - Ông Tài hóm hỉnh:

- Tôi quên mất chị có một ông quý tử, nếu nhớ, tôi dám uống rượu hẹn trước chị trông dùm con bé nhà tôi Bà Tâm An vui vẻ:

- Anh nói tôi mới nhớ, hôm rồi mẹ con tôi đi chùa dưới Đại Tàng Lâm, tôi gặp con gái anh. Chẳng rõ từ bao giờ tui nó quen nhau anh ạ. Con gái anh xinh thiệt, nhìn hiền hậu, dễ thương lắm. Nét mặt con bé say có hậu nhiều - Ông Tài thủng thẳng:

- Má tôi, bà nhắm nhe cho cháu gái một đám tận Hà Nội. Thằng nhỏ cũng con nhà có ăn có học, làm luật sư, cha chết lâu rồi, ở với mẹ. Bà mẹ không lấy chồng nuôi con ăn học thành tài. Má tôi mến tính thằng nhỏ, muốn nhận làm rể. Rồi cuộc con gái tôi nó phản đối dữ quá chị ạ. Tuổi trẻ bây giờ không dễ dàng như thời chúng ta đâu - Bà Tâm An chột. nói:

- Tôi biết có sự này, hồi trước hỏi con gái anh cho rồi. Cũng lạ, hai đứa có vẻ quý mến nhau lắm - Ông Tài lơ đãng:

- Ôi Thôi ! Tôi nghe con bé kể rằng nó có người bạn bị ép lấy vợ, hết như nó vậy, bà mẹ bạn nó tuyên bố: Nếu con trai bà không chịu cưới cô gái bà mẹ chọn, thì đừng hòng bà chịu cưới đứa nào khác. Chả lẽ là chị ?

- Bà Tâm An nhột. nhặt:

- Khi tức thì nói cho nư giận. Chớ nghĩ lại thấy con lại thương. Suốt ngày lo làm ăn, về nhà còn bị ràng buộc, nó ức lòng, nó cãi mình là đúng. Chắc rồi tôi cũng đành mặc nó, ưng ai tôi gả. Sướng khổ tui nó chịu, khỏi cầu xé đến mình anh ạ. Chỉ ngặt, tôi lỡ hứa với người ta, bây giờ bỏ cũng tội con bé. Phải chi nó hư hỏng, thì dễ ăn nói...

- Ông Tấn Tài cười cười:

- Thôi, chị cứ kệ bọn trẻ. Việc lớn nhất như làm ăn buôn bán, nó còn chỉ đạo được mấy trăm người. Nhất định thái Tuấn sẽ tìm được cô gái của riêng nó - Ông chột hỏi:

- Lâu nay bà có tin gì của chú Út của thằng Tuấn không ?

Bà Tâm An cắn môi:

- Ông chưa biết, chị em tôi đã gặp lại nhau à ? Bây giờ chú Bảy cũng ở ngoài Hà Nội làm việc ở bộ công nghiệp nặng . Hôm rồi chú nó mới vô thăm tôi đây - Ông Tài buồn bã:

- Chắc người vô tình nhất trong đám bạn duy nhất chỉ có tôi . Cũng vì mãi mê làm ăn, tôi quên hết mọi người . Tôi đánh mất vợ mình cũng vì tôi vô tình không trách nhiệm là vậy - Bà Tâm An động viên ông mà như nói với chính mình:

- Con người ai cũng có phần số cả đó anh Tư . Nếu không thế, làm sao ông Hùng nhà tôi được người ta cứu sống, nên vợ nên chồng hàng mấy chục năm nay ông giấu tôi mới tẻ chứ . Khiến tôi trở thành người đàn bà ích kỷ nhất . Tôi đang day dứt lắm anh ạ . Chuyện anh chị, đành rằng anh có lỗi không quan tâm đến tình cảm của vợ con . Nhưng điều ấy đâu phải không sửa được . Tại chị Tư sống chưa chọn đạo với anh đó thôi . Chuyện đã lỡ cả rồi, người lớn làm người lớn chịu, để bọn trẻ đau sót trách oán mình thì tội lỗi lắm anh ạ.

- Ông Tài cau mày:

- Chị vừa nói, anh Hùng có vợ nữa ư ?

Bà Tâm An gật đầu, giọng bà xa vắng:

- Tôi nghĩ cô ấy các anh cũng biết cả . Ai dè tôi làm cách mạng mà chính tôi còn khờ . Phần việc ai nấy biết . Nên việc của anh Hùng tổ chức không biết cũng phải . Hơn nữa, giải phóng rồi, sai khi anh thành lập công ty ra vào Hà Nội Sài Gòn, anh mới gặp lại cô ấy - Tôi thật sự không biết chút gì chuyện này . Vậy anh có thêm được mấy cháu hả chị.

- Thì hồi nãy tôi nói cho anh nghe đó . Cô ấy có bầu, được tổ chức đưa lên chiến khu, sau đó ra bắc sanh thằng nhỏ . Nghe chú Bảy kể, thằng nhỏ giống anh Hùng nhiều anh ạ.

- vậy, chị có định cho anh em chúng hội ngộ không ?

- Có chứ anh . Năm bảy đứa gì mà khó khăn . Đàng này có được hai đứa nó, thằng nhỏ sau lại chịu thua thiệt. nhiều . Nhưng tôi chưa tìm được cơ hội nói cho Thái Tuấn biết . Tôi sợ nó bị xốc anh ạ.

- Ông Tài gật gù:

- Chị không cần cả nghĩ nhiều . Thái Tuấn là đứa hiểu biết, nó sẽ không hẹp hòi đâu chị à . Điều gì mình còn làm được cho bọn trẻ thì ráng mà làm, kẻo khi ra đi, không biết nói sao với người đã khuất - Suốt buổi hai người bạn một thời thân thiết đã đàm đạo, để hiểu nhau hơn . Khi ông Tài từ giả bà Tâm An ra về, thì Thái Tuấn chạy xe vào nhà nét mặt anh thật phần uất và căng thẳng . Thái Tuấn khựng người khi nhận ra ông Tài:

- Cháu chào bác ! Hôm nay có chuyện gì vui mà bác đến thăm mẹ cháu vậy ?

- Ông Tài Tai nheo mắt:

- Chuyện của những người già cháu ạ . Cháu đi đâu về mà có vẻ gấp gáp quá vậy ?

- Thái Tuấn giả lả:

- Có gì đâu bá . Tai cháu vừa đi xa về . Bác ở lại ăn với mẹ cháu bữa cơm cho vui - Cho bác cáo lỗi, để dịp khác. Sẵn đây, bác ở đây luôn cho rồi . Bác về nhà lại lụi cụi nấu cơm cũng vậy - Bà Tâm An ngạc nhiên:

- Sao lại một mình, chả lẽ hai đứa nhỏ đã theo mẹ nó ?

Ông Tài lắc đầu:

- Hai đứa đi Đà Lạt nghỉ . Lâu rồi tụi nhỏ không đi chơi, Đà Lạt tôi có căn nhà nhỏ, có vườn hoa hồng rất giá trị . Như Thủy muốn về trên ấy chăm sóc vườn một thời gian - Bà Tâm An thờ phào:

- Ra vậy . Nghe Thái Tuấn nói tôi hết cả hồn, ngỡ tụi nhỏ buồn anh chứ - Thái Tuấn kêu lên:

- Mẹ không biết đấy ., Bác Tài là người cha rất hiểu tâm lý con cái - Cho bác xin đi Tuấn . Nếu giỏi như thế, bác đã không cô đơn như cháu thấy . Thôi để bác về, khi nào rảnh cháu ghé bác chơi nha - Thái Tuấn vui vẻ:

- Bác đồng ý, cháu xin được đóng đô ở nhà bác luôn đấy - Bà Tâm An nạt đùa:

- Cái thằng, chỉ nói lảng nhảng - Con nói thiệt . Con gái bác Tài mà chịu con, mẹ không lấy chửi chà đuổi cô bé chứ - Bà Tâm An lúng túng:

- Ôi ! Cái thằng, sao không đi hỏi xem con bé nó chịu ưng cậu không hả ?

- Ông Tài nháy mắt với Thái Tuấn:

- Thái Tuấn à . Mẹ cháu đã mở cho cháu một cánh cửa rồi . Cứ thử xem sao ? Như Thủy nhà bác cũng cứng đầu cứng cổ lắm . Tay luật sư Hà Nội đẹp trai thế, nó còn hám háy đó . Cháu cần thận trọng nha . Xin phép chị Tam, tôi về - Ông Tài vừa ra khỏi nhà, nét mặt Thái Tuấn đã trở lại nét cau có, bực bội . Bà Tâm An bắt nhẩn:

- Chuyện gì nữa đây hả ? Đi suốt ngày khi về nhà con đều muốn kiểm chuyện với mẹ là sao ?

- Thái Tuấn nhếch môi:

- Con đang suy nghĩ, nên hay không nên nói cho mẹ biết chuyện này - Bà Tâm An lo lắng:

- Tuấn à, con biết sức khỏe của mẹ, làm ơn có gì thì nói mau ra, lấp lửng thế này mẹ khó thở lắm - Thái Tuấn bình thần:

Dù không tin, mẹ cũng đừng la hét . Bởi chính con tận mắt thấy, con còn không muốn tin . Hồi trưa này, tụi bạn con sau khi nhậu ở công ty, vì chúng con vừa ký thành công một hợp đồng với Nhật Bản . Nên cả bọn kéo nhau đến nhà hàng Karaoke máy lạnh Diễm Diễm . Tại nơi này, con đã thấy Vân Phượng vừa hát vừa làm tình với 1 gã đàn ông . Hắn tên là Vũ Sơn, một tên chuyên cò mồi dẫn dắt gái cho khách . Con biết được là nhờ có người kể . Họ còn nói nhà hàng ấy Vân Phượng có riêng một phòng thuê bao dài hạn - Bà Tâm An tái mặt:

- Con... con không nhìn lầm chứ ?

- Thái Tuấn lạnh lùng:

- Không thể mẹ ạ . Biết nói mẹ sẽ không tin con đã phải ra ngoài mua một chiếc máy ảnh, nhờ đó con ghi lại tất cả hình ảnh của họ . Mẹ muốn xem không ?

- Bà Tâm An ngập ngừng:

- Mẹ .. thôi, mẹ không muốn xem những tấm hình xấu xa ấy . Coi như mẹ đã nhìn lầm người mất rồi - Ôm đầu, bà Tâm An ứa nước mắt . Tận đáy lòng mình, bà vẫn không muốn một kết cục như thế xảy ra . Dù sao Vân Phượng cũng có một dĩ vãng thật tốt . Bà yêu thương con bé bằng dĩ vãng ấy - Tuấn ơi ! Có khi nào, Vân Phượng vì giận con,

nen nó buông thả đời nó không con ? Mẹ thật chẳng an tâm, khi con bé gặp cảnh đau đớn ấy - Thái Tuấn kêu lên:

- Mẹ ! Con nghĩ giữa cô ấy và Vũ Sơn họ đã quan hệ với nhau từ rất lâu rồi, bởi người ta nói cho con biết, nhà hàng ấy giống ngôi nhà thứ hai của Vân Phụng - cười khẩy, Thái Tuấn hạ giọng:

- Con chỉ muốn nói để mẹ biết, Và từ nay đừng ép buộc con những điều con không thích . Con thú thật với mẹ, nếu con chỉ đùa cợt Vân Phụng, thì cô ấy đã tan nát với con lâu rồi . Con đang tự trách mình đã giữ gìn cho cô ấy, để rồi cô đem vất đời mình xuống bùn nhơ, là đúng hay sai hả mẹ

- Bà Tâm An lắc đầu:

- Mẹ sai rồi ! Mẹ thật sự đã không còn tỉnh táo để nhận được điều đúng sai ở cuộc sống này . Mẹ xin lỗi đã o ép con mấy năm nay . Tuấn, con không buồn mẹ chứ ?

- Thái Tuấn ôm vai mẹ:

- Con đâu dám trách hờn mẹ . Con không nghe lời mẹ, để mẹ buồn con đã là đứa con có lỗi . Nhưng con phải cãi lời mẹ, vì con không muốn một kết cục cay đắng . Mẹ về phòng nghỉ cho khỏe, đừng nghĩ gì cả . Nỗi buồn đau nào cũng sẽ được thời gian rửa xóa dùm mẹ ạ . Mai một con nhất định dẫn về cho mẹ một cô dâu hết mực. đoan trang, hiền thực, mẹ chịu không ?

- Bà Tâm An lặng lẽ gạt đầu, máu chảy ruột mềm, có lý đâu bà lại muốn con trai bà mãi lận đận lao đao - Bà muốn nhân dịp này nói cho Thái Tuấn nghe chuyện về đứa em cùng cha khác mẹ của nó . Nhưng rồi bà lại im lặng, bà muốn sóng gió được bình yên trở lại.

Chương 25

- Thanh Trà nheo mắt:

- Như Thủy, điện thoại của ông Tuấn?

Đang nằm nghe nhạc, nghe Thanh Trà gọi, Như Thủy bật dậy:

- Mà không xạo chứ ?

Giờ máy, Thanh Trà hét nhỏ:

- Chuyện tình yêu của mày, tao chưa điên đến nỗi chọc cho lão Tuấn giận - Như Thủy bật cười:

- Kinh dị ! Người ta vừa trẻ, vừa hào hoa phong độ, mày toàn dùng từ nặng từ kỳ lô gọi Tuấn . Anh ta dám tổn thọ quá - Bém mép, còn làm bộ lơ mơ . Ý quên, tao đúng là vô duyên . Xin lỗi nha Thủy, tao không có ý làm gì đâu, nghe lên lời tâm sự nỉ non của mày đâu

- Như Thủy tỉnh bơ, cô cầm ống nghe, giọng thật nhẹ:

- Alo ! Thủy đây

Thái Tuấn kêu cuống quýt:

- Như Thủy ! Anh nhớ em quá à

Thủy cong môi:

- Em cũng vậy thôi - Yêu nhau mấy núi cũng trèo, trăm song cũng lội, vạn đèo em cũng qua . Anh nhớ em, em tất nhớ anh

- Thủy gầm gừ:

- Khỉ ẹ ! Coi chừng tao -

Thái Tuấn ngạc nhiên:

- Em sao vậy Thủy ? Thanh Trà phá em phải không ?

Như Thủy gật đầu:

- Nó luôn là con tiểu nha đầu gây rối - Thanh Trà dí mạnh ngón tay vào trán Thủy, cô hăm he:

- Nói xấu bạn bè, mày đáng bị tội

Giọng Thái Tuấn ngọt ngào:

- Anh định tối nay lên trên đó với em Thủy ẹ

- Như Thủy bối rối:

- Có cần phải thế không anh ? Anh còn rất nhiều công việc, đường đèo lại nguy hiểm

- Thái Tuấn cười:

- Anh đang muốn được ôm em trong vòng tay đầy Thủy . Đà Lạt quả là lạnh

- Như Thủy nghi ngờ:

- Anh Tuấn, chả lẽ anh đang ở Đà Lạt .Em quả là thông minh cô bé ẹ, anh lên vì công việc, nhân thể thăm em luôn . Nhưng anh còn kẹt vài việc . Tối anh tới nha

- Như Thủy gật đầu:

- Em sẽ chờ anh cùng ăn tối . Một quán ăn bên bờ Hồ Xuân Hương nha em - không đâu . Em còn bạn và nhóc Thạch, chúng ta sẽ dùng cơm tại nhà em, do chính tay em nấu . Sau bữa cơm, để anh quyền quyết định

- Thái Tuấn tiếc rẻ:

- Em đang làm gì hả Thủy ?

Đang coi ti vi và nhớ anh, được không ?

- Như Thủy cúp máy, vì giọng ề ề của Thanh Trà vang sát bên tai:

- Em nhớ anh, yêu anh lắm Tuấn... Ồi !

- Như Thủy ré lên, nhào tới định nhéo Thanh Trà, nhanh chân Thanh Trà chạy vụt ra ngoài cửa - Suốt buổi chiều Như Thủy cặm cụi ngồi nấu các món ăn . Cô không cho thím Đoan động tay vào

- Thanh Trà nói móc:

- Thím ơi lâu lâu cũng phải để người ta lấy điểm với chàng chứ - Nói xong câu ấy, Thanh Trà lại lẩn nhanh ra vườn hồng - Cô thầm công nhận thím Đoan thật mát tay, mới có ba ngày, cô đã chứng kiến mỗi sáng thím cắt hoa bán được vài trăm ngàn, bụi hồng nào cũng ngào ngạt hương thơm . Và nhất là nó thật nhiều nụ, to nhỏ đủ loại . Đây chính là nghệ thuật của người làm vườn, biết hoa nở theo ý mình mỗi ngày - Đang mãi

mê ngắm cụm hồng vàng rực. rõ, kiều sa . Những đoá hồng này, Sài Gòn phải hàng trăm ngàn đồng một chut bong . Đắt và quý - Thanh Trà chợt nghe ai đó gọi tên cô . Ngơ ngác nhìn quanh, cô kinh ngạc khi nhận ra bác sĩ Nhân đang đứng ngoài hàng rào:

- Bác sĩ... Anh Nhân phải không ?

Nhân cười cười:

- Cô bé, ngạc nhiên lắm phải không ?

Thanh Trà cong môi:

- Tại anh làm em giật mình . Với lại, sao anh cũng có mặt ở đây nhỉ

Nhân cười cười:

- Anh theo đoàn bác sĩ từ thiện thành phố lên cao nguyên khám bệnh cho đồng bào dân tộc . Hôm nay xong việc, anh về Đà Lạt đi lang thang, không ngờ lại gặp em . Thanh Trà lên Đà Lạt chơi hay có việc - Thanh Trà nheo mắt:

- Anh đoán thử xem Nhân cười cười:

- Em có căn nhà thơ mộng thật, thêm vườn hồng tuyệt vời này nữa, chắc chắn em đi nghỉ hè rồi, đúng không ?

- Thanh Trà từ tốn:

- Nhà của nhỏ Thủy, em chỉ đi ké thôi - Nhân ngạc nhiên:

- Như Thủy cũng lên đây à ? Vui nhỉ, các cô đi sao không rủ Thái Tuấn luôn - Trà nhíp nhíp hai lên vành hồng:

- Tối nay, đại tiểu thư nhà này sẽ đoán hoàng tử đấy . Anh muốn làm khách mời không thiệp chứ - Nhân lấp lửng:

- Nhìn thiên hạ họ yêu nhau, mình tủi thân lắm . Nếu Thủy đồng ý cho anh nhập cuộc với vai trò là bạn của em, anh sẵn lòng - Chỉ sợ anh bị người ta nhéo ngất thôi . Em thì vô tư - Nhân nhìn Trà thật tình tứ:

- Em đi dạo với anh một. chút được không Trà ?

- Thanh Trà cắn môi:

Sắp đến giờ cơm rồi . Em không muốn Như Thủy lo lắng Chỉ đi dạo xung quanh ngọn đồi này thôi, em đừng từ chối anh, bé Trà - Trà tỉnh bơ:

- Bé nổi gì nữa, người ta đã có chồng hứa hôn, anh không thấy chiếc nhẫn em đang đeo sao ?

- Nhân chậm rãi:

- Anh biết . Và anh tự trách mình đánh mất cơ hội có được em . Gì thì gì, chúng ta cũng đừng thêm một lần đánh mất tình bạn nữa nha Trà . Vì lẽ đó, anh luôn nghĩ em vẫn là cô bé của anh như buổi đầu mới gặp - Thanh Trà thoáng ngỡ ngàng:

Anh nói lắm nhằm gì vậy anh Nhân ? Có lý nào em cũng ngốc nghếch đuổi theo một. chiếc bóng hào nhoáng, đến khi biết mình không có khả năng bắt kịp chiếc bóng ấy, em đã đành quay gót sang ngang, chọn giải pháp đính hôn vội vàng không cần thời gian và tình yêu - Nhân bất chợt cầm bàn tay Trà, tha thiết:

- Thanh Trà, anh muốn cuộc đời này, chúng ta được mãi mãi bên nhau, vui buồn cùng chia sẻ, em không từ chối anh chứ ?

- không rút tay về, Trà nhẹ nói:

- Em đâu còn cơ hội đó . Quý cũng là người đàn ông tốt, có trách nhiệm . Từ bên kia đại dương tìm trở lại quê hương, chỉ để lấy một. người vợ tử tế . Em đâu thể gây thêm nỗi đau cho anh ấy - Nhưng, em không yêu Quý - Rồi sẽ yêu thôi anh Anh không tin, khi hai người ở xa nhau nửa vòng trái đất - Thanh Trà buồn hui hắt:

- Anh Nhân à, con gái tụi em không phải ai cũng dễ thay lòng đổi dạ . Em chỉ giỏi chằm chờ người khác . thật ra em yếu đuối lắm . Em không dám vượt qua vòng tròn buộc gia đình . Bởi như thế, ba em sẽ hành hạ, dẫn dắt mẹ em trọn tháng ngày còn lại .em không muốn điều đó, anh hãy tìm người con gái khác . Địa. vị của anh sẽ giúp anh tìm được những gì anh khao khát - Nhân lắc đầu:

- Trái tim anh không thể quên Trà - Thanh Trà thật bối rối . Tại sao những ngày trước, cô không nhận được ra tình cảm Nhân dành cho cô chứ? Tại sao anh không nói ra sau những lần đi chơi với nhau ? Bây giờ, cô như tấm ván đã đóng than`h con Thủyền, chỉ chờ sóng nổi lên là ra khơi . Quý là con sóng chứ không thể là anh ?

- Nhắm mắt, cô hình dung sự giận dữ của cha, khi biết cô không chờ Quý . Chắc chắn ba sẽ bóp cô thành trăm mảnh . Dẫu rất thương cô, nhưng ông lại rất sĩ diện, thích mọi người phải chú ý đến mình bằng mọi cách - Thôi thì hãy để cho mọi thứ trôi qua đời cô như cha cô sắp xếp - Sao không trả lời anh ?

- Nhân kéo Trà ngồi xuống một. góc từng thật lớn . Anh nhìn cô thậtkhát khao, nồng cháy . Thanh Trà hết cả hồn khi nhìn vào ánh mắt anh . Cô vội lảng tránh, nhưng không còn kịp nữa - Bằng động tác dịu dàng, nhưng dứt khoát . Anh đã cúi xuống tìm môi cô . Thanh Trà cuống lên, thay vì đẩy anh ra, thì cô rít rít bám chặt lấy anh . Để rồi cô đã không thể dối lòng . Cô cũng cần được yêu thương san sẻ . Nụ hôn kéo dài, tưởng chừng không thể dứt giữa hai kẻ yêu nhau . Khi rời được anh ra, Thanh Trà không dám nhìn lên ánh mắt ngập tràn hạnh phúc của Nhân - Thở dài, cô lại chẳng biết những ngày kế tiếp của cô sẽ ra sao đây nữa - Nhìn đồng hồ cô chợt kêu lên:

- Em phải về thôi, kéo mọi người sẽ đi tìm khi không thấy em .Anh đưa em về

- Thanh Trà lưỡng lự:

- Tối nay, anh Tuấn lên Đà Lạt thăm nhỏ Thủy, anh muốn gặp ảnh không ?

Nhân lặng lẽ gật đầu . Anh chỉ muốn đùa cô chút thôi . Việc Tuấn lên đây hẳn đã phone cho anh biết, nhờ anh tìm hiểu về căn nhà nhỏ của Như Thủy - Anh lang thang đến căn nhà ấy là vì vậy - Bây giờ có Thanh Trà bên cạnh, anh dám yêu cô để được mãi mãi hạnh phúc . Dẫu biết không dễ dàng, anh vẫn muốn có được cô trong đời mình .

Bà Tâm An nhận được tin bà Bình trở nặng . căn bệnh di tích của những năm tháng nằm hầm sâu hoạt động bà luôn bị sốt cao - ông Bảy Hoàn đã tha thiết:

- Chị Hai, hãy nhân dịp này, chị ra Hà Nội một chuyến đi chị . Tôi sợ, lỡ chị Bình có mệnh hệ nào, chúng ta sẽ ân hận chị a.

- Thái Tuấn vừa ở Đà Lạt về . Bà đoán, con trai đi Đà Lạt, ngoài công việc, nó còn mục đích thăm con gái ông Tài - Nghĩ đến việc hôn nhân con trai bà lại rầu cả ruột - Bữa Thái Tuấn đi Đà Lạt, Vân Phượng đến đây tìm bà . Cô không đi một. mình mà có cả ông Nguyễn, cha cô đi cùng - Bà chẳng còn cách tránh né, đành phải nói sự thật để Vân Phượng tự lo liệu lấy cuộc sống của mình, dè đâu Vân Phượng đã dùng dùng:

- Cháu đến đây không phải đơn giản là van xin bác nữa . Cháu phải cho bác biết một. sự thật . Cháu đã có thai với anh Tuấn

- Bà Tâm An tái mặt:

- Hà ? Cháu nói sao ? Thằng Tuấn và cháu đã vượt qua giới hạn được cho phép ư ? không thể nào . Thằng Tuấn đâu phải đứa hoang đường, phóng túng

- Vân Phượng kêu lên:

- Bác nghĩ cháu tự bơi nhò lên mặt mình à ? Cháu và anh ấy có biết bao nhiêu kỷ niệm, bác cũng rất rõ kia mà

- Bác không tin ! Thái Tuấn nó không thể xúc phạm cháu . Nó đã từng nói như thế với bác . Dù cháu rất buông thả cùng nó . Nó cũng chỉ sống đời sống vợ chồng với người nó yêu thương . Nó không có tính cưỡng đoạt, không thể có -

Ông Nguyễn chột lên tiếng:

- Chị Tâm An ! Chị nghĩ sao đây khi tôi muối mặt đến nhà chị với sự thật bẽ bàng, do sự ngu ngốc của con gái tôi gây nên

- ông muốn tôi phải thế nào ?

Gần giọng ông Nguyễn quyền hành:

- Quan hệ giữa Thái Tuấn và Vân Phượng rất nhiều bè bạn của chúng ta đã biết . Chuyện đã đến mức này, chúng ta nên cho hai đứa làm đám cưới . Phận nhà gái lẽ ra tôi chẳng nên đường đột, như thế thật mất tư cách quá . Khổ nỗi, không còn cách cứu vãn tôi đành đến chị . Mọi chi phí tốn kém, tôi sẽ làm hết để con cái chúng ta hạnh phúc

- Bà Tâm An lắc đầu:

- Chắc không được đâu anh Nguyễn . Phải chờ tôi hỏi lại con trai tôi . Sự thật do nó làm, chúng tôi tự khắc có trách nhiệm . Tôi không thể áp đặt con cái vào chuyện đã rồi, mong anh bình tĩnh - Vân Phượng thút thít:

- Chả lẽ, bác không còn thương cháu, tin cháu nữa . Nếu vậy, mọi nín kéo sẽ tạo thành địa ngục cho cháu sau này . Cháu không muốn sống trong căn nhà chỉ đầy rẫy sự lạnh lùng khắc nghiệt . Thôi thì, lỗi cháu làm cháu tự gánh lấy . Ba ơi, chúng ta về đi ba, con sẽ phá bào thai này, và không bao giờ để buồn cho ba nữa

- Bà Tâm An hốt hoảng, dấu không còn quý mến Vân Phượng như trước, bà vẫn không thể ơ hờ khi nghe cô nói như thế - Nếu như bào thai ấy, là kết quả do Thái Tuấn để lại . Bà sẽ suốt đời ân hận vì đã ruồng rẫy cháu mình . Ông trời không tha thứ cho bà . Bà sợ luật quả báo ở đời lắm . Không, bà không thể để Vân Phượng làm chuyện thất đức ấy

- Phượng à ! Cháu không được làm thế . Tội lỗi lắm cháu biết không ? Tội suốt đời, vì cháu đã gây nên việc thất đức - Nhưng giữ nó ? sau này phải trả lời sao đây ? Cha nó là ai ?

- Bà đành lựa lời an ủi Vân Phượng, chứ không dám nói nặng nhẹ cô . Những tấm hình xấu xa của Vân Phượng, Thái Tuấn cất . Phải đợi anh về, làm rõ hư thật

- Ông Nguyễn thở dài, giọng vẫn lạnh:

- Tôi chỉ muốn giết chết nó cho rồi . Con cái làm xấu mặt, nhục nhã gia đình . May là con chị, tôi để chị thu xếp, chẳng nên để tai tiếng cho nhau

- Bà Tâm An rồi bời đầu óc, chuyện này chưa qua, chuyện kia đã tới . Đúng thật là họa vô đơn chí - Bà như ngồi trên đồng lửa . Đến khi nhìn thấy Thái Tuấn lái xe vào nhà, bà mới thở phào nhẹ nhõm - Thái Tuấn nhìn mẹ, lo lắng:

- Mẹ, chuyện gì xảy ra, đến nỗi mẹ bơ phờ hốc hác, phải điện cho con vậy ?

Bà Tâm An cười gượng:

- Đi chơi vui không con ?

Thái Tuấn từ tốn:

- Con đã kịp đi đến đâu . Công việc ngập cổ, buổi tối ghé thăm mấy đứa nhỏ con bác Tài, nghe điện mẹ gọi . Con tính về ngay trong đêm, nhưng Thủy không cho, cô ấy sợ nguy hiểm và biểu, nếu mẹ đau ốm phải do người nhà điện lên . Thật ra, mẹ đã gặp chuyện gì chứ ?

Bà Tâm An thở dài:

- Con lên thay đồ cho khỏe, rồi nhắn nha mẹ kể con nghe . Chuyện dài lắm . Thái Tuấn không lạ tính mẹ . Bà đã biểu thế, anh đành phải trở lên phòng . Tắm rửa xong, anh nghe người hoàn toàn khỏe khoắn - Mở tủ lạnh, anh lấy lon Redbull ướp lạnh ra uống một hơi dài gần hết lon nước . Nhảy từng bậc cầu thang trở xuống phòng khách, anh ngơ ngác khi không thấy mẹ ở trong phòng

- Bách Hợp, cô bé giúp việc nhà đang lau bụi trên từng ô kính, nói nhỏ:

- Bà chủ ở ngoài vườn kiếng đó cậu hai - Thái Tuấn hỏi bách Hợp:

- Hôm qua tới giờ em thấy bà đau ốm gì không - Bách Hợp lắc đầu:

- Bà chủ vẫn ăn uống bình thường thưa cậu - Lạ nhỉ ? nếu không đau ốm sao bỗng nhiên gọi ta về - Lắm bầm Thái Tuấn đi ra cửa:

- Cậu Hai à ? Bách Hợp dừng tay gọi:

- Gì vậy ?

Bách Hợp ngoắc Tuấn lại gần, cô thì thào:

- Cậu Hai biết không, hôm qua cô Vân Phụng cùng ba cô ấy, tới đây tìm bà chủ đấy - Thái Tuấn cau mày:

- Vân Phụng ! Cô ấy tìm mẹ ta có việc gì, nè nhỏ biết việc gì, kể cậu nghe xem - Bách Hợp liếm môi, nói e dè:

- Cháu sợ bà chủ

- Đừng sợ, cậu hai hứa không kể chuyện đâu

- Cậu nhớ đó, kéo bà giận cháu tội thèo lèo, bà phạt không cho đi học nữa, cháu sẽ ngu suốt đời . Cháu vô tình bưng nước lên nhà, thấy cô Phụng vừa khóc vừa nói bà rằng, cô ấy... đã .. khó nói quá à !

BH lúng túng khổ sở:

- Thái Tuấn dỗ ngọt:

- Nói lẹ đi, lát cậu cho tiền mua tập vở

- BH cắn môi, mặt nó cúi xuống đất - Cô ấy nói, cô ấy có thai với cậu - Thái Tuấn bắt ngờ bóp chặt bờ vai con bé, quai hàm anh bạnh ra, nom thật dữ dội - Cô ta nói thật hả ?

- BH nhăn nhó gật đầu Cậu Hai, đau vai cháu . Coi chừng bà mắng cháu

- Thái Tuấn nhớ ra, vội buông vai con bé

- thật tức chết được

- Ông Nguyễn bắt bà chủ đi hỏi cưới cô Vân Phượng nữa đó . Cháu nói thật nha, cô Phượng không tốt đâu, nhiều lần cháu thấy mỗi khi nghe bà chủ khuyên dạy cổ, cổ đều khuyết hấy bà, như đe dọa ấy

- BH lại nhiều chuyện Thái Tuấn đá mạnh chân vào cạnh bàn, anh gầm gừ:

- Cô không muốn, thì để ta phơi bày dùm cho . thật ghê tởm

- Cổ dần lòng, Tuấn lững thững đến bên mẹ, anh kêu lên:

- Mẹ ngồi đây làm con tìm nấy giờ -

Bà Tâm An cười cười:

- Ngồi xuống đi con . Ờ ! Con ăn gì chưa hả ?

- Con ăn ngoài quán rồi - Tuấn nói dối:

- Bà Tâm An ngồi lặng một. lúc lâu . Mãi sau bà mới chậm rãi:

Tuấn à, ngày mai mẹ ra Hà Nội có việc . Con đăng ký vé máy bay cho mẹ nha.

Thái Tuấn ngạc nhiên:

- Mẹ ra Hà Nội làm gì ? Từ ngày ba con mất đến giờ, mẹ có đi xa bao giờ đâu ? Mẹ khiến con khó hiểu quá - Mẹ ra ngoài ấy thăm má ba của con . Cô ấy đang bệnh nặng - Thái Tuấn kinh ngạc:

- Má ba của con ? Là sao ?

Bà Tâm An trầm giọng:

- Là mẹ sau của con, vợ nhỏ của ba con . Cô ấy đã hi sinh rất nhiều cho ba con . Nếu không có cô, con đã không còn cha từ lâu lắm - Tuấn bậm môi:

- Sao bây giờ mẹ mới nói . Phải mẹ không muốn tình cảm của ba con chia lẻ không ?

Lắc đầu, mắt bà Tâm An buồn thăm thẳm:

- Mẹ không hề biết chuyện ba con và cô Ba . Mẹ mới biết đây thôi, do chú Út kể . Và chiều qua chú con điện vô cho mẹ hay tin cô ấy bệnh - Nghĩa là, mẹ chưa từng gặp họ ?

Chưa con ạ.

- Lỡ ra đó, người ta xúc phạm mẹ ? Bà ấy còn chồng con nữa - Cô ba ở một. mình suốt hai mươi bảy năm nay, nuôi con lớn khôn, không hề nhận một chút tài trợ nào của ba con - Thái Tuấn chép miệng:

- Chú Út con luôn thương người, con chỉ e chú ấy muốn chúng ta giúp họ, nên mới kể như thế - Con lớn rồi, mà nói năng đôi lúc như trẻ con vậy thôi . Chuyện hệ trọng liên quan tới người sống, kẻ chết . Chú Út con đâu dám nói bậy . Hơn nữa, ngày trước ba con tưởng đã hy sinh trong chiến dịch Đồng Xoài . Đơn vị không tìm được xác, mà người cũng không thấy về . Mãi ba tháng sau, cơ sở bí mật mới đưa ba con ra được chiến khi . Lúc ấy mọi người mới biết ba con bị thương nặng . Ớn sâu n ghĩa nặng ấy, mẹ vô tình không biết đã đành . bây giờ mẹ biết rồi, mẹ không thể/ làm ngơ con ạ . đời người sống cho đạo lý nhân tâm thanh thản không dễ chút nào - Thế, má Ba có được mấy người con hả mẹ ?

- Có một. cậu con trai, nhỏ hơn con hai tuổi . Ba con không hề biết việc. Ông có con với cô ấy . Trước lúc ba con mất vài năm, vô tình ba con gặp lại cô . Nhưng vì hạnh phúc của gia đình ta, cô ấy cương quyết từ chối mọi sự giúp đỡ của ba con . Chú con biếu, thằng nhỏ học luật, đã ra trường hai ba năm rồi, nó khá lắm - Thái Tuấn nghe mẹ kể,

anh bỗng bồn chồn trong bụng . Trời ạ, có khi nào người con cùng cha với anh là Cuong không ?

- Đã hơn một lần anh nghe Thanh Trà chót chét: "Anh Tuấn tin không, nhìn anh và anh Cường, em thấy giống nhau ghê vậy"

- Mỗi lần nghe, Tuấn chỉ cười . Bây giờ, qua chuyện mẹ kể, anh chợt hoang mang rối rắm vô cùng - Buổi tối tuyệt vời của anh hôm qua ở Đà Lạt, cho anh biết một điều: Anh không thể không có Như Thủy trong cuộc đời này . Cô là nửa cuộc đời anh cần có - Cao Cường yêu Thủy, muốn cưới cho được Như Thủy . Nếu Cường đích thực là em trai anh ? Anh phải thế nào đây ? Tất nhiên không thể dành nhau một cô gái - Như Thủy là người con gái bao năm anh khao khát, kiếm tìm . Lẽ nào, ông trời lại chơi khăm anh ?

Bà Tâm An nhìn con:

- Con trách ba mẹ hả Tuấn ?

Thái Tuấn nhẹ lời:

- Con không dám mẹ ạ ? Con đang nghĩ đến chuyện khác , nó liên quan đến tình cảm của con - Bà Tâm An dè dặt:

- Tuấn này, mẹ muốn con giải thích cho mẹ một chuyện - Con xin nghe mẹ nói - Phải con thương con bé Thủy, con gái bác Tài không ?

- Cứ ngỡ mẹ nói chuyện Vân Phượng, ai dè mẹ lại hỏi về Như Thủy . Mẹ muốn gì ở anh đây ?

- Ngược nhìn mẹ, Tuấn thẳng thắn:

- Con yêu Thủy, không phải bây giờ, mà cũng lâu rồi . Con dự định sau khi Thủy từ Đà Lạt về, con sẽ thưa với mẹ cho con được cưới cô ấy -

Bà Tâm An kêu lên:

- Cưới Như Thủy à ? Mẹ rất quý con bé . Nếu mẹ nhớ ra nó sớm hơn, con nhất định đã yên bề gia thất - Thì bây giờ cũng đâu đã muộn hả mẹ ?

- Bà Tâm An cay đắng:

- Tuấn ! Con vô tình đến mức ấy sao ? Chuyện con và Vân Phượng . Con đã ăn ở với con gái người ta đến độ mang thai . Bây giờ con muốn bỏ nó, để làm đám cưới với Như Thủy . Con nghĩ mẹ làm theo được con ư ? Tuấn, tại sao con lại để xảy ra chuyện này ?

- Thái Tuấn bật dậy:

- Mẹ ! Ai nói với mẹ, con đã sống với cô ấy ?

- Hôm qua, nó cùng ba nó tới đây khóc lóc kể với mẹ . Mẹ xót xa quá Tuấn ạ.

Thái Tuấn nhếch môi; - Khốn nạn ! Cô ta đã vu khống cho con, để con dạy cô ta một bài học -

Bà Tâm An kéo tay Tuấn:

- Nghĩa là...

Mẹ sanh con ra, mẹ không hiểu tính con hay sao . Con đã ghét thứ gì, dù thèm chết con cũng không thèm ngó tới nữa . Vân Phượng đã khiến con bức bối nhiều . Con đã không còn gặp và đi chơi với cô ấy cả vài tháng nay . Nhất định cô gái hư đốn này muốn trói buộc con vào chuyện ghê tởm nhất . Con không chịu đâu mẹ . Để con gọi điện mời cha con ông ấy tới đây -

Mặt bà Tâm An bừng sáng:

- Ôi Tuấn ! Mẹ không hề tin lời Vân Phượng . Nhưng nó làm dữ quá - Con nhớ ngày trước mẹ khen người ta lắm kia mà

- Ở thì, ai lấy thước đo được lòng người chứ - Bà Tâm An cười hiền - Giải quyết xong việc này, con sẽ đưa mẹ ra Hà Nội . Con muốn mẹ không còn day dứt ở năm tháng còn lại cuối đời

- Cám ơn con . Mẹ phải thông báo tin đặc biệt này cho ông Tài . hân ông ấy mừng lắm - Thái Tuấn cười cười:

- Vậy là mẹ đã đồng ý . Như Thủy nhất định trở thành vợ tốt, đưa con dâu ngoan hiền, hiếu thảo của mẹ.

- Thái Tuấn nhìn lên bầu trời thật cao trên kia, đã vào mùa thu rồi . Anh ước gì có đôi cánh nhỏ, anh được bay trên khắp bầu trời báo cho mọi người trên nhân gian đều hay rằng, anh sắp cưới vợ . Cô gái anh yêu thương và tìm kiếm bao năm nay, mãi mãi là máu của tim anh, hai cuộc đời hòa chung một nhịp thở.

Chương 26

- Đi tới đi lui trước cửa phòng cấp cứu . Cao Cường nóng ruột. muốn điên lên . Mẹ đưa vào cấp cứu đã lâu, vẫn chưa thấy bác sĩ trở ra . Anh đã tự trách mình đã thờ ơ với căn bệnh của mẹ mình . Bao nhiêu năm qua, đã bao nhiêu lần mẹ phải vào bệnh viện chỉ vì mẹ ráng làm việc kiếm tiền, lo cho anh ăn học . Con trai duy nhất của mẹ, nhà tuy không giàu có, nhưng anh đòi hỏi gì, mẹ cũng lo đủ đầy . Thói quen được chăm sóc, cưng chiều từ lâu nay ăn sâu trong máu anh rồi

- Cường ! Mẹ cháu sao rồi ?

- Bà Hiền lụm cụm đi vô cùng Nhặt Ánh . Bà cầm tay anh lo lắng:

- Cao Cường thở dài:

- Cháu chưa biết bà ạ . Lúc mẹ cháu được đưa vô đây, cháu không có ở nhà - Bà Hiền chép miệng:

- Rõ khổ, nhà neo chiếc quá, mẹ cháu lại đau ốm thế, lẽ ra cháu phải tìm một. ai đó, sớm hôm cận kề chăm sóc cho mẹ cháu - Cường bối rối:

- Cháu, cũng chưa nghĩ đến việc này bà a.

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, theo sau là chiếc xe đẩy bà Bình nằm trên - Cao Cường hoảng hốt:

- Bác sĩ, mẹ tôi... mẹ tôi...

- Người nữ bác sĩ điềm đạm:

- Anh là con của bệnh nhân Phan Thị Bình ?

Cao Cường gật đầu:

- Bác sĩ, hiện giờ mẹ tôi sao rồi ? Bác sĩ đưa mẹ tôi đâu vậy ?

- Bác sĩ từ tốn:

- Bà Bình bị bệnh thấp khớp kinh niên . Chỉ phát bệnh khi trời thay đổi khí hậu . Lần này thì khác . Mẹ anh có triệu chứng viêm cơ xương . Chúng tôi đưa bà ấy đi chụp X Quang xương

- Bà Hiền kêu lên:

- Liệu phải mổ không bác sĩ ?

- Cũng tùy, thưa bà . Hiện tại phần đùi bên phải của bà Bình sưng to, khả năng mổ để nạo vết mủ chắc phải làm . Xin phép bà, tôi đi - Cao Cường ôm đầu:

- Tại sao ông trời bắt mẹ cháu phải chịu nhiều đau đớn như thế chứ ? Bà ơi, có khi nào mẹ cháu phải nằm một chỗ không ?

- Bà Hiền an ủi:

- Cháu đừng lo lắng quá Cường ạ, bà không rành lắm loại bệnh tật này . Chúng ta phải chờ thôi . Nhật Ánh, cháu đưa nước cho anh Cường uống . Chắc chưa ăn gì phải không ?

- Đón lon pepsi từ tay Nhật Ánh, Cường hơi cười:

- Cám ơn em, đây là Nhật Ánh hả bà ?

Bà Hiền gạt đầu:

- Nhật Ánh, con gái lớn chú Út đấy, cháu Ánh đi mua hộp cơm về cho anh ăn đi cháu - Cao Cường lắc đầu:

- Cháu không đói bà ạ . Thôi để lát nữa biết rõ bệnh tình của mẹ cháu, rồi cháu ăn cũng được . Bà có tin của bác Tài không ?

- Nhật Ánh lém lỉnh:

- Anh Cường mánh ghê . Làm bộ hỏi thăm bác Tài em chi vậy ? Hỏi quách bà nội em rằng: Nội có tin chị Thuý không, có phải điều không ?

- Bà Hiền nạt đùa:

- Con nhỏ này, coi chừng bà cất lưới cho hết tội lan chanh - Nhật Ánh cong môi:

- Cháu nói đúng tim đen anh Cường chó bộ- Cao Cường cũng cười:

- Đúng là anh muốn hỏi như vậy ,. Nhưng "nhà có nóc" phải hỏi cha mẹ trước chứ cô bé

- Sao anh không liên lạc qua điện thoại với chị Thuý ? Chả lẽ hai người đang "chiến tranh vùng vịnh"

- Ôi chà, con nhóc này cũng mồm mép ghê - Nhật Ánh che miệng cười . Sự vui vẻ của cô giúp Cường tạm quên nỗi lo về mẹ . Cuối cùng thì cô bác sĩ quay trở lại nói với Cao Cường:

- Anh theo xe chuyển bác đến bệnh viện Việt. Đức ngay - Hà ? mẹ tôi nặng thế sao ?

- Anh bình tĩnh dùm tôi . Bệnh của mẹ anh cần phẫu thuật gấp, nếu để lâu sẽ bị hoại xương, lúc đó không có cách gì giữ lại chân cho mẹ anh cả . Bệnh viện Việt. Đức họ đầy đủ thuốc men và đội phẫu thuật chỉnh hình xương . Xe cấp cứu đang chờ anh ngoài kia - Cao Cường thần thờ:

- Bà ! Cháu phải đi theo mẹ cháu . Bà về với em Ánh nha bà - Bà Hiền dúi vào tay Cường một. cục. tiền:

- Sang bên ấy, tốn tiền lắm, cháu cầm lấy để lo cho mẹ.

- Cao Cường bối rối:

- Bà, cháu vẫn còn lo cho mẹ cháu được, cháu không lấy của bà đâu - Bà Hiền nạt đùa:

- Đây là phần của bà góp vào giúp mẹ cháu . Cháu không thể không nhận, nếu cháu không muốn bà giận - Cao Cường đành miễn cưỡng:

- Cháu cảm ơn bà . Xin phép bà cháu đi . Ánh đưa bà về cẩn thận nha - Bà Hiền dặn theo:

- Có tin tức gì, cháu nhớ điện thoại cho bà biết nghe không Cường Chiếc xe chờ bà Bình đi một lúc lâu, bà Hiền mới lặng lẽ quay bước - NA dè dặt:

- Nội à ! Hay nội gọi điện cho chị Thủy ra đây đi nội . Hoàn cảnh anh Cường đơn độc quá . Anh ấy còn công việc, đâu thể mỗi ngày ngồi chăm sóc bệnh bác Bình - Bà Hiền thờ dãi:

- Bà cũng muốn vậy . Ngặt nỗi, hai đứa nó đang có chuyện gì không hoà thuận . Như Thủy vốn bướng bỉnh, tự ái ngút trời . Nội chưa biết sao nữa - Dẫu gì, nội cứ gọi chị Thủy ra . Coi như chị ấy chăm sóc bác Bình để trả ơn anh Cường, nếu hai n guoi không thể thương nhau sau này nội cũng không phải day dứt, ơn nghĩa nữa - Bà Hiền trầm ngâm:

- Chắc phải thế thôi . Như Thủy ra ngoài này, nội phải hỏi cho ra nhẽ mọi việc . Yêu được thì cưới luôn . Còn không cũng dứt khoát cho thẳng Cường khỏi hy vọng - Hai bà cháu rời bệnh viện Bạch Mai chạy thẳng về bưu điện thành phố - NA vui vẻ:

- Nội để cháu gọi cho Dứt lời cô xăm xăm chạy vào trong chưa đầy năm phút sau, NA quay ra với vẻ mặt thất vọng:

- Không có ai nhắc máy cả nội a.

Bà Hiền nhú mày:

- Sao cháu không gọi điện thoại đến công ty bác Hai hoặc gọi qua điện thoại di động cho bác ấy - NA le lưỡi:

- Cháu cũng nghĩ vậy, nhưng cháu quên mất tiêu số điện thoại của bác Hai . Thôi về gọi điện thoại nhà vậy - Trong thời gian ấy, Như Thủy vẫn vô tư cùng vườn hồng tuyệt vời của cô . Khí hậu Đà Lạt khiến cô đã trắng, lại càng trắng hơn . Mỗi buổi tối, thím Đoan còn đun cho cô và Thanh Trà nồi nước tắm bằng hoa hồng phơi khô - Những cánh hoa mà thím Đoan kể, thi thoảng vườn hồng gặp cơn gió lớn, hay mưa núi bất chợt, hoa bị rụng gầy, thím lượm lại, phơi khô để cho những dịp mẹ Như Thủy lên nghỉ mát . Hương hoa hồng thơm dịu, quyến rũ khiến Thủy và Thanh Trà mỗi khi ra phố đều bị mọi người xì xầm, khen ngợi - Đang ngồi mơ màng nhìn xuống thung lũng phía trước, Như Thạch kêu lên inh ỏi:

- Chị Hai, có điện thoại - Thanh Trà tùm tùm:

- Lại ông Tuấn, một. ngày vài ba cuộc điện thoại, sao nói hoài không hết chuyện nhi?

- Thạch tỉnh quái:

- Chuyện tình yêu với muôn ngàn thương nhớ giận hờn, nói suốt đời vẫn không đủ đó chị Oí . Như Thủy tỉnh bơ đi vô nhà . Cô thừa biết Thanh Trà ghẹo cô . Hãy đợi đó . Tôi đi chơi cùng bác sĩ Nhân, cô còn chưa hỏi đến . Ghê thiệt, nhỏ bạn dám vượt rào...

Alô ! Như Thủy đây, xin hỏi ai gọi đến a.

- Cô giật mình lo lắng, khi nghe tiếng của bà nội từ xa - Nội gọi cho cháu đó . Cháu đi Đà Lạt, sao không cho nội biết ? Nội ngoài này dọn dẹp phòng chờ cháu suốt - Như Thủy cắn môi:

- Nội cho cháu xin lỗi . Tại cháu muốn về trên Đà Lạt một thời gian . Căn nhà của gia đình cháu đã lâu không được trông nom . Nội khỏe không a.

- Bà Hiền thở phào:

- Nội vẫn bình thường, nhưng nội muốn cháu về gấp ngoài này . Cháu không từ chối chứ - Thủy lưỡng lự:

- Cháu cũng tính ra, nhưng không phải bây giờ nội ạ . Cuối tháng chị em cháu ra với nội khoảng nửa tháng - Bà Hiền chậm rãi:

- Nội muốn cháu thu xếp về Sài Gòn để ra ngoài này ngay . Nội đã nói chuyện với ba cháu - Như Thủy lo lắng:

- Gia đình có chuyện gì hả nội ?

- không phải chúng ta . Mà gia đình Cao Cường - Thủy cắn môi:

- Gia đình ảnh, thì ảnh hưởng gì đến cháu . Nội đừng ép cháu những chuyện cháu không thể làm, nội ơi - Bà Hiền cao giọng:

- Mẹ của Cao Cường bệnh nặng, nội muốn cháu ra phụ Cường chăm sóc bà ấy . Cháu đừng cãi lời nội, không yêu nhau nội không ép, nhưng cháu phải nó rõ lý do cháu không ưng nó . Dẫu sao, nó cũng đã tận tình giúp ba con trong việc tìm ra sự trong sạch của ba con . Con cũng nên nghĩ đến tình nghĩa ấy, mà ra ngoài này một thời gian . Cao Cường không dám nhờ nội điều gì . Nhưng hoàn cảnh nó đang khó khăn, chúng ta không thể bỏ mặc . Cao Cường kẹt một vụ án mà nó bào chữa . Nội muốn cháu bớt chút thời gian rong chơi, làm việc. thiệc, được chứ - Như Thủy miễn cưỡng:

- Nội đã nói thế, cháu nào dám cãi . Mẹ anh ấy bị sao hả nội ?

- Bị viêm cơ xương, ba ngày nữa sẽ giải phẫu, thêm bệnh phong tê thấp . Bà ấy vất vả một đời nuôi dạy, lo lắng cho Cao Cường . Cháu đừng bận tâm chuyện tình cảm hai đứa . Hãy đến với bà ấy bằng tình cảm của những người thân, con người với nhau cháu a.

- Như Thủy hứa hẹn:

- Cháu sẽ thu xếp về SG ngay . Cháu khogn để nội thất vọng đâu - Cám ơn cháu - Bà Hiền gác máy đã lâu, Như Thủy vẫn thần thờ suy nghĩ:

- Nên, không nên về ngoài đó ? Lúc này phải nói ra sự thật. tội tẹ của Cường thì khác gì nhát dao găm vào vết đau của mẹ Cường . Chưa một lần gặp người phụ nữ ấy, nhưng tận sâu thẳm lòng mình Như Thủy đã sẵn dành cho bà một tình cảm kính trọng . Họ là những người mẹ đáng kính mà cô không thể có trong đời . bác ấy chắc đã có những ngày ăn khoai, ăn củ mì, dành chén cơm trắng cho Cao Cường ăn . Tấm áo bác lẽ và thêm vài mụn trên vai, bác vẫn tươi cười mua thêm cho Cường chiếc áo lạnh, cuốn tập - Mẹ của cô, không hề có những khổ đau cực nhọc, không phải lo toan tấm áo miếng cơm cho chồng con - Vậy mà !... thờ dài, Như Thủy nhớ đến mẹ mà buồn thêm - Chị Hai, nội gọi cho chị à ?

Như thạch ngập ngừng:

- thủy nhìn em:

- Sáng mai c hị về SG . Để ra Hà Noi, em muốn đi cùng chị không ?

- Như thạch nhãn nhó:

- Nội bệnh ? Hay muốn chị ra đó bàn chuyện anh Cường ?

- Thuy lắc đầu:

- Nội vẫn khỏe . Cũng không có chuyện ép gả chị . Nội muốn chị ra ngoài ấy chăm sóc mẹ anh Cường - Thanh Trà tròn môi:

- Mà đồng ý hả ?

- Phải vậy thôi . Nội muốn tao vì tình nghĩa Cường giúp ba tao - Thái Tuấn, hẳn chịu không kìa - Như Thủy bình thản:

- Tao đâu có làm việc. mờ ám . Mẹ Cường cần người chăm sóc, mình ở đây cũng chỉ rong chơi . Tao chưa hề chăm sóc người bệnh nên cũng tập dần . Thái Tuấn sẽ hiểu và thông cảm cho tao . Yêu nhau thì phải tin tưởng ở nhau . Tao không thích kiểu ràng buộc. vô lý . nếu Tuấn cũng nhỏ nhen ích kỷ, tao đành chịu - Khi yêu người ta thường ích kỷ . Yêu nhiều ghen nhiều . Tao chỉ sợ...

- Thuy cười cười:

- Mà khỏi lo cho tao nhiều . nếu thích mà có thể đi tiếp ra ngoài ấy, Ha Noi cũng nhiều gã đàn ông bẻm mép lắm . Muốn thêm 1 mối tình nữa cho đủ gọng kiềng không - Thanh Trà tỉnh bơ:

- Ai sao tao vậy . Tao dám lao vào mọi cuộc. vui đấy nhó?

- Như Thủy chắc lưỡi:

Ha Noi cũng thích thật, nhưng xa quá . Một. ngày gọi điện thoại thăm em một. lần, cũng đủ nội côc lũng đầu vì tốn tiền - thì ở nhà - Để xem đã . về SG mới tính được- Ngồi tán gẫu thêm 1 lúc, cả ba phân tán về phòng . Cùng thu dọn hành trang để sáng mai ra bến xe sớm - Buổi chiều Đà Lạt trở lạnh, sương bắt đầu phủ những lớp mây khói trên mọi nóc nhà, cây cỏ . Mùa Thu Đà Lạt thật. thích hợp cho những đôi tân hôn, đi tìm tuần trăng mật.